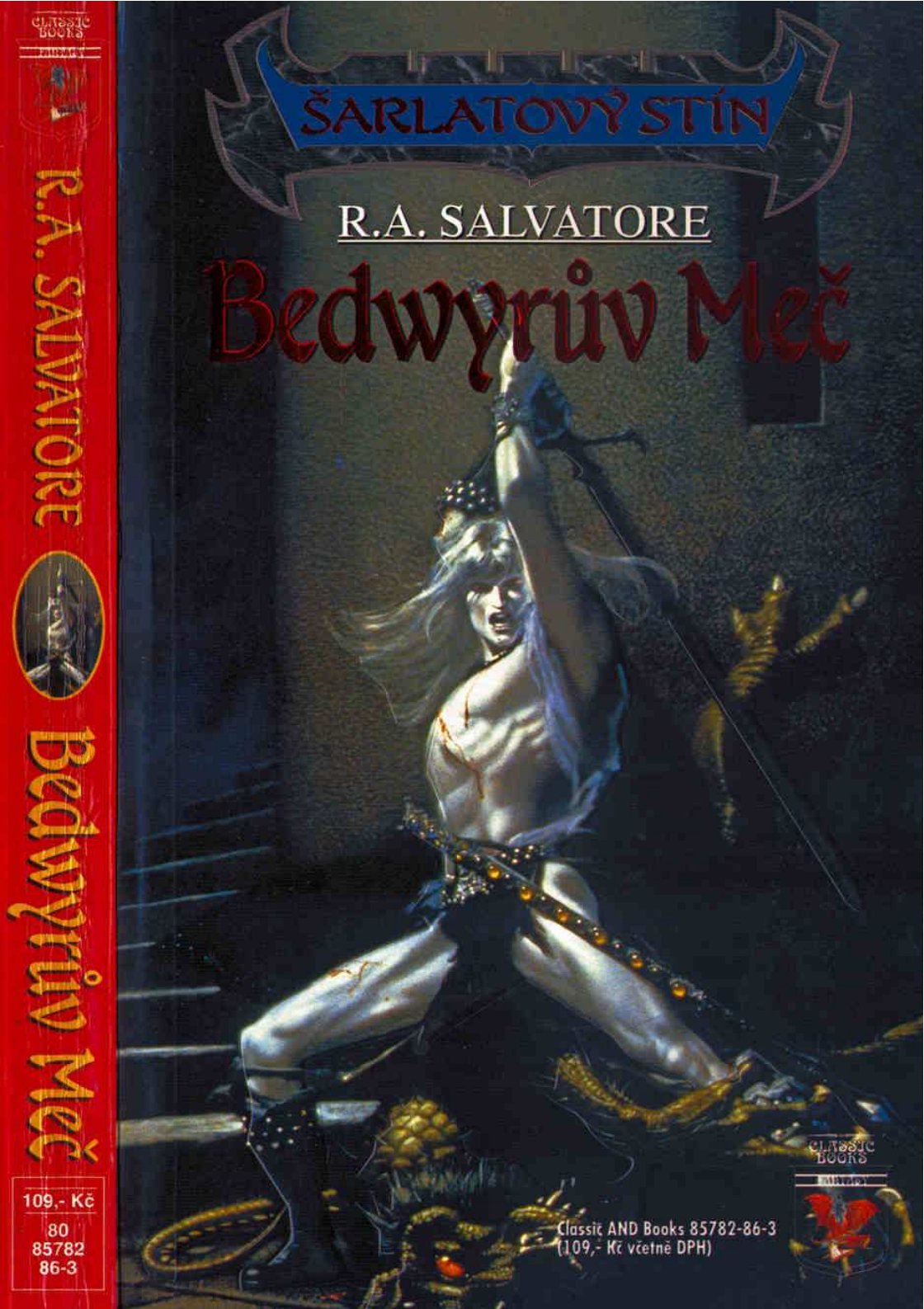

ŠARLATOVÝ STÍN
R.A. SALVATORE
Bedwyrův Meč
R.A. SALVATORE
Bedwyrův Meč
109,- Kč
80
85782
86-3
Classic AND Books 85782-86-3
(109,- Kč včetně DPH)

„Skvělé dobrodružství, plné nezapomenutelných postav a báječných akcí. Bob Salvatore je spisovatel k pohledání."

-Terry Brooks, autor serie Shannarův meč

„Hrozně Boba Salvatora obdivuji. V Bedwyrově meči nám předkládá svět hloubky a lidskosti, dokonale zaplněný barvou a zvukem a hrdiny, kterým sice nemůžeme pomoci, ale musíme je obdivovat."

-Tracy Hickman, spoluautor cyklu Deathgate a trilogie Darksword

ISBN - 80-85782-86-3

THE SWORD OF BEDWYR

Copyright © 1995 by R. A. Salvatore

All rights reserved, which includes to reproduce this book or portions any form whatsoever.

AND CLASSIC, 1997

Translation © Václav Čuba, 1996

Cover Art © by Michael Whelan / via Agentur Schlück

ISBN: 80-85782-86-3

Distribuce – LA, spol. s.r.o.
Čestmírova 27, Praha 4 140 00
tel: (02) 691 33 57

Vytiskla BBS Tiskárna Vimperk s. r. o.

BEDWYRŮV MEČ

R. A. SALVATORE

R. A. Salvatore

v *Classic*

BEDWYRŮV MEČ – *kniha 1*
* LUTHIENOVA HAZARDNÍ HRA – *kniha 2*

* ODLEHLÉ HVOZDY – *kniha 1*
* DRAČÍ DÝKA – *kniha 2*
* NÁVRAT DRAKOBIJCE – *kniha 3*

* *Očekávejte*

Betsy Mitchellové, za všechnu její podporu a pomoc, za to, že mi otevřela nové možnosti a obzory. Nadšení je nakažlivé.

A zvláště děkuji vám, Wayne Changu, Donalde Puckey a Nancy Hangerová. Při tak obtížné práci, jako je tahle bylo skvělé pracovat s tak talentovanými a schopnými lidmi.

Toto jsou ostrovy Avonského moře. Země rozeklaných vrcholků i táhlých kopců, mírných dešťů i ostrých větrů vanoucích přes hřebeny vln. Tichá Baranduina, země lidí a Fairbornů, země zeleně a duhy. Ostrovy Pěti Stráží, zvané Větrolamy, země neúrodných strání, porostlé mnohobarevnými lišejníky, zářícími ve vycházejícím slunci, země horských ovcí pasoucích se na úbočích hor.

V průlivech mezi ostrovy jsou obávané útesy, jimž se všichni námořníci vyhýbají.

Praetorie, nejobydlenější a nejcivilizovanější z ostrovů, křižovaná mnoha cestami a posetá městy.

A nakonec nepokořený Eriador. Země válek a drsných lidí, podobných mečům, kterými se ohánějí. Země klanů, kde věrnost koluje spolu s krví v žilách všech. A bojovat s kýmkoliv znamená bojovat s celým jeho rodem.

Nepokořený Eriador. Mraky zakrývající vrcholky hor a mrazivé větry, které dují i v létě. Fairnbornští elfové tančí na temenech skrytých vrchů a nevlídní trpaslíci kovají zbraně, které nejpozději do roka nevyhnutelně okusí krev nepřítele.

Příběhy o barbarských jezdcích Huegotech jsou zde stále živé a většina z nich vypráví o nájezdech těchto válkychtivých bojovníků na národ Eriadoru. Nikdy se jim však nepodařilo tuto zemi dobýt a Eriadořany zotročit. Říká se, že za každého zabitého Eriadořana byl zabit jeden Huegot, což je výsledek, jakým se žádný jiný národ v boji s mocnými barbary nemůže chlubit.

Z jeskyní hor Železného Kříže sestoupili jednoocí kyklopové, krutá a nemilosrdná horda. Přehnali se zemí, pálili, loupili a zabíjeli každého, kdo neprchl před jejich bouřlivým útokem. Pak však v Eriadoru povstal vůdce Bruce Mac Donald, Sjednotitel, který shromáždil muže i ženy celé země a zvrátil průběh války. Po vyčištění západní části země si Bruce Mac Donald proklestil cestu Železným Křížem, aby jej mohl se svými armádami překročit a zničil kyklopy i na východě.

Toto se stalo před šesti sty lety.

Z moře přitáhly armády Gaskonie, velkého království ležícího jižně od ostrovů. A tak byl Avon, země zvaná také Elkinador, dobyt a „zcivilizován“. Gaskonijcům se však nikdy nepodařilo získat vládu nad Eriadorem na severu. Ohromné vlny a bouře Ploutvového moře zahnaly jednu flotilu na mělčinu a změnily lodě v hromady dřeva, obrovské velryby zničily flotilu druhou. Se jménem Bruce Mac Donalda, svého dávného hrdiny na rtech, bojovali obyvatelé Eriadoru o každou píď země. Jejich odpor byl tak tuhý, že Gaskonijci nejen že ustoupili, ale navíc vybudovali zeď napříč ostrovem, čímž tuto severní zemi oddělili od Avonu. Zemi, kterou nakonec sami prohlásili za nepokořitelnou.

A s pokračujícím odporem Eriadoru a vzhledem k válkám, které začínaly propukat i na jiných ostrovech daleko na jihu, Gaskonijci nakonec ztratili o Avon zájem a stáhli se. Jejich odkaz přežívá pouze v jazyce, náboženství a způsobu oblékání obyvatel Avonu. Ne však v Eriadoru, této nepokořitelné zemi, kde náboženství je starší než celá Gaskonie a kde věrnost koluje spolu s krví v žilách všech.

Toto se stalo před třemi sty lety.

V Avonu, na Karlově ostrově na řece Stratton, povstal čarodějný král veliké moci, který by rád viděl všechny ostrovy pod svou vládou. Greensparrow bylo a je jeho jméno a za ním se skrývá muž velkých ambicí a temných plánů. A temná byla i smlouva, kterou Greensparrow uzavřel s Cresisem, vládcem kyklopů. Jmenoval Cresise svým prvním vévodou a získal tak Jednooké do své armády.

Během čtrnácti dnů dobyl Avon, kde zničil veškerý odpor, a poté obrátil svou pozornost na Eriador. Jeho armády však nebyly lepší než barbaři, ani kyklopové, natož Gaskonijci.

Proto seslal na Eriador temnotu, která nemohla být zničena mečem, ani zastavena odvahou. Mor, jehož šepot dával na srozuměnou, že byl vyvolán černou magií. V Avonu jeho smrtící účinky nepocítili, v Eriadoru však ano. Z každých tří lidí dva zemřeli a z každých tří, kteří přežili, byli dva příliš vyčerpáni, než aby se zúčastnili bitvy. A tak Greensparrow nastolil svou vládu a znemožnil v zemích na sever od Železného Kříže jakýkoliv odpor. Ve městě Montfortu, kterému předtím na památku Sjednotitele říkali Caer Mac Donald, jmenoval svého osmého vévodu.

V Eriadoru nastaly těžké časy; fairborni utekli a trpaslíci byli zotročeni.

Toto se stalo před dvaceti lety. V době, kdy se narodil Luthien Bedwyr.

Toto je jeho příběh.

Ethanovy pochybnosti

Ethan Bedwyr, nejstarší syn earla z Bedwydrinu, stál na balkóně paláce v Dun Varně a pozoroval dvojstěžník s černými plachtami, který opatrně vplouval do přístavu. Tento hrdý muž se zamračil ještě předtím, než uviděl známou vlajku – krvavě rudé oko ověnčené palmovou ratolestí. Pouze lodi krále nebo barbarů ze severovýchodu se mohly volně plavit temnými a studenými vodami Ploutvového moře, pojmenovaného podle děsivých černých ploutví masožravých velryb, které se v hladových hejnech pohybovaly ve vodě. A barbaři se nikdy neplavili jen s jedinou lodí.

Druhá vlajka – silná paže, ohnutá v lokti a třímající hornický krumpáč – se ukázala vzápětí.

„Máme hosty?“ zazněla za ním otázka. Ethan se neotočil, protože poznal hlas svého otce.

„Vidím praporec vévody z Montfortu,“ odpověděl se zjevným pohrdáním.

Gahris Bedwyr se postavil vedle syna a Ethan sebou trhl, když se podíval na muže, který působil tak důstojně, jak si ho Ethan už jen stěží pamatoval. Ve tváři prosvětlené vycházejícím sluncem živě zářily Gahrisovy skořicové oči. Čerstvá oceánská bríza mu čechrala husté, stříbřitě bílé vlasy ze zdravě ruměnného, vrásčitého obličeje, opáleného sluncem během nespočetných hodin strávených v malé rybářské lodi na nebezpečném moři. Gahris byl stejně vysoký jako Ethan, vyšší než většina lidí na ostrově Bedwydrinu, ačkoli ti platili

za nejvyšší obyvatele království. Ramena měl stále ještě široká a rovná a svaly vytrénované neúnavnou prací.

Když loď s černým plachtovím přistála u mola a posádka kyklopů začala hrubým pokřikem pohánět ostrovany, aby jim pomohli, Gahrisův výraz se nezměnil, jen v očích se mu zračilo, co si skutečně myslí.

Ethan obrátil pohled zpátky k přístavu. Nechtěl se dívat na svého zlomeného otce.

„Myslím, že je to vévodův bratranec," poznamenal Gahris. „Slyšel jsem, že cestuje po všech severních ostrovech. No, musíme se s Jeho Milostí přivítat." Gahris se otočil k odchodu, když si však všiml, že Ethan své místo neopouští, zůstal stát.

„Budeš se pro potěšení našich hostů bít v aréně?" zeptal se, i když odpověď znal předem.

„Pouze pokud mým protivníkem bude vévodův bratranec sám," odpověděl Ethan ve vší vážnosti, „a boj bude veden na život a na smrt."

„Musíš se naučit přijímat věci tak, jak jsou," řekl Gahris Bedwyr.

Ethan na něj upřel rozčilený pohled, takový, jaký míval sám Gahris před čtvrtstoletím, před tím, než nezávislý Eriador padl pod železnou vládu krále Greensparrowa Avonského. Nejstaršího Bedwyra to přimělo, aby se zamyslil a připomněl si, co všechno by ještě jeho lidé mohli ztratit. Lidé z Bedwydrinu ani z jiných ostrovů se neměli zle. Greensparrow se soustředil hlavně na Avon a ostatní země jižně od hor zvaných Železný Kříž. A přestože Morkney, vévoda z Montfortu, držel vládu nad Eriadořany pevně v rukou, ponechával ostrovanům dost volnosti – alespoň pokud plnili jeho požadavky a pokud s jeho vyslanci, když přijeli na některý z ostrovů, bylo slušně zacházeno.

„Nemáme špatný život," poznamenal Gahris. Snažil se zchladit synovu horkou hlavu. Nebyl by nikterak překvapen, kdyby se najednou dozvěděl, že Ethan napadl vévodova bratrance za denního světla, před stovkou svědků a uprostřed praetoriánské gardy!

„Ne, pokud se spokojíme s poníženým postavením," zavrčel Ethan.

„Myslíš si o sobě, že dokážeš úplně všechno," řekl Gahris tiše. Věděl, že Ethan je jedním z těch, kdo vzpomínají na dny absolutní nezávislosti, kdy Bedwydrin povstal proti každému, kdo by se chtěl nazývat jeho vládcem. Historie ostrova byla historií válek – proti barbarům, proti kyklopským hordám, proti samozvaným eriadorským králům, kteří se snažili zemi opanovat. A také proti mocným gaskonijským flotilám, když se toto rozlehlé jižní království snažilo dobýt všechny země, ležící v chladných severních vodách. Avon tehdy Gaskonijcům podlehl, ale tvrdí válečníci z Eriadoru nájezdníkům tak znepříjemňovali život, že ti vybudovali zeď, která je od Eriadoru oddělila. Prohlásili, že tato země je příliš divoká, než aby se dala zkrotit. V těch časech se obyvatelé Bedwydrinu pyšnili tím, že žádnému gaskonijskému vojákovi se nepodařilo vstoupit na půdu ostrova a přežít.

To už však byla dávná historie. Uplynulo sedm generací a Gahris Bedwyr už nevěřil, že by se ty časy ještě mohly vrátit.

„Jsem Bedwyr," odvětil Ethan, jako by to vše vysvětlovalo.

„Stále takový rebel!" řekl Gahris s pocitem marnosti. „Kašleš na důsledky toho, co děláš. Ve své domýšlivosti nejsi schopen uvažovat dopředu…"

„Právě ta moje domýšlivost znamená, že jsem Bedwydrin," přerušil ho Ethan. Jeho skořicové oči, rodové znamení klanu Bedwyrů, se v ranním světle nebezpečně blýskaly.

A právě pohled těchto očí earla přesvědčil, že tady nic nezmůže. „Alespoň tvůj bratr se bude k hostům chovat s náležitou úctou," řekl Gahris klidně a odešel.

Ethan se obrátil zpět k přístavu – loď už přistála a na palubě se hemžili jednoocí kyklopové, kteří ji přivazovali k molu. Hrubě odstrkovali ostrovany, kteří se jim náhodou připletli do cesty. Tito tvorové sice nenosili stříbročerné uniformy praetoriánské gardy, ale byli osobní stráží každého šlechtice. I Gahris jich několik měl, byli darem vévody z Montfortu.

Ethan znechuceně zavrtěl hlavou a obrátil pohled na cvičiště vlevo pod balkónem, kde, jak věděl, najde Luthiena, svého o patnáct let mladšího bratra. Luthien tam trávil většinu času při cvičení boje s mečem a lukostřelbě. Trénoval. Stále jen trénoval. Byl pýchou svého

otce a jeho miláčkem a Ethan musel připustit, že pokud někde na světě existuje lepší bojovník, pak on ho ještě neviděl.

Svého bratra okamžitě rozpoznal podle načervenalého nádechu jeho dlouhých vlnitých vlasů, jen o odstín tmavších než Ethanovy. I z této dálky byl Luthien impozantní postavou, měřil šest stop a dva palce, měl široká ramena a svalnaté paže. Jeho kůže měla zlatohnědou barvu, následkem ustavičného pobytu venku za každého počasí.

Ethan se zamračil, když viděl, jak Luthien snadno vyřídil jednoho ze svých soupeřů a rychlým pohybem srazil dalšího, který se ho pokoušel překvapit zezadu.

Válečníci, kteří to sledovali, pochvalně zamručeli a Luthien se začal zdvořile uklánět.

Ano, Ethanovi bylo jasné, že Luthien jejich „hosty“ opravdu pobaví, a tato myšlenka se hrdému muži příčila. Přesto Luthiena neobviňoval; jeho bratr byl mladý a hloupý. Ve svých dvaceti letech nepoznal opravdovou svobodu, ani neznal Gahrise takového, jaký byl před vzestupem čarodějného krále Greensparrowa.

Gahris vyšel ven na cvičiště. S úsměvem něco říkal a ukazoval přitom na přístav. Luthien vesele odpovídal a napínal svaly, stále připraven někoho potěšit.

„Je tě škoda, drahý bratříčku,“ zašeptal Ethan. Mohl si dovolit být sentimentální, neboť věděl, že jednoho dne se Luthien bude muset postavit tváří v tvář pravdě o jejich zemi a o zbabělosti svého otce. Náhlý hluk obrátil Ethanovu pozornost zpět k přístavu. Viděl, jak nějaký kyklop na nábřeží bije rybáře. Dva další kyklopové svého kamaráda pobízeli a všichni tři toho nebohého muže mlátili a kopali, dokud nezůstal bezmocně ležet na zemi. Pak se ti tři s chechotem vrátili na stanoviště ke své proklaté práci.

Ethan už viděl dost. Seběhl z balkónu a málem se srazil se dvěma jednookými vojáky, kteří patřili jeho otci.

„Zdravíme Bedwyrova dědice,“ řekl jeden z nich s úsměvem a obnažil své žluté zuby. Ethanovi neušla povýšenost v jeho hlase. Pravda, byl Bedwyrův dědic, ale ten titul pro kyklopy, kteří byli oddaní pouze avonskému králi a jeho vévodům, nic neznamenal. Tato garda, tento „dar“ vévody z Montfortu, nebyla nic jiného než

špióni a všichni, včetně Ethana, to velmi dobře věděli. Nikdo by to však nepřiznal nahlas.

„To vás příjezd někoho z vládnoucí rodiny tak rozrušil, že jste opustili svá místa?“ Zamračil se Ethan.

„Jdeme oznámit, že přijel bratranec vévody z Montfortu,“ odpověděl druhý strážný. Ethan tu ohyzdnou kreaturu probodl pohledem. Kyklopové nebyli tak vysocí jako ostatní lidé, ale byli mnohem silnější. I ti nejmenší vážili alespoň dvě stě liber a ti nejtěžší dokonce přes tři sta. Měli nízká, ustupující čela, umaštěné, provazovité vlasy sčesané dozadu a jediné, krvavě červené oko uprostřed čela. Tvář dotvářely široké, rozpláclé nosy, téměř neexistující rty a zvířecí, zažloutlé zuby. A nikdo by na kyklopovi nenalezl bradu.

„Gahris o příjezdu ví,“ odpověděl Ethan tichým, téměř výhrůžným hlasem. Kyklopové se s úšklebkem podívali jeden na druhého, ale úsměv je rázem přešel, když se obrátili zpět k rozhněvanému Ethanovi, jehož ruka spočívala na jílci meče. Dvě pážata, která náhodně přišla do haly, se na střet dívala s velkým zájmem.

„Zvláštní, nosit meč i doma,“ poznamenal jeden z kyklopů.

„Zvláštní, ale moudré vzhledem k tomu, že se tady potloukají jednoocí,“ odpověděl Ethan hlasitě, posílen obdivem dvou lidských služebníků. Vysloužil si tím hněvivé pohledy strážců.

„Ale dost už,“ rozkázal Ethan. „Páchne vám z úst.“

Jejich hněv ještě vzrostl, ale Ethan věděl, že nemohou nic udělat. Koneckonců byl synem earla, kterému kyklopové měli za úkol sloužit. Oba se otočili a odešli.

Ethan mrkl na oba hochy, kteří se sice hned odvrátili, ale neskrývali úsměv. Tohle je naše mladá generace, pomyslel si nejstarší syn. Mladá generace hrdé rasy. Ethan hledal útěchu a naději v jejich zřejmém souhlasu se způsobem, jakým se s kyklopy vypořádal. Možná, že budoucnost bude lepší. Ale budoucnost nebudoucnost, Ethan věděl, že právě zavdal otci další příčinu k nespokojenosti.

Dva šlechtici a jejich dámy

O chvíli později kyklopský voják se štítem a bitevní sekerou v barvách Montfortu vstoupil do audienčního sálu Gahrisova domu. Byla to rozlehlá obdélníková místnost, vybavená několika pohodlnými křesly a velikým krbem.

„Vikomt Aubrey," začal jednooký herold, „bratranec vévody Morkneyho z Montfortu, šestý z osmi, čtvrtý v řadě po…"

A tak pokračoval několik minut a probíral se nedůležitými detaily vikomtovy rodové linie, jeho udatnými skutky (samozřejmě přeháněl, ale stále to nestačilo, aby ohromil Gahrise, který žil v tvrdém Bedwydrinu více než šedesát let), jeho šlechetností a hrdinstvím.

Earl věděl, že prakticky každý čtvrtý člověk v Eriadoru měl právo na titul vikomta nebo barona.

„A jeho společník, baron Wilmon," pokračoval kyklop a Gahris stěží potlačil zívnutí při očekávání dalšího monologu. Naštěstí bylo Wilmonovo představování poměrně krátké, stejně jako představování jejich ženského doprovodu, který kyklop uvedl jako „dámy Elenie a Avonesa".

„Elen a Avona," zamumlal Gahris tiše. Dobře rozuměl jejich úsilí proniknout mezi smetánku. Zkrátka vikomt a jeho banda.

Aubrey byl pečlivě upravený muž ve středních letech, s ulízanými vlasy. Wilmon byl vyparáděný, asi pětadvacetiletý hejsek. Oba nosili zbraně válečníků, meč a dýku, ale už ze stisku rukou Gahris poznal, že to nejsou lidé zvyklí zacházet s těžkým mečem.

Jejich ruce postrádaly pevnost a rozhodnost. Dámy byly ještě horší. Byla to příliš nalíčená a příliš navoněná, nakrucující se stvoření, navlečená do hedvábí a ověšená zlatem. Avonesa vypadala na padesát a ať se snažila, jak chtěla, zub času se na ní podepsal. Přesto se pokoušela vypadat mladě. A jak se pokoušela! Gahrisovi to připadalo směšné.

„Vikomte Aubreyi," řekl s přátelským úsměvem, „je to vskutku velká čest, setkat se s někým, kdo je v přízni našeho ctěného vévody."

„Vskutku," odpověděl Aubrey, který vypadal znuděně.

„Mohu se zeptat, co vás přivedlo tak daleko na sever?"

„Ne," začal odpovídat Aubrey, ale Avonesa, která ho doprovázela, ho přerušila.

„Jsme tady na prázdninách," řekla a její dech byl cítit vínem.

„Přijeli jsme z ostrova Marvisu," dodala Elenie. „Říkali nám, že nikdo na celém severu nedokáže připravit takovou hostinu jako earl z Marvisu, a řeknu vám, nezklamal nás."

„Měli výborné víno," podotkla Avonesa.

Aubrey byl touto tirádou stejně otrávený jako Gahris. Zato Wilmon vypadal zaujatě a připraven vstoupit do debaty.

„Earl z Marvisu je znám jako výborný hostitel," řekl Gahris, neboť Bruce Durghess byl jeho blízký přítel a spolutrpitel v temných časech vlády krále – čaroděje.

„Jistě," přisadil si Aubrey, „předpokládám, že nám také nabídnete pórkovou polévku a jehněčí kýtu."

Gahris se chystal odpovědět, ale nevěděl, co říci. Dvě nádoby naplněné rozmanitými rybami, to bylo maximum, co byl ostrov schopen poskytnout.

„A já tak nenávidím pórkovou polévku," pokračoval Aubrey, „ale naštěstí máme na lodích dost jídla a navíc se nezdržíme dlouho."

Gahris se snažil skrýt výraz radosti.

„Ale myslel jsem…" začal earl a snažil se, aby to znělo opravdu smutně.

„Mám co dělat, abych stihl setkání s Morkneyem," řekl Aubrey zpupně. „Měl jsem se na návštěvu tohohle bezútěšného ostrůvku vykašlat a navíc Marvisova aréna nestála za nic. Slyšel jsem, že na

ostrovech jsou nejlepší válečníci z Eriadoru, ale troufám si říct, že i napůl chromý trpaslík z nejhlubších montfortských dolů by snadno přemohl kteréhokoliv bojovníka, kterého jsme na Marvisu viděli.“

Gahris neřekl nic, ale pomyslel si, že Aubreyho popis Bedwydrinu jako bezútěšného ostrůvku by ho v minulosti stál jazyk.

„Alespoň doufám, že vaši válečníci se ukážou v lepším světle,“ zakončil Aubrey.

Avonesa uchopila Gahrise za paži, viditelně uchvácená jeho tvrdými svaly. „Zbožňuji válečníky,“ zašeptala earlovi do ucha.

Gahris na ráno žádný boj v aréně neplánoval, ale byl rád, že se přece jen nakonec bude konat. Doufal, že vikomt bude ukázkou uspokojen a zmizí před obědem, čímž Gahrisovi ušetří problémy s podáváním jídla – mělo jím být jehně a pórková polévka!

„Na přípravy dohlédnu osobně,“ řekl Gahris Aubreymu a během řeči se jemně vymanil z Avonesina sevření. „Moji pomocníci vám ukážou, kde si po své dlouhé cestě můžete odpočinout. Já budu zanedlouho zpátky.“

S těmito slovy se rozloučil a odkráčel kamennou chodbou. Luthiena, oblečeného do slavnostních šatů a ještě rozjařeného po jeho ranním úspěšném vystoupení, našel nedaleko.

„Už ať jsi zpátky na cvičišti,“ řekl Gahris svému synovi. „Jediné, co chtějí vidět, je pořádný boj.“

„Já budu bojovat?“

„Znáš tady snad někoho lepšího?“ zeptal se Gahris, popadl Luthiena za rameno a vedl ho směrem k aréně. „Než nastoupíš ty, budou dva souboje – v každém ať je alespoň jeden kyklop.“ Gahris se odmlčel a zamyslel se. „Kdo pro tebe bude nejlepší soupeř?“

„Nejspíš Ethan,“ odpověděl Luthien bez zaváhání, ale Gahris zavrtěl hlavou – Ethan by jen stěží bojoval v aréně a už vůbec ne pro pobavení těchhle návštěvníků.

„Pak tedy Garth Rogar,“ řekl Luthien, maje na mysli obrovitého barbarského válečníka. „Myslím, že je ve skvělé formě.“

„A, ty ho přemůžeš?“

Zdálo se, že tato otázka mladého bojovníka zaskočila.

„Samozřejmě, že ho přemůžeš,“ odpověděl si Gahris sám. „Snaž se ukázat v co nejlepším světle. Je důležité, aby se o Bedwydrinu a o tobě doneslo vévodovi jen to nejlepší.“

Tím Gahris skončil a Luthien odkráčel, zcela evidentně naplněn touhou potěšit otce i návštěvníky.

„Jak zneuctěn bude Luthien, až prohraje před očima svého otce a jeho vznešených hostů,“ pronesl rozložitý muž směrem ke shromáždění mnoha dalších bojovníků. Seděli v chládku u ústí tunelu vedoucího do arény, připravovali si zbraně a čekali, až na ně přijde řada.

„Zneuctěn?“ odpověděl mladý Bedwyr a tvářil se, jako by se ho to opravdu dotklo. „Vítězství není žádné zneuctění, Garthe Rogare.“

U ostatních tato poznámka vyvolala řadu úsměšků.

Obrovitý Rogar byl o celou stopu vyšší než Luthien, paže měl silné jako Luthienova stehna. Popadl obrovský kámen, na kterém seděl, a okázale s ním povstal. Udělal dva kroky směrem k sedícímu Bedwyrovi, který musel zaklonit hlavu, aby Garthu Rogarovi viděl do tváře.

„Dneska prohraješ,“ přislíbil barbar.

Začal pomalu obcházet dokola, aby vystavil na odiv své svaly. Celá místnost ztichla.

Luthien povstal, vytasil meč a s úžasnou rychlostí provedl několik bleskurychlých výpadů namířených proti Garthu Rogarovi i jeho spolubojovníkům. Rozložitý seveřan se pokusil o obranu, ale Luthienův meč se pohyboval rychleji, než oko stačilo sledovat a neposkytoval žádnou možnost k odpovědi.

Všichni tito mladí válečníci byli přátelé, kromě několika kyklopů, kteří seděli odděleně na druhém konci a jejich hru sledovali se zřejmým znechucením: Jediný Garth Rogar nepocházel z Bedwydrinu. Připlul na své malé lodi do přístavu Dun Varny před čtyřmi roky a vzhledem k jeho nesporným kvalitám a hrdému vystupování byl ostrovany přijat za vlastního. Nyní se stejně jako ostatní mladí muži z Bedwydrinu učil válčit. Byla to sice hra, ale skutečně smrtící hra. I v časech míru, alespoň tak, jak ho za svých životů poznali, nebyly neobvyklé nájezdy banditů a různých příšer, které občas připlouvaly z Ploutvového moře.

„Rozříznu ti pusu od ucha k uchu, takže už nikdy nepolíbíš Kateřinu O'Haleovou," řekl Garth Luthienovi. Všichni zmlkli; Kateřina nebyla z těch, kteří by si nechali jen tak něco líbit. Pocházela z druhé strany Bedwydrinu, z oblasti rybářů, kteří statečně bojovali s nebezpečnými vodami Avonského moře. Byli to tvrdí a silní lidé a Kateřina patřila mezi nejlepší. Za zády rozložitého barbara bylo slyšet jakýsi pohyb. Garth Rogar se otočil a spatřil mračící se Kateřinu, jak stojí za ním, v rukou meč, jehož hrot zatím směřoval k podlaze.

„Jestli něco takového řekneš ještě jednou, uříznu já něco tobě," slíbila mu mladá rusovlasá žena tiše a zelené oči jí nebezpečně blýskaly. „A líbání bude ta poslední věc, na kterou přitom budeš myslet."

Celá místnost se znovu rozesmála a Garth Rogar, rudý v obličeji, se dal rychle na ústup. Věděl, že tuhle válku slov nemůže vyhrát. A tak se raději posadil a začal si připravovat meč.

Zbraně, které používali, byly opravdové. Neměly však ostří a měly zkrácený hrot, kterým sice bylo možné poranit, ale ne zabít. Alespoň většinou. Několik válečníků už v aréně zemřelo, ale to se stávalo tak jednou za deset let. Boj byla starobylá a pevně zažitá tradice na Bedwydrinu i v celém Eriadoru a mnohé národy už okusily její hodnotu. Léty tréninku získávali mladí muži a ženy úctu ke zbraním i k nepříteli a pomáhalo jim to vyvarovat se zbytečných chyb v boji. Povinné byly pouze tři roky tréninku, ale mnoho z nich zůstávalo i déle. A někteří, jako třeba Luthien, učinili z výcviku svou hlavní životní náplň.

V aréně bojoval už nejméně stokrát a přemohl už každého protivníka, kromě svého bratra Ethana. Ti dva se spolu nikdy nestřetli, neboť Ethan opustil arénu velmi brzy, a přestože Luthien by rád se svým nepochybně talentovaným bratrem změřil síly, nedovolil své pýše, aby ovlivnila jeho respekt a lásku k Ethanovi. Luthien byl z celé skupiny nejlepší. Kateřina O'Haleová byla mrštná a rychlá jako kočka, kyklop Bukwo byl houževnatý a pomstychtivý a Garth Rogar zase neuvěřitelně silný. Ale Luthien byl opravdový válečník: rychlý a silný, mrštný a schopný se svou zbraní okamžitě přejít do obrany nebo do útoku. Bylo nesmírně těžké ho zasáhnout a měl na sobě

nejméně jizev ze všech ostatních, snad kromě nováčků. Byl rozený bojovník, světlo ve stárnoucích očích svého otce a připraven bít se dnes pro jeho slávu, aby přinesl na jeho tvář jeden ze zřídkavých úsměvů.

Několikrát zkusmo máchl mečem a pak se postavil do nápřahu, aby vyzkoušel rovnováhu.

Během prvního boje, který se odehrál mezi dvěma kyklopy, bezhlavě se mlátícími po hlavách a ramenou lehkými kyji, uvedl Gahris své návštěvníky na čestná místa na balkóně, přesně naproti tunelu, který se otevřel a kterým válečníci vcházeli do arény. Gahris se posadil mezi hosty a byl okamžitě v obležení Elenie a Avonesy, kterým to připadalo jako skvělá příležitost a neposkytly mu žádnou naději na únik. Další věcí, která rozhodně nepřispěla k earlově pohodlí, byla přítomnost tří členů Aubreyho osobní kyklopské gardy. Jeden z nich, jak si Gahris povšiml, měl kuši, což byla zbraň u kyklopů velmi neobvyklá. S jediným okem nebyla tato individua rozhodně adepty mistrovství v ovládání zbraní na velkou vzdálenost. Tenhle však nevypadal, že by něco podobného držel poprvé, a Gahris viděl, že je to vynikající zbraň se speciálně upraveným mířidlem. Gahris si dále všiml, že dnes přišla jen hrstka ostrovanů. Doufal, že získá trochu času, aby se jich shromáždilo víc.

Ale Aubrey byl zjevně netrpělivý. Vikomtova přítomnost byla zřejmě podmíněna účastí jeho ženy Avonesy, ze které se navíc linul nepřetržitý proud hloupého tlachání.

„Kyklopové?“ Avonesa se zahihňala. „Kdybych chtěla vidět boj mezi kyklopy, mohla bych jednoduše hodit mezi tu smečku kus syrového masa u nás na hradě Montfortu!“

Gahris v duchu zaúpěl – přesně tohle teď potřeboval.

„Doufám, že nám předvedete i něco lepšího než dva kyklopy mlátící se mezi sebou, earle Bedwyre,“ připojil se i Aubrey a jeho pohled nevěštil nic dobrého. „Můj bratranec Morkney, vévoda z Montfortu, by nebyl příliš potěšen, kdyby zjistil, že pobyt na vašem ostrově mě moc nepobavil.“

„Tohle ještě není hlavní část programu,“ zkoušel Gahris zastavit vzrůstající vlnu protestů. Nakonec to však vzdal. Dal znamení

maršálovi, který boj ukončil a poslal oba kyklopy zpátky do tunelu. Ti se uklonili směrem k earlově lóži a pak odešli, aby v boji pokračovali mimo dohled diváků.

Jako další nastoupily dvě bojovnice. Rusovlasá Kateřina a mladá dívka odněkud z druhého konce ostrova, která byla v aréně nováčkem, ale byla slibně rychlá. Vyšly ven z tunelu a začaly obcházet kolem diváků, což u Avonesy a Elenie vyvolalo slzy protestu.

Gahris se v duchu za tenhle nápad proklel. Obě válečnice byly velmi krásné, plné života a kypící zdravím. Navíc na nich bylo vidět, že vzhledem ke svému výcviku perfektně ovládají každý svůj pohyb, a na tvářích Aubreyho a Wilmona bylo vidět, že jsou ve společnosti svých dvou „dam“ už příliš dlouho.

„No to snad ne!“ rozplakala se Avonesa.

„A já bych tak chtěla vidět nějaký pěkný mužský,“ vztekala se Elenie a zarývala nehty hluboko do Wilmonovy paže.

Gahris si nebyl jistý, zda to byla poznámka o pěkných mužských, nebo zda to byl pouze strach z Elenie, který ho přiměl požádat, aby se tenhle boj nekonal.

„Tlačí nás čas,“ připojil se i Aubrey ostře. „Chci vidět boj, jeden boj mezi nejlepšími válečníky Bedwydrinu. Samozřejmě, pokud to není nad chápání earla z Bedwydrinu.“

Gahrise stálo velké přemáhání, aby se po této Aubreyho poznámce držel zpátky. Stroze přikývl a opět dal maršálovi znamení, které znamenalo, že je čas na Luthiena a Gartha Rogara.

Několik kroků za earlovou lóží stál Ethan, který na otce a jeho naduté hosty pohlížel s trpkým výrazem ve tváři.

Obě ženy fascinovaně vydechly, když z tunelu vyšli Luthien a Garth Rogar, kteří na sobě neměli o mnoho víc než sandály, železné rukavice a bederní roušky.

„Viděla jsi někdy většího chlapa?“ řekla obdivně Elenie, zjevně uchvácená světlovlasým barbarem.

„Viděla jsi někdy hezčího chlapa?“ opáčila Avonesa, která ovšem civěla na jeho společníka. Pak se zpytavě podívala na Gahrise a opět vrátila svou pozornost zpátky k Luthienovi.

„Můj syn,“ představil ho earl pyšně. „Luthien Bedwyr. A ten obr, to je Huegot, který připlul k našemu pobřeží už jako chlapec a už tehdy se mohl v boji měřit s kýmkoli jiným. Myslím, že nebudete zklamán, vikomte.“

Bylo zřejmé, že Avonesa s Elenií jsou nadcházejícím představením zcela uchváceny. Neustále si spolu vyměňovaly drobné postřehy ohledně dění.

„Ten barbar ho smete,“ poznamenala Elenie.

„Má příliš moudré oči na to, aby ho smetl takový primitiv a násilník,“ opětovala Avonesa. Vyskočila ze svého místa a protlačila se dopředu.

„Luthiene Bedwyre!“ vykřikla. „Budeš bojovat jako můj šampion. Když si povedeš dobře, dostaneš ode mne odměnu!“

Gahris se s obavou podíval na Aubreyho, zda ho Avonesino chování nerozzlobilo. Vypadalo to však, že Aubrey je spíš potěšen.

Elenie, která nechtěla zůstat pozadu, se také prodrala až na kraj balkónu a volala na Huegota, aby bojoval jako její šampion.

Luthien s Rogarem přišli pod balkón, zdvihli hozené šátky a uvázali si je kolem krku.

„Bude to procházka růžovým sadem,“ řekl Luthien Avonese.

„Krvavá procházka,“ odpověděl Garth Rogar, který se snažil dostat z dosahu Elenie.

Oba soupeři došli do středu arény, připravili si zbraně a nasadili helmy. „Budu se snažit moc tě neztrapnit,“ poznamenal mladý Bedwyr.

Garth Rogar se na něj ušklíbl. „Neměl bys myslet na hlouposti, když na tebe čeká boj,“ prohlásil a v okamžiku, kdy maršál zdvihl ruku na znamení, že boj může začít, se vymrštil dopředu a snažil se Luthiena zasáhnout mečem do břicha a rychle tak zvítězit.

Luthiena ten náhlý útok nezastihl nepřipraveného. Vrhl se stranou a odkulil se, vyskočil a stále zůstával ve střehu.

Garth Rogar ustoupil o krok zpět a zvedl ruce, jako by už zvítězil. „Já ti dám procházku!“ vykřikl.

Elenie vypískla nadšením a vrhla po Avonese potěšený pohled.

Nyní zaútočil Luthien, který vykročil vpřed, přikrčil se, opřel se o ruku, v níž držel štít, a sekl. Jeho meč zasvištěl Garthovi u nohou,

ale barbar stihl svižně uskočit. Zaútočil seshora na Luthiena, který věděl, že pokud se rychle nestáhne, pak ho jeho protivník, který měl nad ním výškovou převahu, srazí do bláta. Ale Luthien byl také velmi rychlý a švihal svým mečem ze strany na stranu, čímž přinutil Gartha Rogara neustále uskakovat a nakonec tak donutil barbara přejít do obrany. Vyskočil, odrazil jeho útok mečem a štítem ho udeřil do obličeje. Garth Rogar se zapotácel, ale udržel rovnováhu. Tekla mu krev z nosu a z rozbitých úst, ale smál se. „Dobrá práce," prohlásil. Když se mu zdálo, že Luthien trošku polevil v pozornosti, pokusil se znovu zaútočit. Luthien však ten pohyb očekával a soupeřovo ostří odrazil mečem. Okamžitě zaútočil, překulil se pod nebezpečně svištícím ostřím a pokusil se zopakovat svůj trik se štítem.

Barbar byl však tentokrát připraven, chytil Luthiena volnou rukou a pokusil se ho kopnout kolenem. Luthien na okamžik strnul a zdálo se, že Rogar ho dostal. Mladý muž byl však příliš rychlý a příliš chytrý, nastavil svůj meč soupeřovu kolenu a tím obrův útok zastavil.

Začali kolem sebe kroužit a každý se snažil najít soupeřovu slabinu. Meče do sebe s třeskotem narážely. Luthienův štít kovově zaduněl, když se střetl s Rogarovou pěstí.

Gahris nikdy neviděl svého syna a zvláště pak Gartha Rogara bojovat lépe a zalila ho vlna hrdosti, když si všiml, že i Wilmon a Aubrey jsou bojem zcela uchváceni a při každém dobře provedeném útoku nebo obraně se jim vzrušeně lesknou oči. Nemluvě o Avonese a Elenii, které, když sledovaly boj svých šampionů, byly napjaté až k prasknutí. Každý z nich měl úplně jiný styl boje a už mnohokrát se zdálo, že jeden z nich vítězí, když to vypadalo, že nad svým soupeřem získal rozhodující výhodu.

Ale oba bojovníci byli velmi zkušení a skvěle vycvičení. Ani jednomu se nepodařilo závažně narušit skvělou obranu soupeře, ani jeden z nich ještě neztratil rovnováhu. Garth Rogar zaútočil nízkým bodem, a když Luthien srazil jeho zbraň dolů, barbar překvapivě zdvihl ruku a tím i obě zbraně nad hlavu. Vzápětí vymrštil nohu a pokusil se Luthiena kopnout.

Ten ale na poslední chvíli stačil nastavit štít a útok odrazit, přesto však byl zřetelně otřesen. „Skvělé!“ vykřikla Elenie a Gahris si všiml, že v soupeření mezi oběma ženami jde o víc než o souboj šampionů.

Garth Rogar vycítil výhodu a vrhl se na svého z míry vyvedeného protivníka.

Luthienův štít odrazil dýku a jeho meč zasáhl barbara do nohy. Garth Rogar ustoupil a chytil se za nohu.

Nyní útočil Luthien. Držel před sebou štít a nedovoloval Garthovi, aby k obraně použil svou zbraň. Sekl mečem ze strany a rozsekl barbarovu koženou zbroj. Garth Rogar se zapotácel, ale nepolevil v soustředění, a když se Luthien napřáhl ke druhé ráně, Garth sekl ostřím v obrněné pěsti. Luthien pokročil dopředu a Garth Rogar se ho pokusil odstrčit tělem. Mladý Bedwyr se však náhle zastavil a Garth Rogar ztratil rovnováhu. Toho využil Luthien, překulil se na záda a oběma nohama ho kopl do břicha.

„Oh, pošli ho k zemi!“ vykřikla Avonesa a Luthien přesně to udělal, když Garthu Rogarovi uštědřil mocný kopanec, takže ten udělal poloviční salto vzad a dopadl těžce na záda.

Oba muži byli v okamžiku zase na nohou, zbraně v rukou a pohlíželi jeden na druhého s určitým respektem. Oba byli velmi dobří přátelé, ale atmosféra zápasu je zcela strhla.

„Zab ho!“ zařvala Elenie hlasem tak pronikavým, že ustalo veškeré povzbuzování a všechny oči, včetně Luthienových a Rogarových, se na ni upřely.

„Vypadá to, že máš novou přítelkyni,“ řekl Luthien barbarovi.

Garth Rogar se málem zakuckal. „Jasně a rozhodně ji nechci zklamat,“ řekl rychle a hodil po Luthienovi dýkou. Ta hlasitě zazvonila na Luthienově štítě. Luthien bleskově bodl, ale barbar byl už mimo dosah. Zasvištěla druhá dýka a zasáhla Luthiena do přilby.

Luthienovi se zatmělo před očima, ale rychle vystartoval kupředu, protože věděl, že když něco rychle nepodnikne, silnější muž ho prostě umlátí. Rozběhl se v okamžiku, kdy měl barbar ruku napřaženou k hodu. Hranu štítu zahákl Garthovi do podpaží, trhl stranou a opět ho tak vyvedl z rovnováhy. Dýka mu vypadla z ruky a Rogar spadl těžce na zem.

„Doraz ho! Doraz ho!“ křičela Avonesa.

„Vstávej, ty tupče!“ křičela Elenie.

Luthien byl ve střehu, když Garth Rogar vyskočil. Čekal, že se Rogar pokusí zvednout svou zbraň – a byl připraven toho náležitě využít – ale Garth, v souladu se svou divokou barbarskou krví, okamžitě s rozběhem zaútočil. Luthien na okamžik zaváhal a ucítil prudký náraz těla svého protivníka, při kterém mu navíc praskl štít.

Luthien ustoupil o krok zpět, nevěřícně se podíval na svůj štít a třel si ruku, která ho brněla. Snažil se co nejlépe připravit na další náraz, ustoupil o něco zpět a hodil po svém protivníkovi štít, který už mu teď stejně k ničemu nebyl. Garth Rogar ho odkopl stranou a vrhl se vpřed. Luthien ho udeřil naplocho mečem do hlavy, čímž barbara vychýlil doleva, a volnou rukou zasáhl jeho už dost rozbitý nos.

Garth Rogar se pokoušel usmát, ale musel potřást hlavou, aby se mu před očima přestaly dělat hvězdičky.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se ho Luthien soucitně a oba slyšeli Eleniny zklamané výkřiky a Avonesino jásání. Znenadání Garth Rogar zaútočil. Luthien mu nastavil do cesty meč. Garth uskočil stranou a dal mu pěstí ránu, která by srazila býka. Luthien si přehodil meč do levé ruky a snažil se zasáhnout jím Gartha do krku. Mrštný barbar se sehnul a popadl Luthienovu paži s mečem.

„Zlom mu ruku!“ křičela Elenie. Avonesa se vzrušeně nakláněla přes zábradlí.

Luthienovy svaly se napjaly, jak se pokoušel dostat ze sevření většího a silnějšího protivníka. Wilmon a Aubrey, zjevně uchvácení soubojem, napjatě sledovali dění v aréně. Luthien dělal, co mohl, ale věděl, že Rogarova větší váha a síla nakonec musí zvítězit. Proto se do barbara napřel vší silou, co jen mohl, ale pak rychle ustoupil o krok zpátky, čímž si osvobodil jednu ruku. Garth Rogar ho však uchopil v pase a zvedl do výšky. Luthien vší silou udeřil barbara hlavou do obličeje. Otřesený Garth ho odhodil a soustředil se na to, aby udržel rovnováhu – točil se s ním celý svět. Luthien se zvedl ze země a snažil se stále udržovat mimo dosah Garthových mohutných paží. Obával se, že jeho silný soupeř by ho mohl poslat jedinou ranou do bezvědomí. Zaútočil mečem a snažil se barbara zmást. Ten útok byla jen lest – Garth Rogar to věděl – ale už nestihl zareagovat.

Luthien se překulil na záda, vymrštil obě nohy a zasáhl barbara do kolen. Ten těžce dopadl na záda a snažil se popadnout dech. Luthien vyskočil rychle jako kočka, ale Garth už neměl sílu ho následovat. Luthien dal Garthovi nohu na hruď a ostří meče mu namířil přímo mezi oči.

Avonesa s Elenií překřikovaly jedna druhou.

Gahris byl velmi potěšen zájmem, který se zračil v Aubreyho obličeji, ale úsměv mu zmizel z tváře, když se k němu naklonila Avonesa a vrhala přitom na Elenii vítězné pohledy.

„Ukončete souboj, earle Bedwyre," řekla a ukazovala přitom palcem k zemi.

Gahris byl šokován. Palec k zemi znamenal, že poražený zemře. Na ostrovech se však nic takového neužívalo: boj nebyl nic jiného než sport a trénink.

Elenie začala protestovat, což však Avonesu jen povzbudilo.

„Udělejte, oč žádám," řekla znovu a pobaveně se podívala na protestující Elenii. Avonese bylo jasné, jaké úmysly měla Elenie s barbarem, a zbavit svou mladší rivalku potěšení jí připadalo báječné. „Váš syn byl můj šampion, a proto žádám odměnu za svou přízeň."

„Ale…" To bylo všechno, co ze sebe Gahris dostal. Aubrey k němu přistoupil a položil mu ruku na rameno.

„Podle starobylých tradic je to její právo," řekl vikomt.

„Garth Rogar bojoval statečně," protestoval Gahris.

„Udělejte, oč žádám," opakovala Avonesa pomalu, zdůrazňujíc každé slovo a dívala se Gahrisovi přímo do očí.

Gahris se podíval na vikomta, který přikývl. Horečně přemýšlel, co má udělat. Avonesina žádost byla oprávněná – podle starobylých tradic jí to, že se Luthien rozhodl stát jejím šampionem, dávalo právo rozhodnout o osudu poraženého. Kdyby se rozhodl odmítnout, mohl mu Montfort začít působit problémy. Možná by dokonce došlo i k invazi a on by mohl přijít o svou funkci – Morkney totiž nepropásl žádnou příležitost, jak se zbavit některého z nepohodlných ostrovních earlů. Gahris se podíval do arény, kde Luthien stále pózoval nad ležícím Garthem Rogarem a čekal na znamení o ukončení boje a na potlesk, který si oba válečníci bohatě zasloužili. Strnul, když viděl, jak otec zvedl ruku s palcem směřujícím k zemi.

Nevěřícně zíral a stěží slyšel Avonesino volání, aby splnil svůj úkol. Podíval se na svého přítele; myšlenka, že by někoho zabil, mu byla zcela cizí.

„Earle Gahrisi,“ řekl netrpělivý Aubrey.

Gahris zavolal na maršála, ale ten byl stejně strnulý jako Luthien.

„Udělej to!“ křičela Avonesa. „Aubrey?“

Vikomt pokynul jednomu ze svých kyklopů, tomu s kuší.

Luthien ustoupil o krok zpátky a podal svému příteli ruku. Garth Rogar ji uchopil a vstával, když tu zaznělo zadrnčení. Barbar sebou trhl a zůstal viset na Luthienově ruce.

Luthien nejprve nepochopil, co se stalo. Vypadalo to, jako by se čas zpomalil, když barbar padal zpátky do bláta.

Sbohem, bratře

Luthien zíral na Gartha Rogara v šokovaném tichu, zíral na překvapený výraz v jeho tváři – překvapený, protože šlo o smrt, nebo možná proto, že šlo o jeho vlastní smrt.

„Zmiz, smrti!“ vykřikl Luthien, odhodil meč stranou a poklekl vedle ležícího muže. „Odejdi z tohoto místa, nemáš tu co dělat! Najdi si někoho starého nebo nějakého ubožáka, který nemá dost síly na to, aby přežil v tomto krutém světě, ale neber si mého přítele, který je mladší než já.“ Luthien uchopil Rogarovu ruku a druhou paží mu podepřel hlavu. Cítil, jak barbarovo tělo pomalu vychládá, i lepkavý pot, který na něm vyrazil. Chtěl protestovat, ale cítil, že ze sebe nemůže vypravit ani slovo. Co koneckonců mohl říci smrti, tomu nejmocnějšímu z duchů, který nikdy nevěnoval pozornost prosbám živých? Jaká slova měl volit, když už stejně bylo pozdě?

Luthien s nadějí vzhlédl k lóži, v jeho tváři se zračila směs zoufalství a smrtelné nenávisti. Ale celá skupina kolem Aubreyho, včetně Gahrise, už byla mimo dohled. I Ethan už odešel. Luthienův pohled bloudil kolem. Mnoho návštěvníků už opustilo svá místa, ale někteří ještě zůstali, šeptali si a přitom si ukazovali na ležícího muže a nad ním stojícího Bedwyrova syna.

Luthien se obrátil zpět ke Garthu Rogarovi. Viděl konec šípu trčícího barbarovi ze zad a intuitivně po něm sáhl, jako by si myslel, že když ho vytáhne, Garth Rogar obživne. Chtěl se dotknout kovového ostří, ale zjistil, že jeho prsty se kolem něj nedokážou sevřít.

Slzy ho donutily odvrátit se. Uviděl ostatní válečníky, kteří rychle vycházeli z tunelu, vedeni Kateřinou. Poklekla na kolena vedle mrtvého a po chvíli mu zatlačila oči. Její pohled se střetl s Luthienovým a ona pomalu zavrtěla hlavou.

Luthienovi se stěží dařilo zadržovat pláč. Vyskočil a hledal někoho, na koho by mohl zaměřit svůj vztek. Strhl si z krku Avonesin šátek a odhodil ho na zem.

„Při smrti Gartha Rogara, přátelé a poddaní…“ začal, „já, Luthien Bedwyr, přísahám…“

„Dost,“ přerušila ho Kateřina, která se postavila vedle něj a vzala ho za ruku. Vztekle se na ni podíval. Stěží mohl uvěřit tomu, že ho mohla přerušit právě v takovéhle chvíli. Když se jí podíval do obličeje, nenašel v něm žádnou omluvu pro to, co udělala.

„Dost, Luthiene,“ řekla měkce. „Garth Rogar zemřel jako válečník, podle starobylých a posvátných pravidel arény. Je to pro něj čest.“

Luthien od Kateřiny zděšeně odstoupil. Díval se na své přátele, na bojovníky, s nimiž dlouhé roky trénoval, ale nenašel žádnou podporu. Připadal si, jako by stál uprostřed skupiny cizinců.

A pak se Luthien rozběhl, běžel přes pole a přímo do tunelu, ven na otevřené prostranství blízko přístavu, na sever pobřeží.

„Byla to nešťastná náhoda,“ začal Gahris. Snažil se omluvit předchozí události.

„Byla to vražda,“ opravil ho Ethan a jeho otec se nervózně rozhlédl, jako kdyby někde poblíž tušil přítomnost jednoho z Aubreyho kyklopů.

„To jsou silná slova,“ zašeptal Gahris.

„Pravda často bývá silná,“ řekl Ethan rázně a hlasitě.

„Už se o tom nebudeme bavit,“ prohlásil Gahris. Neustále se rozhlížel kolem a snažil se odvést svého syna stranou. „Už ne, je to jasné?“

Ethan se nevěřícně podíval na otce, který mu připadal spíš jako cizinec. Chápal Gahrisův postoj, chápal politiku země. Kdyby Gahris proti Aubreymu, nebo komukoliv z Aubreyho družiny, cokoliv podnikl, vévoda z Montfortu by se určitě pomstil, možná by dokonce

poslal flotilu válečných lodí. Ethan však nesouhlasil, ani s tímto postojem nesympatizoval. Hrdý mladý Bedwyr znal věci, za které by bojoval a za něž by byl ochoten i zemřít.

„A co s lady Avonesou?“ zeptal se Ethan a použil sarkastický tón, když řekl „lady“.

Gahris se zamračil a v tu chvíli vypadal proti svému synovi velmi malý.

„Aubrey ji tady nechá,“ připustil. „Myslí, že její přítomnost by mohla být pro Bedwydrin přínosem.“

„Gahrisova nová žena,“ řekl Ethan sarkasticky. „Morkneyho špión v domě Bedwyrů.“ Jeho otec neodpověděl.

„A jak se k té ženě, která se tak vybraně chová, mám chovat já?“ zeptal se Ethan hlasitě a vztekle. „Mám jí říkat matko?“

Výraz hněvu přeletěl Gahrisovi obličejem a než se ovládl, měl co dělat, aby Ethana neudeřil.

Ten však neudělal nic jiného, než že svého otce jen dál upřeně sledoval.

Gahris nechtěl, aby to došlo tak daleko, ale bylo tu nebezpečí, nebezpečí pro něj a pro národ Bedwydrinu. V této chvíli si šedovlasý earl vzpomněl na svou ženu, která zemřela na mor, a vzpomněl si na svobodu, která panovala předtím, než se vlády ujal Greensparrow. Ale ty časy byly dávno pryč a takové myšlenky nyní neměly smysl – a pragmatický nejstarší Bedwyr dobře věděl, co má dělat.

Luthien pohlédl na severní stranu zátoky, kde světlo zapadajícího slunce osvětlovalo Dun Varnu. Stále nemohl uvěřit dnešním událostem, nemohl uvěřit, že Garth Rogar, jeho přítel, je mrtev. Poprvé si vyzkoušel tíhu života pod vládou krále Greensparrowa. Až doposud ho nezajímalo nic, co se dělo mimo arénu, a tak nyní nevěděl, co má dělat.

Mohl by mu pomoci Ethan? Luthien věděl, že Ethan ke Gahrisovi nechová žádný respekt – to bylo něco, co mladší Bedwyrův syn, který zná svého otce jako statečného a šlechetného válečníka, nemohl pochopit – ale vážil si Ethana pro jeho vynikající charakterové vlastnosti. Pro Luthiena byl Gahris earl z Bedwydrinu, který byl ctěn a milován všemi poddanými.

Luthien neznal přesně všechny starobylé zákony arény, ale věděl, že Gahris byl hlavním viníkem toho, co se přihodilo. Garth Rogar byl mrtev a jeho krev lpěla na rukou Gahrise Bedwyra.

Ale proč? Luthien nemohl pochopit důvod toho, co se stalo. Přemýšlel o různých šílených možnostech – možná to bylo proto, že huegothští barbaři se pohybovali poblíž Bedwydrinu a zjistilo se, že Garth Rogar působí jako špión. Možná Gahris odhalil, že Garth Rogar přicestoval, aby ho zavraždil!

Luthien zavrtěl hlavou a zahnal tyto nesmyslné myšlenky. Znal Gartha Rogara již několik let. Šlechetný válečník nebyl špión a už vůbec ne vrah.

Tak proč?

„Mnoho lidí ve městě má o tebe strach," ozval se za ním tichý hlas. Luthien se neotočil, protože poznal Kateřinu O'Haleovou. „Tvůj otec je mezi nimi, myslím."

Luthien mlčel a hleděl na studené vody přístavu na pozadí města. Nepohnul se, ani když si Kateřina stoupla vedle něj a vzala jeho ruku do své, stejně jako to udělala v aréně.

„Vrátíš se teď zpátky?"

„Pomsta není nečestná," odpověděl Luthien s úšklebkem. Pomalu otočil hlavu a podíval se Kateřině do obličeje, přestože ji v ubývajícím světle mohl jen stěží vidět.

Po chvíli ticha Kateřina odpověděla.

„Máš pravdu," přisvědčila. „Ale otevřeně se přihlásit k pomstě uprostřed arény, před někým, kdo prohlašuje o vévodovi z Montfortu, že je jeho přítel, to je hloupost. Chceš dát tomu člověku záminku, aby tě zabil a zbavil tvého otce vlády nad ostrovem?"

Luthien od ní odstoupil a bylo na něm vidět, že nedokáže nesouhlasit.

„Pak tedy přísahám otevřeně jen před tebou. U hrobu mé mrtvé matky, přinutím toho, kdo zabil Gartha Rogara, aby za to zaplatil. Ať to stojí, co to stojí, ať mě kvůli tomu postihne cokoliv, udělám to pro svého otce a pro Bedwydrin."

Kateřina mohla jen stěží uvěřit tomu, co právě slyšela, ale ani nemohla zrazovat svého přítele od úmyslu, který právě tak vznešenými slovy vyjádřil. Také hořela touhou po pomstě a poprvé

ve svém životě se cítila jako zajatec. Narodila se v Hale u Avonského moře. Prožila život plný nebezpečí na malé rybářské lodi. Ale Hale bylo uzavřené město a návštěvy tam zavítaly jen zřídka. Ať už se na Bedwydrinu nebo v Eriadoru a Avonu stalo cokoliv, v Hale se nikdy nic nezměnilo. A tak byli – díky své netečnosti k okolnímu světu – lidé v Hale svobodní.

Nyní však Kateřina pochopila politiku země a v ústech měla stejně hořko jako Luthien. Přitiskla se celým tělem k mladému muži a chtěla ho zahřát a ochránit před mrazivým větrem srpnové noci.

Příštího rána, hnána čerstvým větrem, černě oplachtěná loď i se svými pasažéry vyplula z přístavu v Dun Varně.

Kateřina už se vrátila do kasáren, ale Luthien stále stál na dřevěném molu. Objekty jeho pomsty se pomalu vzdalovaly. Byl ale mladý a měl dlouhou paměť, a jak tam stál a sledoval vzdalující se loď, Luthien znovu přísahal, že na Gartha Rogara nikdy nezapomene.

Rád by zůstal mimo Dun Varnu co nejdéle. Rozhodně netoužil stát tváří v tvář svému otci, protože ten muž mu jako vysvětlení nemohl nabídnout vůbec nic. Ale Luthien měl hlad a další město, kde by ho mohl utišit, bylo vzdálené víc než den cesty.

Váhavě prošel bránou paláce Bedwyrů, když tu mu dva kyklopové zastoupili cestu. „Chce tě vidět tvůj otec," řekl jeden z nich.

Luthien se ani nezastavil a prošel mezi nimi. Oba dva se s ním snažili udržet krok. Ruka mladého muže instinktivně sklouzla k pasu, ale pak si uvědomil, že nemá žádnou zbraň.

„Tvůj otec tě chce vidět," opakoval kyklop a tvrdě popadl Luthiena za rameno. „Řekl, abychom tě přivedli, i kdybychom tě tam měli dovléct násilím."

Luthien se mu vytrhl a upřel na tu bestii zuřivý pohled. Přemýšlel o tom, že kyklopa udeří do tváře, nebo že se mezi nimi pokusí prorazit, ale představa, že ho násilím odvlečou přes dvůr do otcovy komnaty, nebyla právě potěšující.

Brzy poté stál před Gahrisem ve studovně, kde Gahris měl těch několik knih, které patřily jeho rodině (několik z velmi mála knih na celém ostrově), spolu s dalším dědictvím země. Starý Bedwyr stál

uprostřed a přikládal oheň do krbu, jako by mu byla zima, i když dnes příliš chladno nebylo. Na zdi za ním visela rodinná pýcha, meč s vynikajícím ostřím a zlatým cizelováním na jílci, které představovalo draka s rozepjatými křídly. Byl vyroben v dávné minulosti trpaslíky z Železného Kříže a jeho čepel byla z vynikajícího kovu, mnohokrát kaleného a výborně zpracovaného. Jmenoval se Oslepující zášť, to proto, že už nejednoho kyklopa připravil o oko.

„Kde jsi byl?“ zeptal se Gahris tiše a klidně. Stál ke svému synovi zády a rukou poklepával na desku stolu.

„Chtěl jsem být sám,“ odpověděl Luthien a snažil se napodobit otcův klid.

„Abys utišil svůj hněv?“

Luthien se zamračil, ale neodpověděl.

Gahris se k němu otočil. „To bylo moudré, můj synu,“ řekl. „Hněv by tě mohl přimět dělat zbytečné hlouposti – ať to stojí, co to stojí.“

Vypadal velmi klidně a vyrovnaně a Luthiena to popuzovalo. Jeho přítel byl mrtev! „Jak jsi mohl?“ zavrčel, pokročil kupředu, ruce sevřené v pěst. „Takhle ho zabít… kdo si myslíš, že jsi…“ Slova z něj proudila tak, jak mu diktovaly jeho neovladatelné emoce.

Přesto všechno se bělovlasý Gahris tvářil mírně a pomalu zavrtěl hlavou. „A co jsem podle tebe měl udělat?“ zeptal se, jako by to vysvětlovalo vše.

Luthien rozevřel prsty. „Garth Rogar si nezasloužil to, co ho potkalo!“ Rozplakal se. „Proklínám vikomta Aubreyho a všechny jeho kumpány!“

„Klid, můj synu,“ řekl Gahris. „Ve světě, kde žijeme, není vždy spravedlnost, ale…“

„To není omluva,“ řekl Luthien vztekle.

„Chceš snad vyvolat válku?“ zeptal se Gahris hrubě. „Nepřemýšlíš o zkrvavených válečných polích,“ pokračoval Gahris, „ani o mečích pokrytých krví padlých nepřátel, ani o křiku těch, kteří jsou ušlapáváni kopyty válečných koní. To jsou hrůzy, které jsi ještě nikdy neviděl a které bys ani nikdy vidět neměl! Já už jsem to všechno prožil a dělám vše proto, aby se to už nikdy neopakovalo.“

„Měl Bruce Mac Donald stejný pohled na věc jako ty?“ zeptal se Luthien ironicky, když připomínal dávného eriadorského hrdinu.

„Dávné války se stávají naší hrdou vzpomínkou,“ odpověděl Gahris, „ale až poté, co zapomeneme na jejich hrůzy. Kdo může říct, co Bruce Mac Donald cítil v hloubi své duše? Kdo z žijících se mu podíval přímo do očí?“

Luthienovi ta otázka připadala nesmyslná – Bruce Mac Donald byl mrtev již tři století. Ale pak si uvědomil, že to byla otcova pointa. Nejstarší Bedwyr se snažil chápat svět takový, jaký je.

„Slyšel jsem dusot koní při útoku, viděl jsem svůj vlastní meč,“ pohlédl na starou zbraň na zdi, „pokrytý krví. Slyšel jsem příběhy – mnoho příběhů – o hrdinných bitvách, kterých jsem se zúčastnil, a můžu ti říct, že za vší tou slávou a hrdinstvím se skrývá hrůza a pachuť trpkosti. Mám snad způsobit, aby se to vše vrátilo na Bedwydrin?“

Luthienovu tvář ovládl rezignovaný a zatrpklý výraz.

„Zapomeň na svou pýchu,“ radil mu Gahris. „Je to ta nesmrtelnější a nejnebezpečnější emoce. Oplakávej svého přítele, ale pochop, že to tak musí být. Nebuď jako Ethan…“ Slova o starším bratrovi, jeho hrdinovi z dětství, přitáhla Luthienovu pozornost.

„Co je s Ethanem? Jakou roli hrál on v tomhle všem? Co dělal, když jsem tu nebyl?“

Gahris znovu potřásl hlavou a snažil se syna uklidnit. „Ethan je v pořádku, hovořil jsem pouze o jeho temperamentu, o jeho hloupé pýše a o mých nadějích, že ty jsi jiný. Děláš dobře, když jsi odešel z paláce Bedwyrů, a já za to k tobě chovám respekt. Již dlouho jsme pod vládou vévody z Montfortu a ještě déle pod trůnem na Karlově ostrově a musíme se chovat tak, jak se patří.“

„Co dělal Ethan?“ zeptal se Luthien znovu.

„Neudělal nic jiného, než že velmi hlasitě protestoval!“ odfrkl si Gahris.

„A to tě znechutilo?“

Gahris se zamračil a zrudl. „Je to můj nejstarší syn a měl by být příštím earlem na Bedwydrinu. Ale jak může vládnout, když je takový?“

Luthienovi se zdálo, že Gahris už nehovoří k němu, ale sám k sobě. Jako by se pokoušel cosi ospravedlnit.

„Působí problémy,“ pokračoval starý muž a Luthienovi v tu chvíli připadal mnohem starší. „Působí problémy sám sobě, rodu Bedwyrů a celému ostrovu.“ Ukázal prstem na Luthiena. „Působí problémy tobě!“ Začal plakat a překvapený Luthien o krok ustoupil. „Ethan nikdy nepochopí, kde je jeho místo,“ pokračoval Gahris. „Až jednou bude earlem, určitě způsobí svou vlastní smrt, zničí celý náš rod a zapříčiní, že Bedwydrin bude pod stálou kontrolou. Jaký je to hlupák! Nikdy! Nikdy! Nikdy!“

Gahris přestal máchat pěstí a Luthien měl nutkání pokusit se ho povzbudit. Něco však mladého muže drželo zpátky, takže tiše opustil místnost. Miloval svého otce, celý život ho respektoval, ale nyní mu jeho slova zněla hloupě – stále ještě slyšel osudné svištění šípu a poslední výdech Gartha Rogara.

Pokrytý krví padlého nepřítele

Jak se asi cítili rodiče svrženého krále? Jak se asi cítil hrdina slyšící smrtonosné svištění šípu, vystřeleného na něj z vlastních řad? Často stačí málo a dějiny celého národa se změní. Takovým případem byla i srpnová noc, kdy Luthien vyšel z paláce Bedwyrů a zamířil ke stájím, kde našel Ethana, sedlajícího koně.

Luthien přistoupil k bratrovi s tázavým výrazem v obličeji.

„Byl jsem poslán pryč," odpověděl Ethan na nevyslovenou otázku.

Luthien vypadal, že nerozumí.

„Byl jsem poslán na jih," pokračoval Ethan a každé slovo vyslovoval s nechutí. „Abych se připojil ke královským vojákům, kteří pojedou do Gaskonie a budou spolu s Gaskonijci bojovat v jejich válce proti království Durů."

„To je šlechetné poslání," odpověděl Luthien, příliš omráčen, než aby uvažoval.

„Je to žoldnéřské poslání," odfrkl Ethan. „Budu žoldák ve službách nepravého krále."

„Tak proč tam jedeš?"

Ethan přestal upravovat sedlové brašny a nevěřícně se podíval na svého naivního mladého bratříčka. Luthien se zamračil, stále mu nebylo jasné, o co jde.

„Protože mi to nařídil earl z Bedwydrinu," zopakoval pomalu Ethan a vrátil se ke své práci.

Luthienovi to nedávalo žádný smysl, a proto ho ani nenapadla vhodná odpověď.

„Jak řekl Gahris, vrátí to naší rodině a celému Bedwydrinu zašlou slávu," pokračoval Ethan.

Luthien si bratra opatrně prohlížel a stále nemohl uvěřit, že by Gahris vyslal Ethana na takovéhle tažení. „Nebylo by lepší, aby sis vzal *Oslepující zášť*, když jdeš hájit čest domu Bedwyrů?" zeptal se a poukázal tak na neznámou zbraň, kterou si Ethan bral s sebou.

Opět se na něj upřel nevěřícný pohled. „Copak jsi slepý?" zeptal se Ethan a touto otázkou Luthiena zaskočil.

„Gahris mne posílá," pokračoval nejstarší syn, „na Aubreyho pokyn. Gahris mne posílá zemřít."

Způsob, kterým Ethan mluvil, zasáhl Luthiena víc než slova, která říkal. Hrubě popadl Ethana za rameno a otočil ho k sobě.

„Nejsem ten vhodný kandidát," vypravil ze sebe Ethan a Luthien, pamětliv své nedávné rozmluvy s otcem, nemohl než souhlasit. „Ale zákony jsou jasné. Já jsem nejstarší syn, a tak jsem právoplatný následník earla z Bedwydrinu."

„Já tvé právo nepopírám," odpověděl Luthien, který nechápal, kam tím míří.

„Ale Gahris ano," vysvětloval Ethan. „A moje pověst rebela, jak se zdá, se rozšířila už i za hranice Bedwydrinu."

„Takže Gahris tě posílá do armády, abys vybojoval vítězství a vylepšil si pověst?" zeptal se Luthien, přestože předpokládal, že směr, kterým se ubírají jeho úvahy, je špatný.

„Takže Gahris mě posílá zemřít," odvětil Ethan suše. „Představuji pro něj problém – i Aubrey už o mně slyšel a je mu jasné, jaké potíže by mohly nastat, kdybych získal vládu. Možná jsem příliš domýšlivý, ale myslím, že jediným důvodem příjezdu Morkneyho bratrance na ostrov rozhodně nebyl sport."

„Takže ty si myslíš, že Aubrey podnikl celou tu nebezpečnou cestu přes Ploutvové moře jenom proto, aby se tě zbavil?"

„Nejen proto, můj mladý bratře," řekl Ethan a poprvé za celou dobu v jeho hlase zazněl přátelský tón. „Můj mladý bratře, který jsi nikdy nepoznal svobodu a celý svůj život jsi prožil pod vládou Carlisle a Montfortů."

Luthien zmateně svraštil obočí.

„Aubrey cestoval po severních ostrovech," vysvětloval Ethan. „Navštívil Caryth, Marvis, Bedwydrin a Diamantovou bránu, aby zajistil, že na Severu je všechno tak, jak má být, a zabezpečil Morkneyho vládu. Politici nikdy nemají „prázdniny". Neustále pracují a pro svou práci žijí, neboť je to zdroj jejich moci. Je to celý smysl jejich života. Aubrey přijel na Bedwydrin částečně kvůli mně a také proto, že vévoda zde nikoho nemá. To už se změnilo." Ethan dokončil sedlání a naskočil na koně.

„Budeš mít novou matku, Luthiene," pokračoval. „Zachovávej jí úctu a boj se jí." Pobídl koně, ale zmatený a vystrašený Luthien s ním držel krok.

„Je to někdo, koho znáš," pokračoval Ethan. „Nesl jsi její barvy v boji."

Luthienovi se překvapením rozšířily oči. Avonesa? To nemůže být pravda! „Nikdy!" protestoval.

„V neděli ráno," řek! Ethan „vévoda vložil její ruku do Gahrisovy. Lady Avonesa zde zůstane jako dokonalý špión a provdá se za Gahrise. Jak vidíš, vše je připraveno pro pád domu Bedwyrů. Gahris bude muset souhlasit se vším, protože jinak Morkney přiměje Greensparrowa, aby náš přístav zaplnil černými plachtami."

„Jak teď můžeš odjet?" vykřikl zoufale Luthien, když viděl, jak se celý svět kolem něj řítí do prachu.

„Jak bych mohl zůstat?" opravil ho Ethan klidně. „Gahris vydal příkaz." Ethan se odmlčel a upřeně se zadíval na svého bratra, což mladého muže poněkud uklidnilo.

„Víš velmi málo o tom, co se děje mimo Bedwydrin," řekl Ethan přátelsky. „Neviděl jsi oči chudých dětí, které žebrají na ulicích Montfortu. Neviděl jsi farmáře, zlomené na duchu a se zničeným zdravím, jak se snaží zaplatit neúnosné daně. Neviděl jsi zoufalou nenávist mužů, jejichž dcery musí sloužit v palácích šlechticů, ani jsi neslyšel pláč matky, jejíž dítě jí zemřelo v náručí hlady." Luthien sklopil oči.

„Nesouhlasím se světem, jaký je," pokračoval Ethan, „vím, jaký by měl být. A náš otec, sluha nepravého krále, nemá sílu ani odvahu se vzepřít a souhlasit se mnou."

Ethan viděl, že jeho řeč konečně začíná pronikat do Luthienova mozku. Ani kdyby ho udeřil trpasličí sekyrou, nedosáhl by takového efektu. Přes všechny vzájemné rozdíly Ethan svého bratra, který nikdy nepoznal život před Greensparrowem, králem, který jim ukradl skutečnou svobodu, miloval.

„Sbohem, bratře," řekl Ethan smutně. „Jsi jediný z celé rodiny, kdo mi bude scházet. Měj oči a uši otevřené a měj se na pozoru před lady Avonesou!" Kopl koně do slabin a zanechal otřeseného Luthiena samotného s jeho myšlenkami.

Tu noc Luthien nemohl usnout. A celý další den se procházel a nereagoval ani na volání Kateřiny, která ho z dálky spatřila. Ani další noc nemohl spát. Přemýšlel o Ethanovi, o Garthu Rogarovi a o svém novém pohledu na Gahrise.

Nejvíc ze všeho Luthien přemýšlel o střetnutí s otcem, o tom, že by ho volal k odpovědnosti za to, co provedl Ethanovi. Přece to všechno nemůže být pravda, říkal si v duchu.

Byla to však falešná naděje. Ethanova slova mu otevřela oči a on věděl, že už je nikdy nebude moci zavřít. A tak se dalšího rána vydal za Gahrisem. Nešel si pro vysvětlení, ale proto, aby mu řekl, co si o něm myslí, aby si vylil svůj hněv nad tragédií v aréně a nad skutečností, že ta zrůda Avonesa se má stát jeho matkou.

Usmál se při představě, že bude mluvit úplně stejně jako Ethan, a přemýšlel, jestli ho otec také pošle bojovat do cizí války.

Vstoupil do studovny, aniž by zaklepal, ale místnost byla prázdná. Gahris už odešel na svou ranní projížďku. Luthien chtěl odejít s tím, že půjde do stájí, vezme si koně a dohoní ho. Změnil však názor, když si uvědomil, že s otcem může být i Avonesa. Potkat se s ní byla ta poslední věc na světě, kterou by si Luthien přál. Proto se namísto toho pohodlně usadil ve studovně a začal si číst. Dal si nohy na stůl, když vtom rozrazil dveře strážný.

„Co tady děláš?" zeptal se kyklop a hrozivě zamával trojzubcem. Zůstal přitom stát ve dveřích.

„Tady?" odvětil Luthien klidně, ale pak se zamračil, protože tohoto strážce ještě neviděl – přestože znal celý Gahrisův oddíl.

„Jo, tady," odsekla mu ta bestie, „co máš co pohledávat v soukromých komnatách pána a paní z Bedwydrinu?"

„Paní?“ vyslovil Luthien tiše a se zjevným znechucením to slovo.

„Na něco jsem se tě ptal!“ zavrčel kyklop a znovu zamával trojzubcem.

„Kdo si, k čertu, myslíš, že jsi, aby ses mě na něco mohl ptát?“ zajímal se mladý Bedwyr.

„Osobní strážce paní z Bedwydrinu,“ odpověděl jednooký voják bez zaváhání.

„A já jsem earlův syn,“ prohlásil Luthien.

„Já vím kdo jsi, gladiátore,“ odpověděl kyklop a přestal se ohánět trojzubcem. V té chvíli si Luthien uvědomil jeho podobnost s kyklopem, který vystřelil z kuše. Vstal a položil knihu na stůl.

„Přišel jsi bez ohlášení,“ pokračoval kyklop. „To se stalo naposled. Takže teď vypadni, než tě naučím, jak se má chovat šlechtic!“

Kyklop máchl trojzubcem určeným směrem a přitom nespouštěl oči z Luthiena.

Luthien stál jako přimrazen, když tu byl hrubě uchopen za rameno. Chtěl se přece pomstít a tady stál jeho úhlavní nepřítel, o kterém si myslel, že odjel na černě oplachtěné lodi. Bylo to zvláštní. Přemýšlel, z jakého důvodu tu Aubrey tohoto kyklopa nechal. S Avonesou to bylo jiné – Luthien nemohl zaútočit na ženu, která nebyla válečník – ale dovolit této vraždící bestii, aby zůstala na Bedwydrinu, bylo nemyslitelné. Vikomt jistě musel vědět, co se stane…

Ethanova slova o pádu domu Bedwyrů proběhla Luthienovi myslí a on věděl, že to, co teď udělá, se s ním potáhne celý zbytek života.

„Teď půjdeš se mnou,“ řekl kyklop, otočil se a poskytl tak Luthienovi skvělý pohled na kuši, která zabila Gartha Rogara.

„Řekni mi,“ začal Luthien klidně, „bavilo tě zabít člověka, který ležel bezbranně na zemi?“

Kyklop se otočil a zpytavě se na mladého muže podíval. Přes tvář mu přeletěl zlý úsměv, při kterém obnažil žluté tesáky. „Vždycky mě baví zabíjet lidi,“ řekl kyklop. „Tak půjdeš už konečně, nebo ti mám ukázat, jak se to dělá?“

Luthien se reflexivně sehnul, popadl kámen, který jeho otec používal k zatěžování pergamenů a hodil ho přes místnost na kyklopa. Zasáhl ho do břicha a kyklop se bolestí zkroutil a přestal tak trojzubcem mířit na Luthiena.

„To teda nebylo nejchytřejší, co jsi mohl udělat," řekl Luthien sám sobě a uvědomil si, že nemá zbraň. Popadl dřevěnou židli, aby ji použil jako štít, ale už první silná rána trojzubcem z ní nadělala třísky.

Rychle se odkutálel za stůl a ze stěny strhl dlouhý kovový hák. Čekal na druhý úder. Naštěstí se mu podařilo odrazit ostří trojzubce tak, že ho nezasáhlo naplno. Přesto však ucítil bolest v boku a cítil, jak mu teče krev.

„Nemám zbraň," protestoval Luthien.

„O to to bude zábavnější," odpověděl kyklop a chystal se k dalšímu bodnutí. V poslední chvíli však zvedl zbraň nad hlavu a chtěl Luthiena udeřit seshora. Ten okamžitě pokročil kupředu a zabořil prsty do kyklopova oka.

Rána trojzubcem ho sice zasáhla, ale nemohla mu způsobit žádné vážnější zranění. Přesto ho však odrazila stranou, takže nestihl kyklopa oslepit, jen ho na chvíli vyřadil z boje.

Luthien věděl, jak této přestávky využít. Vrhl se zpátky k zadní stěně místnosti. „Měl jsi mě dostat, když jsi k tomu měl příležitost!" vykřikl a popadl dračí jílec meče Bedwyrů. Trhl s ním a vytasil ho – téměř.

Kyklop zaváhal – a pak znovu zaútočil.

Luthien zápasil s ostřím, které se mu zaseklo za hák, visící vedle něj.

Zapáčil ze všech sil, ale bezvýsledně. Přitom si uvědomoval, že kyklop za ním se chystá k útoku.

Zabral vší silou a v poslední chvíli se mu podařilo meč osvobodit. Obě zbraně se s třeskem srazily. Bojovníci byli tím nárazem vyvedeni z rovnováhy a ani jeden z nich nebyl schopen nějaké rychlé akce. Luthien ukročil jednou nohou dozadu a vší rychlostí se vrhl na protivníka. Oba spadli na podlahu. Luthien vyskočil rychle jako kočka. Zeširoka se rozmáchl a udeřil. K jeho

zklamání však stihl kyklop nastavit trojzubec a meč se zaklesl mezi dva ze tří bodců. Kyklop ho se zavrčením odstrčil stranou.

„Já nejsem žádné dítě z arény," prohlásil jednooký. „Byl jsem velitelem praetoriánské gardy!" Zahájil sérii zdrcujících útoků. Kyklop svou zbraň ovládal vskutku dokonale a nutil Luthiena zůstávat v obraně.

Ale ani Bedwyrův syn nebyl nějaké „dítě z arény". Luthienova obrana byla bezchybná. Pracoval s mečem stejně rychle jako kyklop s trojzubcem, takže tomu se ani jednou nepodařilo ho zasáhnout.

Luthienův respekt ke kyklopovi rostl s každým dalším úderem. Kroužil po místnosti a kyklop na něj neustále dotíral. Pak Luthien skočil za pohovku a použil ji jako štít.

Usmál se, když snadno srazil stranou další úder a trojzubec se zabodl do pohovky. Viděl vyděšený výraz v kyklopově obličeji, když se snažil trojzubec osvobodit. Uvědomil si, že mladý válečník je podstatně rychlejší než on.

„Gahris nebude mít radost," poznamenal Luthien a snažil se, aby to znělo nadneseně.

„Ne, když bude muset upálit vlastního syna!" zařval kyklop a vytrhl trojzubec. Předpokládal, že Luthien se pokusí toho využít a zaútočí.

Ale ten místo toho zůstával v obranném postoji. Jednooký znovu zaútočil, ale Luthienův protiúder přišel přesně z opačné strany, než kyklop očekával. Odrazil trojzubec zespodu a obě zbraně tím zvedl do výše. Okamžitě vyskočil na pohovku a vrhl se vpřed. Kyklop instinktivně ustoupil. Ostří meče se mu však zarylo do prsou. Jednooký měl trojzubec vysoko nad hlavou a po několik hrozných sekund měl Luthien pocit, že ho stihne bodnout.

Pak však kyklopovo oko zmatnělo a jeho tělo ochablo. Trojzubec padl na zem a jeho mrtvý majitel se svezl z Luthienova meče a dopadl vedle něj.

Luthien se zamyšleně podíval na svého prvního zabitého. Neměl z toho žádnou radost. Díval se na mrtvého kyklopa a připomínal si, že je to vrah Gartha Rogara a že by zabil i jeho, kdyby mu k tomu dal příležitost. A navíc to byl kyklop. Jednooký byl zlá vraždící nestvůra,

neschopná slitování a milosrdenství. Toto pomyšlení ho uklidnilo. Zhluboka se nadechl, aby získal ztracený klid.

Luthien se podíval na zkrvavený meč. Byl dokonale vyvážený a měl skvělé ostří. Luthien nemohl uvěřit, jak snadno pronikl kyklopovou koženou zbrojí a zabořil se do jeho těla. Lehce sekl do pohovky a snadno rozťal víc než půl stopy dřeva. Nyní, když měl v ruce meč, se opět cítil sám sebou.

Uvědomil si, že má za sebou příliš mnoho událostí, které by ho mohly zničit, kdyby zůstal v Dun Varně. Ale nelitoval ničeho. Vybral si, už když po té bestii hodil kámen a vyvolal tak střetnutí. Nebyla pro něj žádná omluva, ne v Gahrisových očích – pokud všechno, co říkal Ethan, byla pravda. Luthien se rozvzpomněl na své střetnutí s otcem a Gahrisova slova se mu jevila v novém světle Ethanových odhalení. Jeho bratr mu nelhal.

Luthien mohl stěží uvěřit, že jeho život se tak změnil – a jak se pravděpodobně ještě změní. Pokud se chtěl vyhnout vězení, musel uprchnout z Dun Varny i z celého Bedwydrinu. Přemýšlel, že musí někde na cestě chytit Ethana – bratr určitě bude sympatizovat s tím, co udělal, a pomůže mu. Luthien se zamyslel. Ethan už možná dosáhl hranice Eriadoru. Kam půjde dál? Možná do Montfortu? Nebo kolem Železného Kříže do Carlisle?

Luthien vyhlédl malým oknem místnosti a viděl, že slunce už stojí vysoko nad obzorem. Jeho otec se už brzy vrátí. Rád by se vyhnul otázkám tím, že už bude dávno na cestě.

Přemýšlel o tom, že s sebou vezme meč – nikdy se nesetkal s tak dokonalou řemeslnou prací. Ale *Oslepující zášť* nebyla jeho a už vůbec ne teď. Přesto cítil, že to, co udělal, bylo čestné a spravedlivé, vyvolané smrtí, přítele. Nechtěl se však snížit ke krádeži.

Nechal meč pokrytý krví a opatrně ho umístil zpátky na stěnu. Chtěl, aby Gahris viděl, že zbraň vykonala pomstu za nečestnou smrt Gartha Rogara.

Bez ohlédnutí

Luthien opustil Dun Varnu brzy poté. Na hřbetě svého oblíbeného koně Lehkonohého se dal severní cestou. Kůň byl z rasy morganských horalů, měl vyvinuté svaly, krátké nohy a obrovskou výdrž. Horští koně byli pokryti dlouhou, hustou srstí, která jim umožňovala odolávat mrazivým větrům Eriadoru. Většina z nich měla srst zcuchanou a drsnou, ale srst Lehkonohého byla jemná jako hedvábí a leskla se jako řeka za slunného dne.

Lehkonohý nesl těžký náklad, který sestával ze všeho, co by mohl Luthien na cestě potřebovat, veškerého rybářského vybavení i těžké sítě. Luthien s ní uměl dobře zacházet, protože to byla jedna z pomůcek používaných v aréně při zápasech.

Při odjezdu z města se Luthien snažil způsobit co nejmenší rozruch. Jel pomalu a klidně, a dokonce se zastavil na kus řeči s kapitánem rybářské lodi, aby se ho zeptal, jak to vypadá na severní straně zátoky a jestli je moře dost klidné na rybaření, případně na dlouhou vyjížďku. Snažil se působit vyrovnaně a jako by vše bylo jako obvykle.

Jakmile však minul poslední domy, pobídl Lehkonohého ke klusu. Pět mil za městem zamířil k pobřeží na jedno ze svých oblíbených rybářských míst. Tam zanechal rybářské vybavení a jednu z vysokých bot. Snažil se tím své případné pronásledovatele zmást, přestože věděl, že Gahrisovi zpráva o tom, že se asi utopil, způsobí bolest.

Neměl však na vybranou. Vyskočil zpátky na hřbet Lehkonohého a jel velice opatrně, aby zanechal co nejmenší stopu mezi kameny. Nejnápadnější stopy kopyt zamaskoval.

Když byl od pobřeží daleko, obrátil se Luthien na západ směrem k Hale. Pak zamířil na jih. Brzy odpoledne opět minul Dun Varnu, ale tentokrát ze vzdálenosti mnoha mil a mimo dohled. Přemýšlel, co se asi teď děje doma. Co si asi Gahris, a zvláště Avonesa, mysleli, když přišli do studovny a našli tam mrtvého kyklopa? Všiml si Gahris zkrvaveného meče na zdi?

Určitě už byl někdo vyslán na sever, aby po něm pátral. Možná už dokonce našli jeho vybavení a botu a zpráva o tom se brzy dostane k otci. Luthien si znovu uvědomil, že neměl jinou možnost. Dělal jen to, co mu velelo jeho svědomí. Ve skutečnosti se vlastně jen bránil proti ozbrojenému kyklopovi. Mohl klidně zůstat, v domě Bedwyrů a obhajovat se. Ani po tom všem, co mu řekl Ethan, Luthien nevěřil, že by se otec obrátil proti němu. To, co Luthiena pohánělo pryč, tedy nebyl strach z trestu, ale vědomí, že ztratil skutečný domov. Ethan do něj zasel pochybnosti, hluboce zakořeněné pochybnosti, o smyslu celé existence. Jaká je pravda o království a o králi? Je opravdu Luthien tak svobodný, jak vždy věřil?

Odpověď mohl najít pouze na cestě.

Diamantová brána byla od Dun Varny vzdálena tři dny jízdy, ale Luthien předpokládal, že to zvládne za dva, pokud bude Lehkonohého tvrdě pohánět. Kůň vypadal spokojeně a radoval se z jízdy. Byli už daleko od Dun Varny a uháněli k nížinám uprostřed ostrova, když se Luthien rozhodl utábořit. První noc silně pršelo. Luthien se zachumlal do pláště a seděl co nejblíže ohni, který však spíš jen čadil, než hřál. Pociťoval zimu a nepohodlí, ale soustředil se na otázky, které se mu stále vracely na mysl.

Vzpomínal na Kateřinin sladký úsměv a pohled jejích zelených očí, který způsobil, že se do ní zamiloval. Možná jí to měl říct. Usnul až pozdě k ránu, ale vstával velmi časně a vítal nadcházející slunný den.

V těchto končinách bylo takové počasí zvláštností a Luthien se ho během jízdy snažil co nejvíc vychutnat. Na modrém nebi se

neukázal ani mráček – na Bedwydrinu skutečná vzácnost! – a Luthien zažíval pocit euforie, pocit, že žije víc než dřív. Nebylo to jen sluncem, ptáky a zvířaty, která pobíhala kolem a také užívala jednoho z posledních krásných dní před příchodem pochmurné a mrazivé zimy. Luthien ve svém životě pobýval mimo Dun Varnu jen velmi zřídka a vždy s vědomím, že to není na dlouho.

Nyní před ním ležela daleká cesta, která ho mohla zavést do Avonu, možná i do Gaskonie, a pokud chtěl dostihnout svého bratra, pak i do Durského království. Svět se mu zdál mnohem větší a pohled na divokou krajinu kolem vyháněl z mladého muže vzpomínky na Gartha Rogara a na strach o otce. Přál si, aby tu s ním byla Kateřina.

Byl už ve dvou třetinách cesty a Lehkonohý dělal čest svému jménu. Cesta se stáčela na jihovýchod a míjela malou zalesněnou oblast. Luthien vjel na most, který vedl přes rozvodněnou řeku a na jehož druhém konci byl další lesík.

V tu chvíli se z druhé strany mostu vynořil naložený vůz. Kyklop, sedící na kozlíku, musel Luthiena vidět, ale nezastavil a nedovolil jezdci přejet most jako prvnímu. Místo toho pokračoval v jízdě.

„Uhni!“ zařval jednooký, když se jeho spřežení zastavilo před Luthienovým koněm.

„Uhnout bys měl ty,“ protestoval Luthien. „Byl jsem na mostě dřív a přejel bych ho mnohem rychleji než ty.“ Všiml si, že kyklop není příliš dobře ozbrojen a nemá žádné označení. Byl to zřejmě člen nějaké soukromé stráže, ne praetorián a pasažéři ve voze určitě nebyli šlechtici, ale obchodníci. Luthien se přesto rozhodl, že ustoupí – koneckonců bylo jednodušší otočit jednoho koně než celé spřežení.

Z okénka se vyklonil tlustý zarudlý obličej. „Jestli ten hlupák hned nezmizí, tak ho přejeď!“ vykřikl ten člověk a zmizel ve voze.

Luthien se už skoro představil jako syn earla z Bedwydrinu, chystal se vytasit zbraň a přikázat kyklopovi, aby uhnul. Namísto toho moudře ovládl svůj vztek a připomněl si, že by to nebyl ten nejlepší způsob, jak zůstat v utajení. Musel vystupovat jako rybář nebo farmář. A nic víc.

„Tak vypadneš, nebo tě mám shodit do vody?“ zeptal se kyklop a krátce popohnal koně vpřed.

Luthienovi proběhlo hlavou několik možností, které pro kyklopa a jeho nezdvořilého velitele většinou končily velmi špatně. Nakonec však Luthien pobídl koně a uhnul vozu z cesty. Dostavník přejel a na chvíli zastavil. Chlapík uvnitř se opět objevil a řekl: „Kdybych měl víc času, naučil bych tě slušnému chování, ty špinavče!“ Pak mávl rukou a kyklop pobídl koně do klusu.

Luthien se několikrát zhluboka nadechl, než se uklidnil. Pak zavrtěl hlavou a vrátila se mu dobrá nálada. Proč by se tím měl vlastně zabývat? Věděl přece kým je, a to, že dovolil, aby ho někdo pokořil, mělo dobrý důvod.

Lehkonohý přejel přes most a pokračoval dál po cestě, která se stáčela opět na sever. Luthien na incident rychle zapomněl. O několik minut později vjel na kopec a podíval se zpátky přes řeku. Viděl, že dostavník jede stejným směrem jako on, ve vzdálenosti několika stovek stop. Vůz znovu zastavil a Luthienovi se naskytl velmi zvláštní pohled.

Viděl půlčíka, což bylo v severním Eriadoru velmi neobvyklé. Seděl na žlutém zvířeti, které vypadalo jako osel a bylo téměř vypelichané. Půlčíkovy šaty byly směsicí křiklavých barev – měl na sobě fialový sametový plášť s kápí, kterou, když ji shodil, odhalil své dlouhé hnědé vlasy. Pod ním měl modrý doublet a bílé hedvábné kalhoty a přes ramena měl přehozenou brokátovou šerpu, vykládanou zlatem, na které visel rapír. Luthien sice nikdy půlčíka neviděl, ale slyšel, že bývají bezvousí, a tenhle měl knír. Zastavil Lehkonohého a se zájmem sledoval, co se bude dít.

„Povídám, vypadni, nebo tě z tý kobyly shodím!“ řval vztekle kyklop na kozlíku.

Půlčík na něj hleděl natolik povýšeně, až to Luthiena rozesmálo. „Víš, kdo já jsem?“ zeptal se ten prcek důstojně a Luthien podle jeho přízvuku poznal, že nepochází z Bedwydrinu ani z Eriadoru.

„Jsem Oliver z Morous,“ prohlásil půlčík. „Lupič. Varuju tě, nepokoušej se se mnou bojovat. Daruji ti život, ale tvé peníze a zlato prohlašuji za svoje!“

Je to Gaskonijec, usoudil Luthien, neboť už slyšel mnoho imitátorů, kteří vtipně napodobovali přízvuk lidí z Gaskonie.

„Co se děje?“ vystrčil z vozu svou holou hlavu netrpělivý obchodník. „Co se děje?“ zeptal se odlišným tónem, když spatřil lupiče Olivera z Morous.

„Jen malá obtíž, pane,“ odpověděl kyklop a civěl nepřátelsky na Olivera. „Nic víc.“

„Tak ji odstraň!“ zařval obchodník.

Kyklop úslužně pohlédl na svého pána, a ten zastrčil hlavu zpátky do vozu. Když se ta bestie otočila nazpět, náhle se jí z ničeho nic v ruce zhmotnil velký meč, který opsal široký oblouk a snášel se na půlčíkovu hlavu. Luthien zadržel dech a pokládal půlčíka za mrtvého. Ale rychleji, než věřil, že je vůbec možné, se v půlčíkově levé ruce objevila dlouhá, oboustranně broušená dýka s ochranným košem nad rukojetí.

Oliver s ní švihl, odrazil ránu mečem a vzápětí ho kyklopovi vyrazil z ruky. Meč odplachtil dvanáct stop daleko. Vtom Oliver bodl a ostří se zastavilo pouhý palec před kyklopovým krkem.

„Ty jedna malá kryso,“ zamumlal otřesený kyklop.

Lupič se na něj zahleděl. „Můj otec vždycky říká, že půlčíkova hrdost je nepřímo úměrná jeho výšce,“ odpověděl Oliver.

„A ujišťuji tě,“ pokračoval půlčík po dramatické pauze, „že já jsem velmi malý!“

Kyklopovi došla řeč. Luthien předpokládal, že ten pitomec ani nepochopil půlčíkovu poslední větu. Měl co dělat, aby se nerozesmál.

„Co myslíš, jak hluboko se do tebe moje dýka zaboří?“ zeptal se Oliver. „No, nic. Vyhrál jsem, takže peníze a zlato sem.“

K Oliverovu překvapení se náhle z vozu vysypalo dalších pět vojáků, kteří ho pomalu obstoupili. Lupič zvážil situaci, sklonil dýku a dodal: „Ještě bych mohl prohrát.“

Oliver z Morous

Vymóděný lapka měl kyklopy zhruba v úrovni očí, neboť na ně hleděl ze hřbetu svého zvířete. Odrazil ránu meče a přinutil svého oře ustoupit dva kroky zpět, takže útočící voják ztratil rovnováhu. S lehkostí si udržoval od kyklopů odstup, ale ten, co seděl na kozlíku, se usmál a vytáhl novou zbraň: těžkou kuši.

Vypadalo to jako konec legendárního (alespoň v jeho vlastních představách) Olivera z Morous, ale nedaleko od nich Luthien Bedwyr dospěl k rozhodnutí zasáhnout. Luthiena by nikdy nenapadlo zaútočit na nějakého obchodníka, i kdyby ho třeba řadil mezi spodinu. Půlčík byl zloděj – to bylo bez diskusí – ale z Luthienova pohledu nebyl obchodník o nic lepší. Nemohl vysvětlit, kde se v něm to rozhodnutí vzalo; udělal jen to, co mu diktovalo srdce.

Byl skoro stejně překvapen jako kyklopský vozka, kterého šíp, Luthienův šíp, zasáhl a srazil z kozlíku. Těžká kuše dopadla do trávy.

Pokud Oliver střelu viděl, nedal to najevo. „Tak pojď, ty jednooká zrůdo, stejně vypadáš jako kočičí zadek!“ vykřikl na jednoho kyklopa a točil přitom (naprosto neefektivně) rapírem, až kyklop o dva kroky ustoupil.

Luthien pobídl Lehkonohého a vyjel z houští. Za jízdy střílel z luku.

Kyklopové překvapeně zařvali. Jeden z nich, ten, který svíral dlouhou halapartnu, se rozběhl k Luthienovi, pak náhle změnil názor a vrhl se na zem, aby se ukryl před svištícím šípem. Oliver, který byl zaměstnán útokem tří kyklopů najednou, nevěděl přesně, co jeho

nepřátele tak rozrušilo. S uspokojením však konstatoval, že mu nevěnují takovou pozornost jako předtím.

„Promiňte," řekl a zamával svou dýkou tak, že kyklop, který stál před ním, upadl a zlomil si přitom zbraň. Vzápětí si strhl s hlavy klobouk a zakryl jím oči svému zvířeti. Poník reagoval tak, že vykopl zadníma nohama a zasáhl kyklopa, který se právě snažil vnořit meč půlčíkovi do zad. Nyní Oliver spatřil Luthiena. Půlčík spokojeně zamručel a obrátil svou pozornost k důležitějším záležitostem.

Stále to bylo dva na jednoho a půlčík byl tvrdě tísněný.

Další kušník, který ležel na střeše dostavníku, přenesl svůj cíl z Olivera na nového účastníka. Luthien se však svezl ze sedla a použil Lehkonohého jako štít, takže kyklopovi neposkytoval snadný cíl. Jednooký vystřelil a samozřejmě minul. Luthien se vzápětí vyhoupl zpátky do sedla a výstřel opětoval. Jeho šíp se zabodl do dřeva těsně vedle kyklopovy hlavy. Ten ani nestihl znovu nabít a Luthien mu stál tváří v tvář. Náhle mu však před obličejem zasvištěla halapartna, neboť voják, který se předtím kryl za koňským spřežením, vyběhl a zaútočil na něj. Luthienovi nezbylo, než skulit se z koně na zem. Tvrdě dopadl na zem a jen taktak se vyhnul druhému útoku. Podařilo se mu rychle vstát a připravit se na další nápor.

Oliver manévroval svým poníkem tak, že oba zbývající kyklopové mu nyní stáli tváří v tvář. Jeho rapír svištěl vzduchem a úder střídal úder. Půlčík se snažil tvářit nonšalantně až znuděně, ale ve skutečnosti měl co dělat, aby se ubránil. Tihle kyklopové byli zatraceně dobří bojovníci! Oliver však prožil dvě desetiletí jako lupič a naučil se pár triků.

„Za tebou!" vykřikl naléhavě a jeden kyklop na to málem skočil, trochu natočil hlavu a zašilhal dozadu – což vůbec není jednoduché, když máte jen jedno oko a ještě k tomu uprostřed čela!

Druhý kyklop si výkřiku ani nevšiml a ten, který na to skočil, začal útočit s dvojnásobnou zuřivostí, když si uvědomil, jak hloupě musel před chvílí vypadat.

Oliver však ani nepředpokládal, že by se na ten trik někdo chytil. Měl v plánu něco jiného. „Za tebou!" zařval znovu. Chtěl, aby si

mysleli, že je pokládá za pěkné hlupáky. Jak předpokládal, oba kyklopové na něj z obou stran zaútočili se znásobeným úsilím.

Oliver vrazil poníkovi paty do slabin a ten skočil přímo za oba kyklopy, kteří se tím pádem málem srazili. Bleskově se otočil a vrazil rapír jednomu z nich hluboko do zadku.

Postižený vyjekl, škubl sebou a upustil meč.

„Ty jedna hloupá jednooká obludo!“ zavrtěl půlčík nevěřícně hlavou. „Copak jsem ti neříkal, že útok přijde zezadu?“ Rozmáchl se a udeřil kyklopa rapírem po hlavě, aby to ještě vylepšil.

Druhý kyklop se k němu tentokrát blížil už o poznání opatrněji.

„Ty budeš určitě stejně chytrý jako tvůj kámoš!“ poznamenal Oliver, odrazil první ránu, sehnul se před druhou a uskočil před třetí. „Pro Olivera z Morous však nejsi žádný soupeř!“

Místo odpovědi kyklop udeřil s takovou silou, že ačkoli Oliver ránu zachytil, byl i s poníkem sražen na kolena. Ta potvora byla velice silná a její meč byl stejně těžký jako půlčík sám.

„Ještě bych mohl prohrát,“ připustil znovu, zatímco pracoval na tom, aby se dostal z kyklopova dosahu. Pak udělal zkusmý výpad rapírem, který však kyklop hravě odrazil.

Oliver opět pobídl poníka, který začal kolem zmateného kyklopa opisovat neustále se zužující kruh. Podivně vypadající a zvláštně vycvičený poník vyskočil a ztěžka dopadl na kyklopa, kterému zapraštěly všechny kosti.

„Už jsem ti představil svého koně?“ zeptal se Oliver soucitně.

Kyklop se pokoušel vstát, ale nakonec to vzdal a, krváceje z mnoha tržných ran, klesl opět do trávy.

Luthien byl zraněn víc, než si byl ochoten připustit. Zranění nebyla těžká, snad kromě jednoho úderu do hlavy, po kterém chvíli nemohl zaostřit zrak. Zdálo se mu, že vidí ne jeden, ale dva hroty halapartny, které na něj míří. Přehodil si luk na záda a dal se na ústup.

Vjel mezi stromy a vydechl úžasem. Kyklopova vržená halapartna mu zasvištěla nad hlavou a zaryla se do stromu.

Luthien odpověděl také výstřelem, ale minul a navíc se mu přitom zlomil luk. Kyklop se k němu rychle blížil. Luthien po něm

hodil svou teď už nepotřebnou zbraň a sáhl po meči. Bestie se blížila ze strany a chystala se využít své výhody. Když se však kyklop vrhl vpřed, shledal, že jeho protivník má v ruce meč.

Oliverův poník stále poskakoval kolem sténajícího kyklopa a půlčík měl co dělat, aby se udržel v sedle. Původně chtěl jet na pomoc mladíkovi, který mu před chvílí tak nečekaně prospěl, ale pak si to rozmyslel, neboť uslyšel, jak v kočáru někdo šeptá.

„Zastřel ho!“ slyšel ženský hlas. „Přece nejsi takový zbabělec?“

Oliver souhlasně přikývl, neboť mu došlo, že to bylo určené obchodníkovi. Půlčík totiž věřil, že pojem zbabělec a obchodník spolu úzce souvisí. Postavil se v sedle, přinutil poníka přijet až ke kočáru a vyskočil na jeho střechu. Přitom kopl do hlavy kyklopa sedícího na kozlíku a způsobil mu hluboký šrám na tváři. Oliver se podíval na svou botu, potřísněnou kyklopovou krví a znechuceně potřásl hlavou. Kyklopova ruka se náhle mihla kolem něj a málem ho srazila dolů.

Oliver ho udeřil do hlavy plochou stranou rapíru a poté to ještě vylepšil tím, že ho kopl do oka. Kyklop zasténal a spadl na zem.

„Buď rád, žes mi nezašpinil mé krásné ukradené šaty,“ řekl mu půlčík. „Protože jinak bych tě zabil!“

S veselým úšklebkem se půlčík přesunul na druhou stranu střechy a poklekl na jedno koleno. O chvíli později se z kočáru vysunula hlava a ruce obchodníka, držícího kuši. Mířil na Luthiena, zaměstnaného posledním zbývajícím vojákem.

Něco mu zaklepalo na hlavu.

„Myslím, že to není nejlepší nápad,“ uslyšel odněkud seshora. Obchodník pomalu otočil hlavu a spatřil půlčíka a především ostří jeho rapíru, mířícího mu přímo do obličeje.

„Nejsem si tím sice úplně jistý,“ pokračoval Oliver, „ale myslím, že by to mohl být můj přítel.“

Obchodník vykřikl a pokusil se obrátit kuši nahoru. Rapír zasvištěl a obchodník šokovaně ztuhl. V okamžiku, kdy mu jeho smysly oznámily, že nebyl zraněn, se pokusil pohyb dokončit. Pak si však povšiml, že šíp, vložený v kuši, má čistě odseknutou špici.

Oliver se skromně uklonil a usmál se: „Musíš připustit, že jsem dobrej.“ Obchodník znovu vykřikl a bleskově zmizel v kočáru, kde se do něj opět pustil ženský hlas, nazývající ho opakovaně zbabělcem a mnoha jinými ošklivými jmény.

Oliver se na střeše pohodlně uvelebil a obrátil svou pozornost k pokračujícímu boji.

Kyklop s halapartnou zacházel velmi zručně a právě ji pozdvihl vysoko nad hlavu k dalšímu úderu. Mladík ještě nebyl zraněn, ale měl co dělat, aby se mečem ubránil mnohem delší zbrani svého soupeře.

„Musíš jít po něm ve chvíli, kdy na tebe zaútočí!“ zavolal na něj Oliver.

Luthien ho slyšel, ale nedávalo mu to žádný smysl. Bojoval v aréně proti mnoha zbraním, ale žádná z nich nebyla delší než osm stop. Ratiště halapartny bylo téměř dvojnásobné.

Luthien vystartoval podle instrukcí dopředu současně s kyklopovým dalším úderem a byl za svou snahu odměněn tím, že se mu ostří halapartny zabodlo do pravého ramene. Mladý muž se zaklením odskočil zpátky a přehodil si meč do levé ruky.

„Takhle ne,“ prohlásil Oliver. „Nesmíš útočit v doplňkovém úhlu k čáře útoku tvého nepřítele!“

Luthien a kyklop se na chvíli zastavili a horečně přemýšleli, o čem to ten půlčík, ke všem čertům, mluví.

„Nenatahuj se rovnoběžně se soupeřovým ostřím,“ poučoval Oliver. „Takhle útočí jenom hloupá zmije – a ty jsi přece chytřejší než hloupá zmije.“ Půlčík pak pokračoval v dlouhém výkladu o nejběžnějších metodách obrany proti dlouhým zbraním a o taktice zmijího boje, ale Luthien už neměl čas poslouchat. Musel uhýbat před svištícím ostřím. S námahou odrazil další úder, mířící mu na břicho. Kyklop postoupil dopředu a domníval se, že mladého muže vyvedl z rovnováhy. Ošklivě se však zklamal, když se jeho halapartna srazila s protivníkovým mečem, který ji čistě přesekl na dvě poloviny.

„Výborně!“ bylo slyšet půlčíkův hlas ze střechy dostavníku.

Kyklop však nebyl odzbrojen, neboť zbytek násady mu mohl sloužit jako oštěp. Oliverův pochvalný výkřik ani nedozněl, když tu

se jednooká bestie rozmáchla a vrazila ho do Luthiena, který se skácel na zem.

„Ach jo," povzdychl si půlčík, když kyklop přitlačil na svou zbraň, aby nepřítele dorazil. Luthien ležel nehybně na zemi.

Oliver na poctu padlému příteli smutně smekl klobouk. Pak však kyklop pustil násadu, udělal několik potácivých kroků zpátky a upadl na zem. Oliver uviděl, že si svírá velkou krvácející ránu na břiše. Luthien, s mečem celým od krve, se posadil a odhodil zbytek halapartny stranou. Oliver hvízdl, když si uvědomil, co se doopravdy dělo. Luthien nebyl probodnutý, zachytil kyklopův oštěp pod paží a strhl kyklopa na svůj meč.

„No, myslím, že tohohle člověka budu mít rád," řekl půlčík a nasadil si klobouk s úctou k vítěznému příteli.

„Takže, ty zbabělej obchodnickej týpku, přiznáváš, že jsi prohrál?" zavolal Oliver dolů. „Buď vypadneš sám, nebo tě vynesu na špičce svého skvělého rapíru!"

Dveře se rozrazily a obchodník vyběhl ven, následován silně nalíčenou ženou, oblečenou v nevkusně vyzývavých, barevných šatech. Žena se vztekle podívala na půlčíka, ale její výraz se změnil, když si všimla urostlého mladého Bedwyra, kráčejícího k nim.

Luthien zachytil její roztoužený pohled, ale chladně se odvrátil. Vzpomněl si na Avonesu a ruka se mu mimoděk sevřela na jílci meče.

Třemi elegantními skoky – na kozlík, na koně a na zem – se Oliver dostal dolů a zamířil k oběma zajatcům. Volnou rukou strhl obchodníkovi zlatý řetěz a špičkou kordu náhrdelník jeho ženě.

„Jdi a zjisti, co je v kočáru," řekl Luthienovi. „Nežádal jsem tě sice o pomoc, ale když už jsi tady, rozdělíme se o kořist." Odmlčel se a na chvíli se zamyslel, počítaje padlé. Nejprve Luthienovi přiznal tři kyklopy, polovinu všech nepřátel, ale pak si řekl, že řidiče vlastně dostal on sám.

„Dostal jsi dva ze šesti, takže se rozdělíme čtyři ku dvěma v můj prospěch."

Luthien se prudce zastavil a šokovaně se na něj podíval.

„Myslíš, že bys měl dostat polovinu?" zeptal se ho lupič.

„Nejsem zloděj!“ prohlásil Luthien. Všichni tři – Oliver, obchodník a jeho žena – se rozhlédli kolem sebe, na mrtvé a zraněné kyklopy, ležící na trávě.

„Teď už jsi,“ řekli všichni společně a Luthien zamrkal.

„Tak co bude s tím dostavníkem?“ zeptal se Oliver po chvíli ticha.

Luthien něco zamumlal a vlezl dovnitř. Byla tam spousta věcí – jídlo, štůčky látek, parfémy a mnoho dalšího. Po chvíli Luthien pod sedadlem našel malou železnou truhličku. Vysypal ji na podlahu a pečlivě prohlédl.

Oliver zatím šacoval obchodníka.

„Máš hrozně moc kapes,“ pokáral ho.

„Já chci, aby mě prohlédl on,“ ukázala žena na Luthiena, který rychle ustoupil o několik kroků zpět a narazil do otevřených dveří kočáru.

„Jestli kromě svých přirozeností pod tímhle skrýváš ještě něco,“ řekl jí půlčík, ukazuje přitom na její korzet „pak jsi jenom poloviční, než vypadáš.“ Zasmál se vlastnímu vtipu, ale pak si všiml železné skříňky v Luthienově ruce. Oliverovi se potěšením zajiskřilo v očích.

„Myslím, že je čas vypadnout,“ řekl.

„Co s nimi uděláme?“ zeptal se Luthien.

„Budeme je muset zabít,“ řekl Oliver. „Nebo na naši stopu přivedou celou praetoriánskou gardu.“

Luthien se zamračil. Zabíjet ozbrojené kyklopy byla jedna věc, ale bezbranného muže a ženu a zraněné nepřátele (i když se jednalo o kyklopy), poražené na poli cti, bylo něco zcela jiného. Než však stačil začít protestovat, půlčík se usmál a pleskl se dlaní do čela.

„Ále, jeden z těch jednookých vlastně utekl,“ řekl Oliver v předstíraném zděšení. „Takže je to stejně jedno a můžeme být milosrdní.“ Rozhlédl se kolem po sténajících kyklopech; viděl vozku, ležícího pod koňským spřežením, toho, kterého podupal Oliverův poník, i toho, kterého Luthien bodl do břicha, a tu byl ten, kterého pokopal Oliverův kůň zadníma nohama a poslal ho na výlet vzduchem. Jediný, kdo byl mrtvý, byl střelec z kuše na střeše kočáru.

„Navíc,“ doplnil půlčík, „ty jsi jediný, kdo někoho zabil.“

„Vezmi mě s sebou!“ vykřikla žena náhle a bouřlivě se vrhla na Luthiena. Narazila do něj a Luthien upustil železnou truhličku – přímo na své nohy. Vyburcován bolestí, nepříjemnou vůní dámského parfému a vzpomínkou na Avonesu, Luthien zavrčel, odstrčil ji a než si uvědomil, co vlastně dělá, udeřil ji do tváře, až ji srazil na zem.

„Na tvém chování ještě budeme muset pracovat,“ poznamenal Oliver a zavrtěl hlavou. „A na tvém kavalírství,“ dodal směrem k obchodníkovi, který proti facce nijak viditelně neprotestoval.

„Ale to, stejně jako truhlička s pokladem, může počkat,“ vysvětlil půlčík. „Na cestu, příteli!“

Luthien něco zamumlal a nevěděl, co má dělat.

„Herko!“ zavolal Oliver. Zažloutlý poník před něj předjel a poklekl, aby na něj mohl půlčík pohodlně vylézt.

„Truhličku povezeš ty,“ řekl Luthienovi Oliver. „já se jdu podívat, kde jsem nechal šálu. A ty,“ řekl a poklepal zpitomělého obchodníka po hlavě rapírem, „začni přepočítávat, co ti zbylo.“

Luthien přivolal Lehkonohého a vložil truhličku do sedlové brašny. Pak přišel k ženě a pomohl jí zpátky na nohy. Myslel to jako omluvu – koneckonců nebyla to Avonesa a on s půlčíkem ji okradli – ale ona se na něj opět pověsila a chytila ho za šaty. S velkým úsilím ji ze sebe setřásl.

„Taková síla,“ vydechla.

„Vaše přítelkyně?“ zeptal se Oliver, když projížděl kolem klečícího obchodníka.

„Moje žena,“ odpověděl obchodník.

„Jak vidím, je věrná,“ řekl Oliver. „Je ale pravda, že peníze teď máme my!“

Luthien, ve snaze dostat se od té ženské co nejrychleji pryč, vyskočil na koně tak prudce, že málem přepadl na druhé straně na zem. Pak ho pobídl a vyrazil za Oliverem na most.

Oliver se na něj s pobavením díval a pak se naposledy otočil k obchodníkovi a jeho ženě. „Teď můžete všem vašim tlustým obchodnickým přátelům říct, že vás okradl Oliver z Morous.“ Řekl to způsobem, jako by to bylo nějaké zvláštní znamení. Herka vzápětí zareagovala na pobídku a z Olivera byla po chvíli vidět už jen špice jeho klobouku.

Diamantová brána

„Jsem Oliver z Morous," řekl půlčík asi po míli jízdy. „Velký lupič," dodal a elegantně smekl klobouk.

Luthien se chtěl také představit, ale půlčík ještě neskončil. „Dříve jsem si říkal lupčík, bylo to kratší než lupič – půlčík, ale obchodníci mě nebrali moc vážně a já jsem se musel ohánět rapírem častěji, než mi bylo milé. Abych dosáhl toho, co jsem chtěl, jestli rozumíš, co tím myslím." Během řeči vytáhl meč a zamával jím Luthienovi před obličejem.

„Rozumím," přisvědčil Luthien a odstrčil nebezpečnou zbraň stranou. Nyní se chtěl představit on, ale nestihl se ani nadechnout.

„A tohle je můj skvělý kůň, kterému říkám Herka," řekl Oliver a ukázal na svého žlutého poníka. „Není zrovna nejhezčí, to je pravda, ale je chytřejší než jakýkoliv jiný kůň i než většina lidí."

Luthien ukázal na svého vlastního koně.

„Tohle je Lehko…"

„Oceňuji tvou nečekanou pomoc," pokračoval Oliver, který si Luthienových pokusů nevšímal. „Samozřejmě, že bych je zvládl i sám – bylo jich jenom šest, to je ti, doufám, jasné. Ale můj otec, půlčík, vždycky říká, poděkuj za pomoc vždy, když se ti naskytne, a tak ti děkuji…"

„Já jsem Luth…" začal Luthien.

„Má vděčnost samozřejmě končí u dělení kořisti," doplnil rychle Oliver. „Čtyři ku dvěma v můj prospěch." Se zřejmou nechutí

pohlédl na Luthienovy obnošené šaty. „Stejně to asi bude víc bohatství, než jsi kdy viděl.“

„Asi,“ řekl syn earla z Bedwydrinu a snažil se skrýt úsměv. Přesto si však uvědomil, že z domova si moc peněz nevzal. Stačilo mu to tak na to, aby se dostal přes přívoz, a na pár dalších dnů.

„No nevadí,“ řekl Oliver, který se nadechl dřív, než mohl Luthien pokračovat. „Dovolím ti jet se mnou, pokud budeš chtít. Ten obchodnickej týpek vůbec nebyl překvapenej. že mě vidí – a věděl, že kdybych si všiml jeho šesti vojáků, tak by mě to odradilo. Takže je schoval,“ zdůvodňoval si půlčík a vypadalo to jako by hovořil sám k sobě. Pak se rychle podíval na Luthiena.

„Myslím, že je schoval v naději, že mě dostane,“ odmlčel se a poškrábal se na hlavě.

„Jasně,“ pokračoval. „Ten obchodnickej týpek věděl, že jsem na cestě – není to poprvé, co jsem ho okradl. Už jsem ho jednou dostal, někde v okolí Princetownu.“ Podíval se na Luthiena a pokýval hlavou. „A moje jméno si už, pochopitelně, získalo určitý věhlas, takže mi zatím můžeš dělat společníka. Ve dvou se lépe brání různým léčkám.“

„Takže ty si myslíš, že ještě nejsme mimo nebezpečí?“

„O tom právě mluvím.“

Luthien znovu skryl úsměv, pobaven tím, s jakou pompou o sobě ten chlapík mluví, jako by byl kdovíjak slavný lupič. Luthien o Oliverovi z Morous nikdy neslyšel, přestože obchodníci projíždějící Dun Varnou často vyprávěli příběhy o lupičích na cestách.

„Ale neboj se, já tě ochráním,“ začal Oliver, ale pak se odmlčel a káravě se na Luthiena podíval. „Víš, když cestuješ s někým, koho neznáš, měl by ses mu nejdříve představit. To je jedno ze základních pravidel slušného chování, zvláště pro někoho, kdo bude možná jednou znám jako velký lupič. Ale neboj se, doba strávená po boku Olivera z Morous ti dá v tomto směru hodně.“

„Jmenuji se Luthien,“ řekl mladý Bedwyr rychle ve strachu, že ho Oliver znovu přeruší. Původně zamýšlel, že mu své skutečné jméno neprozradí, ale nakonec si uvědomil, že k tomu vlastně nemá žádný důvod. „Luthien Bedwyr z Dun Varny. A tohle je Lehkonohý,“ ukázal na svého koně.

Oliver smekl klobouk. „Bedwyr?“ zeptal se sám pro sebe bez nějakého zvláštního zájmu. „Aha, Bedwyr! To jméno jsem už někde slyšel.“

„Gahris Bedwyr je earl z Bedwydrinu,“ řekl Luthien.

„Už vím,“ přisvědčil Oliver a usmál se. „Někdo z rodiny?“

„Otec,“ přikývl Luthien.

Oliver vypadal poněkud zaskočeně. „Aha, už to chápu. Poslal tě na cesty, abys získal nějaké zkušenosti!“ V Gaskonii, kde Oliver strávil většinu života, bylo celkem běžné, že děti šlechticů byly posílány na cesty bez prostředků, aby se protloukaly jak umí, včetně olupování obchodníků. Vzhledem k postavení jejich rodin se jim stejně nemohlo nic stát. „Připrav si meč, hochu!“ vykřikl půlčík a vytasil svou zbraň. „Tohle jsem ještě nezkoušel!“

„Olivere!“ zvolal Luthien a poodjel kousek od nebezpečně šermujícího půlčíka. „O čem to, sakra, mluvíš?“ Když se k němu půlčík opět přiblížil, Luthien sáhl po meči.

„Kazíš reputaci každého zloděje v zemi!“ pokračoval půlčík. „K čemu jsou ti peníze a zlato?“ Herka zablokovala Lehkonohému cestu a půlčík, přestože Luthienovi dosahoval přibližně k pasu, bodl rapírem. Luthienův meč odrazil jeho zbraň stranou. Oliver odpověděl sérií výpadů, které však nepřinesly kýžený efekt.

Perfektně vycvičený Luthien kontroloval každý svůj pohyb a držel stále meč v obranné pozici.

„Ale tohle je ta správná zábava pro earlova syna,“ poznamenal Oliver sarkasticky. „Je příliš znuděný každodenním vykořisťováním svých poddaných.“ Útoky byly stále silnější a Oliver se ho jednoznačně snažil zabít.

Luthien už toho měl právě tak dost a to, že Oliver nazval jeho a otce vykořisťovateli, kterými nikdy nebyli, mu jen dodalo. Zapřel se v sedle, odrazil Oliverův vzteklý útok a pak zaútočil sám. Oliver ránu odrazil a zaútočil ze strany. Myslel si, že může Luthienovi vyrazit zbraň stejně, jako to udělal kyklopovi.

Ale Luthien byl mnohem rychlejší než kyklop. Stihl ránu odrazit a jeho meč zasvištěl.

Oliverův klobouk spadl na zem a půlčík i Luthien věděli, že Oliverova hlava mohla být vedle něj, kdyby si to Luthien přál.

Pobídnutí přimělo Herku ustoupit o několik kroků zpátky. „Možná se mýlím," připustil půlčík.

„Mýlíš se," odpověděl Luthien suše. „Gahris Bedwyr má mnoho chyb, to nemohu popřít. Nedělá to, co by dělat měl, zejména pokud by to bylo namířeno proti ediktům krále Greensparrowa, vévodovi z Montfortu nebo některému z mnoha vévodových emisarů. Ale velmi dobře si zapamatuj jednu věc. Nikdy o Gahrisovi nemluv jako o tyranovi!"

„Říkal jsem, že se možná mýlím," odpověděl Oliver omluvně.

„A co se mě týče…" pokračoval Luthien a pak se jeho hlas ztišil, jako by si nebyl jistý, jak dál. Jak mám začít, přemýšlel. Co se vlastně dneska stalo? Všechno to vypadalo jako neuvěřitelné blouznění stále ještě zmateného Luthiena.

Oliver pro jednou zůstal zticha a nechal mladíka, aby mluvil. Věděl, ze cokoliv Luthien řekne, může být důležité – pro něj i pro Luthiena.

„Už mi nepřísluší žádná práva spojená se jménem Bedwyrů," řekl Luthien tiše. „Uprchl jsem a za sebou jsem nechal mrtvolu kyklopského strážce. A teď jsem se rozhodl pro novou cestu." Zvedl meč vysoko nad hlavu a nechal jeho ostří zazářit ve slunci, přestože na něm ještě ulpívala krev obchodníkových strážců. „Jsem stejný psanec jako ty, Olivere z Morous," prohlásil Luthien. „Psanec v zemi, které vládne nepravý král. A tak bude můj meč bojovat za spravedlnost."

Oliver v pozdravu pozvedl rapír a vyjádřil tak svůj souhlas. Přesto považoval Luthiena za naivku, který nechápe nebezpečí ani zákony panující na cestě. Spravedlnost? Oliver se té myšlence usmál. Luthienův meč může bojovat pro spravedlnost, ale Oliverův rapír jedině pro zisk. Přesto však byl mladík mocný spojenec – toho si Oliver musel vážit. A navíc, uvědomil si Oliver a vložil do úsměvu, kterým obdařil Luthiena, mnoho zištnosti, pokud je Luthienovou prioritou skutečně spravedlnost, pak většina zisků spadne do kapes Oliverovi.

Lupčík si řekl, že by se měl k souhlasu připojit i slovně. „Přijímám tvé vysvětlení," řekl. „A omlouvám se za svou předchozí hloupou akci."

Chystal se smeknout klobouk, a pak si uvědomil, že ten leží na zemi. Luthien si toho také povšiml a chystal se ho zvednout, ale Oliver ho zadržel. Sehnul se v sedle, sklonil rapír, zachytil jím klobouk a vyhodil ho do vzduchu – dopadl přesně na půlčíkovu hlavu.

Luthien odpověděl na Oliverův úsměv zavrtěním hlavy.

„Na ostrově však nejsme v bezpečí, kolego psanče," řekl Oliver a zatvářil se vážně. „Ten obchodnickej týpek mě zná a počítal se mnou. Možná, že cestoval za tvým otcem, aby uspořádal hon na Olivera z Morous." Půlčík se odmlčel a odfrkl si. Podíval se na Luthiena a v očích mu zajiskřilo.

„Jaká ironie," vykřikl. „Jel za earlem požádat ho o pomoc a zatím earlův vlastní syn pomáhá mně!"

Oliverův smích přešel v burácivý chechot a Luthien ho s pobavením pozoroval. Toho odpoledne se už přes přívoz nepřepravili, přestože v to Luthien doufal. Vysvětlil Oliverovi, že převozníci v noci nejezdí. V temnotě by totiž nebylo vidět, kdyby se některá z mořských velryb dostala do kanálu. Popis lidožravých velryb Oliverovi naprosto stačil k tomu, aby uznal, že s odjezdem počkají, a tak se utábořili.

Luthien seděl dlouho do noci u dohasínajícího táborového ohně. Herka s Lehkonohým, s hlavami u sebe, se chovali tiše a Oliver lehce pochrupoval.

Mladík se zachumlal do svého pláště, aby se chránil před mrazem. Stále ještě nemohl uvěřit tomu, co se v několika minulých dnech přihodilo: Garth Rogar, jeho přítel, kyklopský strážce a nyní ten útok na dostavník. Luthienovi se to zdálo nepochopitelné; cítil se, jako by spadl do proudu nezadržitelných událostí a byl jím proti své vůli unášen.

Ne, nezadržitelných, rozhodl se nakonec Luthien. Nutných. Svět, když o tom tak přemýšlel, vůbec nebyl takový, jak očekával. Možná, že to, co udělal v Dun Varně – rozhodnutí odejít a jeho boj s kyklopem – byl druh přechodu k dospělosti a probuzení z naivního dětství.

Možná, ale Luthien věděl, že skutečnou odpověď stále nezná. Věděl také, že se v Dun Varně i v Oliverově boji s obchodníkovou

stráží, řídil srdcem. Následoval hlas svého srdce – a tam venku na cestě, v mrazivé srpnové noci neměl Luthien jiného rádce.

Další den byl šedivý a zamračený, ale společníci vstali již brzy ráno a vyrazili. Brzy ucítili vůni moře a vánek jim přinášel chuť slané vody.

„Kdyby byl jasný den," vysvětloval Luthien, „viděli bychom odtud severní výběžek Železného Kříže."

„Vážně?" zeptal se Oliver ironicky. „Zažil jsi už tady na ostrově někdy jasný den?" Bylo to veselé vtipkování a veselé byly i jejich mysli (i když ta Oliverova byla veselá vždy). Luthien se cítil jako znovuzrozený, jako by ho teprve poté, až se přeplaví přes kanál a stanou v Eriadoru, čekala opravdová svoboda. Celý svět ležel před ním.

Ale nejprve se museli přeplavit.

Z vrcholu skalnatého výběžku se jim poprvé naskytl pohled na přívoz Diamantové brány a na zemi ležící za průplavem. Místo se jmenovalo Diamantová brána kvůli malému, diamantově zářícímu ostrovu uprostřed průplavu, na půl cesty mezi oběma pobřežími.

U břehu byla otevřená dvoustěžňová bárka a po celém pobřeží byly roztroušeny zbytky dalších lodí, jako odkaz síly moře.

Lodi, včetně dvou, které právě byly na moři, byly původně vymyšleny a postaveny trpaslíky z Železného Kříže před více než třemi sty lety. Jejich konstrukce byla jednoduchá a účinná: otevřená paluba s mohutným zábradlím pro náklad a cestující a široký trup zajišťující stabilitu. Palubnice byly uprostřed spojeny dlouhou, železnou tyčí, na niž bylo napojeno ocelové lano, které se táhlo od jednoho přístavu k druhému. Složitý systém ovládání vedl k tomu, že celou loď, i když byla těžce naložená, mohl ovládat jediný muž.

I tak však byla plavba velmi nebezpečná. Jako vždy se na hřebenech vln objevovaly bílé vrcholky a voda vztekle bouřila na útesech, zejména v blízkosti Diamantové brány, kde mohly přívozy přistát, kdyby se dostaly do potíží.

Jedna z bárek zůstávala vždy v záloze, vytažena na břeh a na Diamantové bráně vždy pracovalo několik tuctů mužů, kteří udržovali toto místo v chodu.

„Tahle za chvíli vyjede," řekl Luthien Oliverovi a ukázal na jednu bárku. „A vypadá to, že se chystají vyjet í další. Budeme si muset pospíšit, jinak budeme čekat víc než hodinu, než vyrazí další loď." Pobídl Lehkonohého a kůň vyrazil k pobřeží.

O pár minut později ho dostihla Herka a Oliver uchopil Luthiena za paži, dávaje mu tak znamení, že by měli zpomalit.

„Musíme k přívozu…" začal protestovat Luthien.

„Je to léčka," vysvětlil mu Oliver.

Luthien na něj pohlédl s nedůvěrou, pak se otočil zpátky k přístavišti. Dole bylo sice hodně lidí, ale byli tam jen dva kyklopové a ti neměli žádné zbraně a vypadali jako obyčejní cestující, čekající na přívoz. To sice, jak Luthien věděl, nebylo úplně běžné, neboť na Bedwydrinu bylo kyklopů málo a byli to vesměs strážci obchodníků nebo příslušníci gardy jeho otce, přesto však podle ediktu krále Greensparrowa se mohli kyklopové, jako občané Avonu, volně pohybovat po celé zemi a nic z dění dole neukazovalo, že by se nějak vymykalo z normálu.

„Musíš se naučit takové věci vycítit," poznamenal Oliver, když zpozoroval mladíkovy pochybnosti. Luthien se podvolil a vyrazil za Oliverem, který udával tempo.

Dva kyklopové a mnoho ostatních je zpozorovalo, když byli zhruba sto stop od přístavu, ale nikdo z nich ani gestem nedal najevo, že je očekávali. Oliver však přesto ještě zpomalil a pečlivě se rozhlížel kolem sebe.

Zazněl roh, což znamenalo, že se všichni mohou nalodit. Luthien vyrazil, ale Oliver ho zadržel.

„Odjíždějí," protestoval šeptem Luthien.

„Zachovej klid," řekl mu Oliver. „Musíme v nich vzbudit domnění, že nám nevadí počkat na další přívoz."

„V kom musíme vzbudit domnění?" zeptal se Luthien.

„Vidíš támhlety sudy?" pokynul Oliver hlavou naznačeným směrem. Luthien se tam podíval. „Ne tak okatě," napomenul ho půlčík.

Poměrně daleko od nich byla dlouhá řada sudů.

„Mají značku X," poznamenal Oliver.

„Víno," vysvětlil Luthien.

„Jestli je v nich víno, pak proč jsou ve většině z nich díry?“ otázal se půlčík. Luthien se podíval pozorněji a skutečně spatřil, že v každém třetím sudu je malá díra.

„A pokud jsou ti kyklopové v přístavišti cestující,“ pokračoval Oliver, „pak proč už dávno nejsou na bárce?“

Luthien se znovu podíval a pak náhle pochopil. Nezbylo mu než s půlčíkem souhlasit.

„Umí tvůj kůň skákat?“ zeptal se Oliver klidně.

Luthien si povšiml, že bárka už odrazila od mola a pomalu se blíží k nim, a pochopil, co má půlčík v plánu.

„Řeknu ti, až bude čas,“ prohlásil Oliver. „A snaž se ten sud skopnout do vody!“

Luthien cítil, jak mu stoupá adrenalin, i stejné mrazení, jako kdyby stál v aréně. Nepochyboval o tom, že život vedle Olivera z Morous bude prost jakékoliv nudy!

Lehce pobídli koně směrem k moři a bez problémů minuli dva dělníky. Třetí muž, jeden z nakladačů, se na ně přátelsky usmál.

„Další bárka pojede hodinu před polednem,“ vysvětlil s úsměvem a začal jim vykládat, kde si cestující mohou odpočinout a během čekání něco pojíst.

„Tak dlouho!“ vykřikl Oliver náhle a prudce pobídl Herku, jíž Lehkonohý následoval. Dělníci jim uskočili z cesty; oba kyklopové se překvapeně otočili a zpod plášťů vytáhli krátké meče. Jak Oliver předpokládal, každý třetí barel se náhle pohnul a odskočilo z něj víko – z každého vyskočil kyklop.

Ale oběma společníkům se podařilo získat moment překvapení. Lehkonohý cválal těsně za Oliverovým koníkem a odstrčil z cesty dva kyklopy. Oliver dojel až na konec mola, přímo k řadě sudů a Herka jich pár prorazila kopyty, čímž znehodnotila jejich obsah.

Pomalu se pohybující přívoz byl patnáct stop daleko. Luthien přijel na konec mola a snadno na něj přeskočil.

Vzápětí ho následoval Oliver, který v okamžiku, kdy Herka přeskakovala na loď, zamával kloboukem. Asi tucet kyklopů na molu zklamaně zařvalo. Půlčík seskočil z koně, vytasil zbraň a vyrazil vstříc kyklopovi, který skočil za nimi.

Rapír zasvištěl a předvedl oslňující tanec oceli, přestože se nezdálo, že by kyklopa zasáhl. Ten byl viditelně zaskočen – když se podíval na svoji koženou tuniku, viděl, že půlčík mu do ní vyřízl O.

„Mohl bych se podepsat celým svým jménem," poznamenal Oliver. „A ujišťuji tě, že mám velmi dlouhé jméno!" Kyklop se vzteklým výkřikem vytasil těžkou sekeru a Oliver okamžitě pokročil vpřed mezi jeho rozkročené nohy.

„Mohl bych tu s tebou vtipkovat celý den," prohlásil půlčík. „Ale ty jsi příliš hloupý, než abys pochopil, co je to vtip."

Kyklop ustoupil a pak se instinktivně ohlédl, právě včas, aby uviděl Luthienovu pěst, mířící mu na obličej. Oliver bleskurychle pokročil vpřed a podkopl mu kolena. Bestie ztěžka dopadla na zem.

Zasvištění přimělo Luthiena otočit se. Kyklopové na molu vytáhli oštěpy a házeli je na bárku. „Řekni kapitánovi, ať zrychlí," řekl Oliver klidně Luthienovi a dal mu do ruky malý váček. „A zaplať mu." Oliver se začal procházet po palubě, evidentně nevšímavý k prolétajícím oštěpům.

„Vy pitomci!" zavolal. „S jediným okem si nevidíte ani na špičku nosu."

Kyklopové znásobili své úsilí. „Olivere!" vykřikl Luthien.

Půlčík se otočil. „Mají jenom jedno oko, není třeba se ničeho obávat. Copak nevíš, že kyklopové neumějí mířit?"

S úsměvem se otočil zpátky. Pak přeskočil oštěp, který se zabodl přímo před něj.

„Ještě bys mohl prohrát," řekl Luthien, napodobuje půlčíkův způsob mluvy.

„To by museli mít ti jednoočkové sakra štěstí," odpověděl půlčík povzneseně. Vzápětí začal zasypávat přístaviště další vlnou posměšků.

„Co se to tu děje?" zeptal se starý, větrem ošlehaný muž, který uchopil Luthiena za rameno. „Nemám zájem…"

Umlkl, když mu Luthien podal váček s mincemi. „Ale udělejte něco s těmi koňmi, nebo o ně přijdete."

Luthien přikývl a stařík odešel.

Přívoz se pohyboval pro netrpělivé společníky zoufale pomalu. Metr po metru si razil cestu temnými vodami kanálu, kde se Avonské

moře střetávalo s Ploutvovým. Viděli kyklopy, poskakující na molu a pokoušející se dostat z doků na vodu další přívoz. Luthien byl vcelku klidný, neboť věděl, že kyklopové už je stejně nemohou dohonit – budou už víc než míli daleko, než se kyklopům vůbec podaří přistát.

Oliver se objevil vedle Luthiena a tiše sakroval. „Jsi zraněný?“ otázal se Luthien starostlivě.

„Moje bota,“ odpověděl půlčík a ukázal ji Luthienovi. Vypadala celkem v pořádku, až na trochu špíny, ale Oliver ji ponořil do vody.

„Zaschlá krev,“ vysvětlil Oliver, vytáhl ji a strčil ji Luthienovi pod nos. „Když jsem přeskakoval na střechu toho dostavníku, ušpinil jsem si ji od krve a nemůžu to dostat dolů.“

Luthien nechápal, proč s tím dělá takové ciráty.

„Tuhle botu jsem ukradl v nejlepší internátní škole Gaskonie,“ hudroval Oliver, „synovi přítele samotného krále! Druhou takovou v téhle divoké zemi, které říkáš domov, nenajdu.“

„Vždyť se ti s ní přece nic tak moc nestalo,“ konejšil ho Luthien.

„Je zničená!“ prohlásil Oliver hlasem nepřipouštějícím diskusi a vyčítavě se podíval na druhou nohu.

Luthien dobře věděl, že se teď nesmí smát. Kyklop, ležící nedaleko od nich, náhle zasténal.

„Jestli se probere, kopnu ho do oka,“ řekl Oliver. „Dvakrát.“

Pak vyskočil a popadl Luthiena, který byl nyní zatížen celou jeho vahou, za límec. „A pak mu napíšu moje jméno, moje celé jméno, celé moje velmi dlouhé jméno do jeho širokého zadku,“ slíbil půlčík.

Luthien přitiskl obličej do srsti Lehkonohého.

Přívoz byl už víc než sto metrů od pobřeží a blížil se k ostrovu Diamantová brána, u nějž by měli již polovinu cesty za sebou. Vypadalo to, že Oliverův plán se zdařil.

Pak se však přívozní lano náhle napnulo. Luthien s Oliverem se otočili a viděli, že kyklopové na pobřeží do něj buší sekerami.

„Hej, tohle nedělejte!“ zařval na ně kapitán, který vyběhl z kabiny. Luthien se ho málem zeptal, co je v tom za problém. Odpovědi se mu dostalo vzápětí, když se přívoz, chycený proudem, vychýlil z kursu směrem na jih, ke skalám ostrova.

Kapitán pokřikoval rozkazy na jediného muže posádky. Ten dělal co mohl, ale přívoz se dal jen těžko ovládat. Stále neúprosně mířil na jih.

Luthien s Oliverem se přidržovali koní a čekali, zda se jim nenaskytne příležitost z lodi vyskočit. Loď narazila do několika menších útesů, těsně minula jeden velký a nakonec těsně u vjezdu do úzké zátoky narazila do skal. Lodní náklad přepadl přes palubu. Kyklop, který právě vstával, byl nárazem vymrštěn a dopadl na jeden z kamenů na břehu, kde opět zůstal ležet. Jednoho z pasažérů stihl podobný osud, neboť zaletěl po hlavě do vody, kde začal volat o pomoc. Herka s Lehkonohým udrželi rovnováhu, ale poník přitom Oliverovi stoupl na neobutou nohu. Půlčík proto znovu zvážil svou nechuť ke špinavé botě a bleskově si ji nazul.

Vlny neustále vrhaly loď proti skalám. Luthien skočil do vody, připlaval k tonoucímu a vytáhl ho na palubu. Kapitán volal na námořníka, ale pak ze sebe vychrlil proud kleteb, neboť si uvědomil, že bez pomoci lana se loď nemůže dostat z proudu.

„Přiveď koně," zavolal Luthien na Olivera. Přešel na záď a uchopil lano. Rozhlédl se a vybíral vhodný kámen na břehu, který by mohl loď udržet. Pak přešel až ke kraji, udělal smyčku a chystal se hodit.

Náhlá vlna ho málem smetla do moře, ale Oliver ho uchopil za opasek a pomohl mu udržet rovnováhu. Luthien přehodil lano přes skálu a utáhl smyčku tak pevně, jak jen dovedl. Oliver přivedl Lehkonohého a Luthien přivázal konec lana za sedlo.

Půlčík pobídl koně, lano se napjalo a kymácení přívozu ustalo. Nyní už nebyl problém dostat loď do bezpečí zátoky. Z paluby se zvedl radostný pokřik.

„Dojedu s ní do doků," řekl kapitán Luthienovi a ukázal na molo, které se vynořilo zpoza skal. „Počkáme tam na přívoz, který přijede z druhé strany." Luthien se ohlédl a uviděl bárku naloženou ozbrojenými kyklopy, která se k nim blížila.

„Kapitáne, převezte nás, prosím," řekl mladý Bedwyr.

Kapitán přikývl, pochybovačně se podíval na upevněné lano a přešel na příď. Za chvíli se vrátil a vrtěl hlavou.

„Musíme zastavit," vysvětloval. „Na docích visí žlutá vlajka."

„A to je zase co?“ skočil mu do řeči Oliver a neznělo to moc vesele.

„Na druhé straně kanálu byly spatřeny ploutve,“ řekl mu Luthien.

„Musíme tady zůstat,“ doplnil kapitán a oba je obdařil přátelským pohledem. Luthien s Oliverem se bezradně dívali jeden na druhého a na přibližující se bárku plnou kyklopů.

Když loď přirazila k doku, Luthien s Oliverem pomohli cestujícím opustit loď. Vystoupil i kapitán a jeho námořník. Potom půlčík hodil kapitánovi další váček s penězi.

„My budeme pokračovat,“ vysvětlil Luthien staříkovi. Oba dva se podívali na temné chladné vody, dělící je od Eriadoru.

„Ta vlajka znamená jen to, že ploutve byly spatřeny dnes ráno,“ řekl kapitán, snaže se jim dodat naději.

„Kyklopové jsou pro nás mnohem nebezpečnější,“ řekl Luthien a kapitán pokýval hlavou a opustil je. Luthien vzal svá zavazadla a rozhlížel se kolem sebe. Přívoz s oběma přáteli pokračoval dál k Eriadoru. Oliver pozoroval blížící se kyklopy. Oba měli soustředěné výrazy a věnovali se vlastním myšlenkám.

„Ty velryby,“ zeptal se náhle Oliver a pohlédl na Luthiena, „jsou hodně velké?“

Luthien přikývl.

„Větší než kůň?“

Luthien přikývl.

„Větší než přívoz?“

Luthien přikývl.

„Jdu zpátky do doků,“ řekl Oliver, „to budu raději bojovat s kyklopy.“ Luthien neodpověděl. Namísto toho se díval na moře, jako by čekal, že každou chvíli spatří obrovskou ploutev. Kyklopové už minuli vjezd do zátoky a během toho dva z nich vyskočili na břeh. Ostatní pokračovali v plavbě. Oliver se zamračil, protože mu bylo jasné, že kyklopové určitě ještě jednou zkusí ten samý trik s lanem. Brzy v něm však znovu převládla veselá nálada. Lana byla nad dokem upevněna poměrně vysoko a kyklopové si už stavěli pomocnou věž, aby se k nim dostali. Jakmile se přívoz s naloženými kyklopy vzdálil na bezpečnou vzdálenost od ostrova, kapitán,

námořník a ostatní cestující – včetně toho poloutopeného, kterého Luthien vytáhl z vody – se vrhli na oba kyklopy a shodili je i s jejich věží z nábřeží do vody. Na Oliverův radostný výkřik se mladý Luthien otočil a kvitoval tu scénu s uspokojením, i když neměl představu, jaké důsledky tento incident bude mít pro cestující.

Oliver se k němu obrátil a chystal se ho oblažit nějakým vtípkem, ale zůstal stát přimrazen na místě a beze slova se díval na sever, na otevřený kanál a na obrovskou ploutev – alespoň třikrát větší než on – která se vynořila z temných vln.

Luthienovi ztuhl úsměv, když si všiml náhlého výrazu ve tváři svého přítele, a podíval se stejným směrem.

Hřbetní ploutev rozřezávala vodu a zanechávala za sebou zpěněnou brázdu. Pak se napůl ponořila a vzápětí se opět ukázala v celé své kráse a zčeřila vodu kolem sebe.

Luthien, který si pamatoval všechny rady ostrovních rybářů, přestal točit klikou poháněj ící loď a pouze jednou jí zatočil v opačném směru, aby zastavil její pohyb.

„Musíme jet dál!“ vykřikl Oliver s náznakem hysterie v hlase a rozběhl se k Luthienovi. Ten ho pevně uchopil a naléhavým šepotem ho uklidňoval.

Stáli na palubě, voda kolem nich temněla a nepoháněný přívoz plul pomalu směrem zpátky na jih. Velryba podplula pod nimi. Když se vynořila na druhé straně, Oliver, uviděl v plné kráse jejích čtyřicet stop délky a černobílou kůži. Desetitunový zabiják. Půlčík se málem složil na zem, neboť mu nohy vypovídaly poslušnost, ale Luthien ho pevně držel.

„Stůj tiše a klidně,“ zašeptal mladý Bedwyr. Luthien počítal s kyklopy – tyhle nestvůry pocházely z hor a věděly proto jen velmi málo o zvycích mořských velryb.

Dlouhá ploutev řezala vodu v pomalých kruzích, jako by se velryba nemohla rozhodnout, co udělá dál.

Luthien se podíval za sebe na loď kyklopů. Potom se usmál, zamával jim a ukázal na velkou ploutev.

Jak předpokládal, kyklopové propadli panice. Začali zmateně pobíhat po palubě svého přívozu a hlasitě přitom dupali. Ten, který

stál u kliky, s ní začal okamžitě točit v opačném směru, ve snaze změnit kurs plavby. Pár kyklopů vyskočilo na lano.

„To není tak špatný nápad," poznamenal k tomu Oliver a podíval se na jejich vlastní lano.

Luthien se namísto odpovědi podíval na koně a Oliver se okamžitě omluvil.

Pak Luthien pohlédl zpět na obrovskou velrybu, která nyní plula směrem, který předpokládal. Kyklopové neustále způsobovali hluk, jejich rozkolébaný přívoz čeřil vodu a tím velrybu přitahovali k sobě.

Když už bylo definitivně jasné, že jsou prozatím mimo nebezpečí, vrátil se Luthien zpátky ke klice a začal přívoz pomalu pohánět kupředu tak, aby k sobě znovu nepřilákal pozornost smrtící velryby.

Jako typičtí kyklopové, vybraly bestie samy mezi sebou jednoho kyklopa, kterého hodily do vody a doufaly, že to velrybu uspokojí a nechá je na pokoji.

Neznali však pravou povahu mořských velryb.

Černobílý netvor připlul ze strany ke kyklopskému přívozu a mocnou ranou ocasu udeřil do paluby. Zadní polovina lodi, která se v porovnání s monstrem zdála být směšně malá, se ponořila pod vodu. Kyklopové popadali do moře a bezmocně křičeli. Velryba se ponořila, ale znovu se objevila na druhé straně přívozu. Z obrovské tlamy jí čouhala polovina zoufale křičícího kyklopa.

Mocné čelisti se sevřely a horní část trupu jednookého spadla zpátky do vody.

Půlka kyklopa však velrybu nemohla uspokojit. Mohutný ocas udeřil do vody a katapultoval dva kyklopy třicet stop do vzduchu. Spadli zpátky do vody a jeden z nich byl dalším úderem ocasu znovu vymrštěn do výšky. Druhý skončil v žaludku netvora. Celé divadlo pokračovalo několik minut a pak náhle monstrum rychle vyrazilo na sever.

„Luthiene!" zavolal v panice Oliver.

Několik stovek metrů za nimi si velryba mohutným skokem zkrátila vzdálenost, která je dělila.

„Luthiene!" zavolal znovu Oliver a mladý Bedwyr se nemusel ani ohlédnout, aby pochopil, že monstrum si našlo nový cíl. Luthien

si uvědomil, že nestihnou dorazit k eriadorskému doku, vzdálenému padesát yardů. Začal horečně přemýšlet.

„Luthiene," řekl znovu Oliver, přimrazený na místě objevením posla zkázy.

Luthien se rozběhl na záď a zavolal přes vodu k davu lidí v docích Diamantové brány: „Přeřízněte lano!"

Vypadalo to, že ho neslyšeli nebo nerozuměli, ale Luthien zavolal znovu a ukázal na lano. Kapitán pokynul námořníkovi, a ten vytáhl veliký nůž.

Luthien se postavil vedle Olivera a sledovali blížící se velrybu.

Byla od nich vzdálená sto metrů. Osmdesát.

Padesát metrů. Luthien slyšel, jak si Oliver něco mumlá – pochopil, že se modlí. Přívoz se náhle naklonil na bok a rozhoupal se. Luthien postrčil Olivera ke koním. Lehkonohý s Herkou vypadali velmi nervózně, jako by chápali, v jak svízelné situaci se ocitli. Luthien rychle odvázal přeříznuté lano, aby nebrzdilo přívoz.

Hřbetní ploutev stále mířila k nim a pokračovala v pronásledování.

Třicet metrů. Oliver už mohl vidět černé oči velryby.

Přívoz zrychlil, jsa zachycen pobřežním proudem, ale velryba byla pořád ještě rychlejší.

Dvacet metrů. Oliver se začal modlit nahlas.

Přívoz se zakymácel a narazil na skálu. Když Oliver s Luthienem odvrátili pohled od velryby, uvědomili si, že jsou velmi blízko pobřežním skaliskům. Zpátky se ohlédli právě včas, aby viděli, jak se ploutev otáčí a míří pryč.

Jejich úleva měla však jen krátké trvání. Nezajištěná loď se nepříjemně rychle blížila k útesům a bylo jasné, že do nich narazí.

Dobrý začátek cesty

„Vyskoč na koně! Vyskoč na koně!“ vykřikl Oliver ze sedla svého poníka a pevně svíral uzdu, aby své nervózní zvíře uklidnil.

Luthien se zachoval podle pokynu, přestože nevěděl, co má Oliver v plánu. On sám však stejně žádný plán neměl. Jakmile se vyhoupl na Lehkonohého, uviděl, že Oliver s poníkem stojí přesně naproti místu předpokládaného nárazu. Došlo mu, na co se Oliver chystá.

„Musíš si dobře načasovat skok,“ zavolal půlčík. Přívoz se náhle otřásl, jak se otíral o skály.

„Skok?“ zavolal Luthien. Kamenná zeď, ke které se blížili, byla vysoká jen pět stop a Luthien nepochyboval, že kdyby stáli na pevné zemi, Lehkonohý by ji snadno zvládl. Ale kymácející se paluba se rozhodně nedala považovat za pevnou zem. A co bylo ještě horší, Luthien si nebyl jist, co za tou zdí vlastně je. Věděl však, co by se stalo, kdyby neskočil, a tak když Oliver pobídl Herku ke krátkému rozběhu, Luthien s Lehkonohým je následovali.

Luthien zabořil hlavu do hřívy a pobídl koně ke skoku. Během skoku za sebou uslyšel tříštění dřeva o skálu.

Vzhlédl, když Lehkonohý dopadl na zem. Viděl Herku, stojící poněkud stranou, s malou tržnou ránou na přední noze. Luthien se chvíli strachoval, že Oliver uprostřed skoku z koně spadl a rozbil se o kameny. Pak však uviděl půlčíka ležícího ve vysoké trávě a divoce klejícího.

Oliver vyskočil na nohy a zdvihl ze země svůj klobouk. Pak se otočil k Diamantové bráně a zamával. Chtěl, aby ti, kdo jim pomáhali, věděli, že on i Luthien cestu přežili.

Luthien dojel až na samý okraj náspu a shlédl dolů na rozbitý přívoz. Dvacet metrů odsud spatřil hřbetní ploutev velryby, opisující kruhy.

„Nebylo to tak hrozné," poznamenal Oliver.

Luthien nevěděl, jestli má půlčíka zmlátit, nebo ho začít radostně vyhazovat do vzduchu. Krev mu divoce pěnila v žilách a srdce silně bušilo. Cítil, že žije víc než předtím. Pociťoval větší uspokojení než po kterémkoliv vítězství v aréně.

Ale pokud Oliver říkal pravdu, co všechno ještě mohlo mladého Bedwyra po půlčíkově boku potkat? Co horšího?

„Jdou poblahopřát našemu rychlému myšlení," řekl Oliver a obrátil tak Luthienovu pozornost pod kopec, kam směrem od doku přibíhaly dva tucty mužů.

„Poblahopřát?" zeptal se Luthien.

Oliver se podíval na rozbitý přívoz. „Myslíš, že po nás budou chtít náhradu škody?"

Luthienovo zachvění přimělo půlčíka rozběhnout se ke svému koni. Vyskočil do sedla, smekl klobouk a zavolal na přibíhající posádku: „Oceňuji váš obdiv, ale obávám se, že opona se už zavírá!"

Bok po boku se tryskem rozjeli dolů, podsaditý půlčík na špinavě žlutém poníkovi a Bedwyrův syn na zářivě bílém oři.

Dalších několik dní proběhlo pro oba společníky poměrně klidně. Směřovali na jih, projížděli obdělanými poli a sháněli jídlo a nocleh kde se dalo. Nebylo to nikterak obtížné, neboť farmáři ze severního Eriadoru byli přátelští lidé a rádi poskytli jídlo a nocleh výměnou za novinky z okolního světa.

Oliver se vždy stával středem pozornosti, neboť vyprávěl skvělé příběhy o svém pobytu v Gaskonii, hovořil o dobrodružstvích, která zažil dávno předtím, než se s Luthienem setkal během té „malé nepříjemnosti s dostavníkem", jak to sám nazýval.

Luthien jeho příběhům naslouchal bez poznámek, přestože věděl, že to, co Oliver říká, je ze tří čtvrtin výmysl. Neviděl žádný důvod k

tomu, aby půlčíka káral, neboť, Oliverovo vyprávění farmáře zpravidla uchvátilo. Bohužel však žádný z nich nevěděl nic o Ethanovi. Každé ráno, když Luthien a Oliver opouštěli farmu, byli vyprovázeni celou rodinou a často i jejími sousedy a všichni jim mávali a přáli hodně štěstí.

Luthien byl docela spokojen. Mladík se stále ještě nedokázal vyrovnat s událostmi minulého týdne, ale věděl, že kdyby mohl vrátit čas, klidně by to všechno udělal znovu.

Začal také pociťovat větší a větší přátelství ke svému společníkovi, s každým dalším dnem se cítil v Oliverově blízkosti lépe. Tenhle půlčík, přestože byl zloděj, nebyl rozhodně nikterak zlý. Z toho, co s ním zažil, a z jeho vyprávění (z těch částí, ve kterých Luthien rozpoznal zrnko pravdy), mohl vidět, že Oliver lpí na vysokých principech. Půlčík okrádal výhradně obchodníky a šlechtice a ze zkušenosti, kterou s ním udělal, Luthien usoudil, že Oliver odmítal zabít kohokoliv kromě kyklopů.

A tak Luthien, který neměl představu, kde se nachází jeho bratr, se rozhodl jet s půlčíkem tam, kam jej povede, a nechat na osudu, aby je vedl.

Několik dní směřovali na jih, pak se otočili na východ a projížděli poli s vysokou pšenicí, ohraničenými vysokými kamennými zdmi. „Projedeme horami," vysvětlil půlčík jednoho odpoledne a ukázal na cestu vedoucí mezi Železným Křížem a kopci na severu. „Loď mě vysadila na cestě do Montfortu a tady jsem nikdy nebyl."

„To je průsmyk Bruce Mac Donalda," odpověděl Luthien.

Oliver zpomalil a zamyslel se.

„A vybírá ten Bruce Mac Donald nějaké mýtné?" zeptal se.

„Jedině kdyby vstal z mrtvých," odpověděl Luthien s úsměvem. Převyprávěl Oliverovi legendu o Bruce Mac Donaldovi, největším eriadorském hrdinovi, který zahnal útočící kyklopy zpátky do jejich horských jeskyní. Podle legendy Bruce Mac Donald obsadil soutěsku v horách, čímž překvapil hlavní kyklopské síly, které očekávaly střet s jeho armádou až dole v údolích.

„A potom všem se teď s jednookými kamarádíte?" zeptal se Oliver. „U nás v Gaskonii žádné kyklopy nemáme. Není tam totiž

nikdo, kdo by chtěl vidět, jak ze svých děr vystrkují své špinavé nosy!“

Půlčík pokračoval a dával k lepšímu vyprávění o obrovských bitvách, které Gaskonijci s kyklopy svedli – mnohem větších, než jaké kdy vybojoval nějaký Bruce Mac Donald.

Luthien nechal půlčíka, ať se vypovídá, a daleko více se zamýšlel nad svým vyprávěním příběhu o Bruce Mac Donaldovi a nad tím, jaký zvláštní účinek na něj to vyprávění vždy má. Pomalu začínal chápat své pocity. Teď už věděl, proč nemá žádné výčitky z toho, že zabil v otcově domě. Nikdy předtím si neuvědomil, jak hluboko sahá jeho nenávist ke kyklopům. Začínal lépe rozumět i Ethanovým pohnutkám, chápal, proč jeho bratr opustil arénu v okamžiku, kdy Gahris dostal od vévody z Montfortu kyklopskou stráž. Hlavou mu probíhaly další vzpomínky. Příběhy z dětství o tom, jaké zrůdnosti kyklopové páchali na nevinných před příchodem Bruce Mac Donalda.

Luthien byl stále zabrán do přemýšlení, když Oliver zastavil Herku a pozorně se rozhlédl. Mladý Bedwyr a jeho kůň pokračovali dál a Luthien si až po chvíli povšiml Oliverova počínání. Luthien se otočil a pohlédl na půlčíka. Když uviděl soustředěný výraz v Oliverově tváři, vrátil se k němu a tiše se zeptal: „Co se děje?“

„Musíš se naučit tyhle věci vycítit,“ zašeptal tiše Oliver v odpověď.

Jako důkaz na tuhle narážku jim nad hlavami vzduchem zasvištěl šíp.

„Kyklopové,“ prohlásil Oliver.

Jako další důkaz se po obou stranách cesty začala vlnit pšenice, kterou se na cestu prodírali kyklopové, jedoucí na statných zvířatech, která připomínala kříženec mezi horským koněm a divočákem.

Luthien a Oliver na nic nečekali a pobídli koně vpřed, ale dva z kyklopů už vyjeli z pšenice, jeden napravo před Oliverem a druhý o kousek dál na cestě.

V okamžiku, kdy se před ním kyklop vynořil, Oliver pobídl Herku. Chytrý žlutý poník vykopl předníma nohama a zasáhl kyklopovu paži s mečem. Přestože to kyklopa nijak nezranilo, byl na

chvíli ochromen a Oliver, sklánějící se v sedle, pod vzpínajícího se poníka bodl rapírem.

Kyklop neviděl blížící se ostří. Pokoušel se uhnout stranou, ale rapír už vykonal svoji práci. Prasečí kůň pokračoval v jízdě a Oliver jen tak pro jistotu z kyklopovy ochabující ruky vyrazil meč. Kyklop pomalu přepadl svému zvířeti přes hlavu.

O něco dál na cestě Luthien přibrzdil Lehkonohého a očekával rychle se blížícího útočníka. Vytasil meč. Kyklop svíral oštěp.

Zdálo se, že jednooký má díky své delší zbrani výhodu, a jednoznačně zamýšlel bodnout v okamžiku, kdy bude svého protivníka míjet.

Luthienův meč zavířil a odrazil ránu oštěpem. Pak náhle změnil směr a zasáhl kyklopa do ruky v okamžiku, kdy se míjeli. Ten se skácel na zem.

Bestie vzhlédla právě včas, aby uviděla blížícího se Olivera, a v očekávání rány si zraněnou paží zakryla hlavu.

Oliver však neměl čas ránu dokončit – vynořilo se za ním velké množství kyklopů, a tak raději následoval Lehkonohého v divokém úprku.

Kolem nich svištěly šípy, a přestože Oliverův názor na schopnost kyklopů mířit byl v podstatě pravdivý, jednoduché zákony pravděpodobnosti jim oběma napověděly, že mají problémy.

Luthien ucítil, jak se pod ním Lehkonohý zachvěl, a věděl, že koně zasáhl šíp do zadní nohy. Další proletěl nebezpečně blízko vedle mladíkova ramene.

„Nezmizíme z cesty?“ vykřikl Luthien, neboť ho napadlo, že by je mohla ukrýt vysoká pšenice. Oliver však zavrtěl hlavou. Koně mohli ujet kyklopským zvířatům na pevné zemi, ale na nerovném terénu byli mnohem pomalejší. Navíc se pšenice po obou stranách cesty divoce vlnila, čímž prozrazovala přítomnost dalších kyklopů.

„Ten obchodník,“ zavolal Oliver, „vážně nemá smysl pro humor!“

Luthien neměl čas odpovědět, neboť se přímo před ním vynořil kyklop. Sklonil se v sedle a pobídl koně vpřed. Lehkonohý zrychlil a Luthien ucítil nad hlavou závan svištícího meče. Byl však příliš rychlý a kyklop ho nestihl zasáhnout.

Pak mladík trochu zpomalil a čekal, až ho Oliver dohoní. Byli v tom společně, ale Luthien neviděl žádný způsob, jak by se z toho mohli dostat. Kyklopů na cestě před nimi přibývalo, a přestože oba byli dobří válečníci, byli jenom dva.

Luthien se podíval na Olivera – a málem se rozesmál, když viděl šíp trčící mu z klobouku.

„Sbohem!“ vykřikl mladý Bedwyr a Oliver se usmál.

Když se však znovu podívali před sebe, nepodařilo se jim potlačit zachvění. Na cestě se objevilo mihotavé modré světlo. Půlčík i Luthien vykřikli v hrůze a překvapení, neboť to považovali za nějaký druh ďábelské kyklopské magie, a pokoušeli se strhnout zvířata stranou. Oliver si sundal klobouk z hlavy a zakryl si jím obličej.

Jeli však příliš velkou rychlostí, a tak Lehkonohý a vzápětí po něm Herka, vběhli do světla.

Celý svět se změnil.

Byli nyní ve světelném koridoru a všechno, včetně toho, jak pomalu se pohybovali, jim připadalo jako ve snu. Ale když se Luthien podíval ven, uviděl, že se pohybují ohromující rychlostí – každý z pomalých kroků jejich koní je posunul o obrovskou vzdálenost.

Světelný tunel opustil směr cesty a obrátil se na jih přes pšeničná pole. Bylo to, jako by se pohybovali ve vzduchu nebo na cestě vybudované ze světla, neboť se nedotýkali země a kopyta při dopadu nevydávala žádný zvuk. Překročili divokou řeku a zanedlouho byli v horách.

Luthienovi unikl výkřik překvapení, protože nyní se pohybovali ve výšce zhruba tisíce stop. Zanedlouho se před nimi vynořil vrcholek a zdálo se, že tam tunel končí. Než však mohl Luthien jakkoli zareagovat, Lehkonohý vjel přímo do kamene.

Luthien cítil tlak kamene všude kolem sebe. Nemohl mluvit a nemohl se ani nadechnout.

Ale pak se, náhle a bez varování, Lehkonohý vynořil na druhé straně kamenné zdi a klusal do osvětlené jeskyně. Herka přijela k němu a oba koně se zastavili. Oliver si po chvíli odkryl obličej a rozhlédl se kolem sebe. Ohlédl se a nevěřícně se podíval na

kamennou zeď. Půlčík se otočil k Luthienovi, který se mu právě chystal celou cestu podrobně popsat.

„Nechci to vědět,“ ujistil ho Oliver.

Brind'Amour

Zdálo se, že jeskyně je přírodního původu, takřka kruhovitá a s poloměrem zhruba třicet stop. Zdi měla hrubé a neopracované, strop se tyčil ve znepokojivé výšce a podlaha byla hladká a rovná. Nalevo od obou společníků byly do stěny zasazeny dřevěné, neozdobené dveře. Blízko nich stál dřevěný stůl s mnoha pergamenovými svitky, z nichž některé byly uloženy ve stříbrných pouzdrech, jiné volně pohozeny a další byly rozvinuty pod ozdobnými těžítky. O něco dál nalevo stál jednoduchý podstavec, na kterém spočívala průzračná křišťálová koule.

Napravo u zdi stála židle, přesně v čele obrovského psacího stolu, u něhož bylo mnoho polic a přihrádek a jenž byl stejně jako stůl pokryt pergamenovými svitky. Lidská lebka, spirálovitý dřevěný „totem", přívěšek, který vypadal jako na šňůrce navlečené sušené kyklopské oči, tucty baněk a flakónků, to vše oběma přátelům napovědělo, že se dostali do pracovny nějakého čaroděje.

Oba sesedli z koní a Oliver s Luthienem šli prohlédnout zranění Lehkonohého. Mladému Bedwyrovi stačil jediný pohled, aby se ujistil o tom, že je to jen škrábnutí.

Naznačil Oliverovi, že kůň bude v pořádku, a pak se šel podívat na zajímavou kouli, zatímco jeho společník zamířil k psacímu stolu. „Raději na nic nesahej," varoval ho Luthien, který znal mnoho příběhů o nebezpečných čarodějích a byl přesvědčen o tom, že magii, která byla natolik silná, že stvořila světelný tunel, jímž se dostali až sem, by nebylo radno si znepřátelit.

Luthienův úžas nad zvláštním zvratem událostí se ještě prohloubil, když pohlédl do křišťálu. Viděl tam sám sebe! Byl tam také Oliver, jak prochází jeskyní. Viděl Herku a Lehkonohého odpočívající po dlouhém běhu. Luthien si nejprve myslel, že je to jen odraz, ale pak si uvědomil, že se vidí z úplně jiného úhlu. Vypadalo to, že na sebe shlíží se stropu.

Oliver vzal z psacího stolu flakónek a vstrčil si ho do kapsy.

„Vrať to zpátky," řekl Luthien, který v krystalu viděl každý půlčíkův pohyb.

Oliver nedůvěřivě zamrkal – jak to mohl zjistit?

„Vrať to zpátky," řekl Luthien znovu, když se půlčík k ničemu neměl.

„Myslíš, že jsem blázen, abych se vzdal takových pokladů?" zeptal se Oliver, který neochotně vytáhl flakónek z kapsy a držel si ho před očima. „Může tam být mnoho vzácných přísad. Koneckonců tohle je obydlí čaroděje."

„Čaroděje, který nás zachránil," připomněl Luthien zloději.

S hlubokým povzdechem vrátil Oliver flakónek zpátky na místo.

„Oceňuji tvou vděčnost," ozval se hlas napravo od Luthiena. Ten se v úžasu podíval na prázdné místo a pak ustoupil o krok zpátky, neboť to vypadalo, že k němu mluví zeď. Z kamenů vystoupil čaroděj, jehož barva jim nejprve dokonale odpovídala, ale brzy se přiblížila lidskému normálu.

Byl starý. Alespoň tak starý jako Luthienův otec, ale držel se zpříma a s hrdostí, která Bedwyrovi imponovala. Na sobě měl splývavý, sytě modrý hábit, a jeho vlasy a vousy byly bílé jako sníh. Oči měly stejnou barvu jako jeho šat a skrývala se v nich věkovitá moudrost. V koutcích očí měl vrásky – z nekonečných hodin studia starých spisů, myslel si Luthien.

Když se mu od něj konečně podařilo odtrhnout zrak, ohlédl se Luthien na Olivera, který vypadal stejně uchváceně.

„Kdo jste?" zeptal se půlčík.

„To není důležité."

Oliver si sundal klobouk s hlavy a uklonil se. „Jmenuji se…"

„Oliver Morous, který si říká Oliver z Morous," přerušil ho čaroděj. „Jistě, jistě, já vím, že se tak jmenujete. Ale to také není

důležité.“ Podíval se na Luthiena, jako by očekával, že teď se představí i mladík, ale Luthien jen zkřížil paže na prsou a zatvářil se odmítavě až vyzývavě.

„Tvému otci se po tobě stýská,“ poznamenal čaroděj, čímž ztlumil Luthienův zřejmý odpor.

Oliver se postavil vedle Luthiena, aby ho podpořil.

„Pozoruji vás dva už nějaký čas,“ vysvětloval čaroděj a pomalu přešel k psacímu stolu.

„Prokázali jste vynalézavost a odvahu – a přesně to já potřebuji.“

„Na co?“ zeptal se Oliver.

Čaroděj se k němu otočil s napřaženou rukou. S úšklebkem směřovaným k Luthienovi, mu půlčík do ní hodil další flakónek, který také vytáhl z kapsy.

„Na co?“ zeptal se rychle a netrpělivě Luthien, který se snažil odvrátit čarodějovu pozornost od Olivera a jeho triků.

„Trpělivost, hochu,“ odpověděl čaroděj tichým hlasem. Půlčíkovým výstupem nebyl vůbec vyveden z rovnováhy. Chvíli se zamyšleně díval na flakónek a pak na půlčíka mrkl.

Oliver mu mrknutí oplatil a vytáhl z kapsy další flakónek.

„Snažím se udržet ve formě,“ vysvětlil půlčík překvapenému Luthienovi.

„To vidím,“ řekl čaroděj už o něco ostřejším hlasem. Flakónek se vznesl do vzduchu a přistál na stole.

„A teď, teď mám pro vás návrh.“

„V Gaskonii nemáme čaroděje moc rádi,“ poznamenal Oliver.

Čaroděj se zamyslel. „Zachránil jsem vám přece život.“

Luthien se chystal přisvědčit, ale Oliver ho přerušil.

„Ha ha ha,“ zašklebil se půlčík. „Vždyť to byli jenom kyklopové. Ti, kteří by nestačili utéct, by pocítili moje ostří!“

Čaroděj věnoval Luthienovi nevěřícný pohled. Mladý muž však stál jako přimražený a nevěděl, co by odpověděl.

„Tak dobře,“ řekl čaroděj. Udělal gesto směrem ke zdi a znovu se rozzářilo modré světlo. „Na koně! Je to jen minutka nebo dvě. Kyklopové tam určitě ještě budou.“

Luthien se na Olivera zuřivě podíval, a když půlčík zakoktal několik omluvných slov, čaroděj se usmál a magický portál rozptýlil.

„Jen jsem se snažil získat co nejvýhodnější nabídku," vysvětloval zaskočený půlčík.

„Nabídku?" řekl překvapeně čaroděj. „Vždyť jsem vás vyrval ze spárů jisté smrti!" Zavrtěl hlavou. „No dobrá," řekl po krátkém zamyšlení. „Pokud vám to jako odměna za vaše služby nestačí, umožním vám snadnou cestu do Montfortu a dám vám informace, které vám tam pomohou přežít. Také bych měl být schopen přesvědčit toho obchodníka, kterého jste okradli, že vaše neustálé pronásledování by nemuselo být vhodné pro jeho zdraví. A za tuto laskavost od vás budu vyžadovat pomoc v jisté sice nepochybně nebezpečné, ale krátce trvající záležitosti."

„Vysvětlete to," řekl Luthien.

„Až po obědě," odpověděl čaroděj a pokynul jim ke dveřím.

Oliver už se chystal vykročit – nemohl totiž, než s čarodějem v otázce oběda souhlasit, ale Luthien stále stál a nehýbal se z místa.

„Nemohu jíst s někým, kdo se mi ještě nepředstavil," prohlásil mladý Bedwyr.

„Ani já," přidal se Oliver.

„Jméno není důležité," zopakoval jim čaroděj. Luthien ani nezamrkal.

Čaroděj se postavil před něj a podíval se mu zpříma do očí. „Brind'Amour," řekl a tón jeho hlasu Luthienovi prozradil, že znát toto jméno není zrovna ten nejlepší nápad.

„Já jsem Luthien Bedwyr," odpověděl mladík a stále se díval čaroději přímo do očí. Napůl očekával, že ho čaroděj přeruší.

Brind'Amour to však neudělal a nechal ho, aby vyjmenoval všechny své tituly.

Stůl v zadní místnosti byl prostřený. Byla tam tři místa k sezení, z nichž jedno bylo vyvýšené.

„Očekával jste nás," poznamenal Oliver suše, ale když viděl komfort kolem sebe, došla mu slova. Stříbrné nádobí a křišťálové číše, talíře a mísy z nejlepšího porcelánu, vše bylo přichystáno k obědu. Oliver se vyhoupl do vyvýšené židle.

Brind'Amour přešel k jedné straně stolu. Tato nádherná komnata s opracovanými stěnami byla velmi odlišná od té, ve které byli

předtím. Otevřel několik kredencí a vyňal z nich karafy s vynikajícím vínem, mísy exotické zeleniny a lákavě vonícího masa.

„Pan čaroděj si jistě vykouzlí nějakého služebníka," poznamenal Luthien, jen co se usadil. „Nebo snad jen tleskne do dlaní a všechno se prostře samo?"

Brind'Amour zavrtěl odmítavě hlavou. „Svou sílu mohu potřebovat později. Kouzlení je poměrně namáhavá činnost a ujišťuji vás, že by bylo velmi nepříjemné, kdyby náš úkol ztroskotal jen proto, že jsem byl líný vlastnoručně donést jídlo."

Luthien přikývl. Byl hladový a navíc si uvědomoval, že další konverzace by mohla být okořeněná Oliverovými nevhodnými poznámkami. Nyní byl však půlčík naštěstí zaměstnán jídlem.

Po skončení hostiny musel Luthien připustit, že Brind'Amour má tu nejlepší tabuli, s jakou se dosud setkal.

„Možná bychom měli v Gaskonii přehodnotit svůj názor na čaroděje," poznamenal Oliver, zcela v souladu s Luthienovými myšlenkami.

„Ano, měl bys v každém městě udělat přednášku," odpověděl Brind'Amour s dobře míněným sarkasmem.

„Co ještě musí čaroděj udělat, aby si získal vaši důvěru?" zeptal se Luthiena, jako by se ho snažil vtáhnout do konverzace.

Luthien se usmál, ale zůstal zticha a poslouchal Olivera, který dal k lepšímu vyprávění o svém dobrodružství v čarodějné věži. Brind'Amour přikyvoval a k Oliverovu popisu doplnil několik detailů. Nyní, když pojedli a představili se, byl Luthien zvědav na úkol. Brind'Amour je zachránil od kyklopů a dopraví je do Montfortu (byla to zřejmě poslední šance dohonit Ethana), a navíc jim z cesty odstraní toho obchodníka – to byla odměna, kterou mladík rozhodně nemohl ignorovat.

„Říkal jste, že pro nás máte úkol," vstoupil nakonec do hovoru. „Chtěl jste se o něm zmínit po obědě, a to je právě teď."

„Nechtěl jsem přerušovat půlčíkovo zajímavé vyprávění," řekl Brind'Amour s úsměvem.

„Oliver už skončil," prohlásil neústupně Luthien.

Brind'Amour se opřel pohodlněji na židli. Pokynul rukou a odněkud vyletěla dlouhá píšťala, která, když uviděla svého pána,

zazářila a usadila se v jeho napřažené ruce. Luthienovi bylo jasné, že to je připomínka toho, kdo je zde pánem.

„Něco jsem ztratil," řekl čaroděj poté, co zapískal několik tónů. „Něco, co má pro mne velkou cenu."

„Já to nemám," poznamenal Oliver a ukázal prázdné dlaně.

Brind'Amour mu věnoval přátelský pohled. „Já vím, kde to je," vysvětlil.

„Pak jste to neztratil." Půlčíkův humor nevyvolal u Luthiena ani u Brind'Amoura žádnou odezvu. Mladý Bedwyr uviděl ve tváři starého muže bolest.

„Je to v dobře uzavřeném jeskynním komplexu nedaleko odtud," řekl.

„V uzavřeném?" zeptal se Luthien.

„Mnou a několika mými společníky," odpověděl Brind'Amour. „Před čtyřmi sty lety, před tím, než Gaskonijci přišli na Avonské ostrovy, v době, kdy jméno Bruce Mac Donalda bylo v čerstvé paměti celého Eriadoru."

Luthien se chystal odpovědět, ale pak se odmlčel, ohromen tím, co právě slyšel.

„Měl byste být už dávno mrtev," poznamenal Oliver a Luthien se na něj ostře podíval.

Brind'Amour však pouze pokýval na souhlas. „Všichni mí společníci jsou již dávno mrtví," vysvětlil. „Já žiju jen proto, že jsem strávil mnoho let v magickém spánku." Pak mávl rukou na znamení, že by rád změnil předmět hovoru.

Luthien viděl, že je trochu nesvůj.

„Možná, že až budu mrtev, bude svět o něco lepší, Olivere Morousi," pokračoval Brind'Amour. „Možná, že se zlepší i po vaší smrti. Váš úkol bude jednoduchý. Něco jsem ztratil – a vy se vydáte do jeskyní a najdete to."

„To?" zeptali se oba přátelé společně.

Čaroděj zaváhal.

„Musíme vědět, co hledáme," řekl Luthien.

„Hůl," připustil Brind'Amour. „Mou hůl. Drahocenou, stejně jako všechno, co mi patří."

„Tak proč jste ji v té jeskyni nechával?" zeptal se Oliver.

„A proč jste tu jeskyni uzavřel?“ doplnil Luthien.

„Nenechal jsem ji tam,“ odpověděl Brind’Amour ostře. „Nedávno mi ji ukradli a dali ji tam. Ale to vás, koneckonců, nemusí zajímat.“

„Ale…“ začal Oliver, ale okamžitě umlkl, když si všiml Brind’Amourova pohledu.

„Zavřeli jsme tu jeskyni, abychom v ní uvěznili její obyvatele,“ řekl čaroděj Luthienovi.

„Co jsou ti obyvatelé zač?“ tázal se Luthien.

„Král kyklopů a jeho nejlepší válečníci,“ odpověděl Brind’Amour. „Báli jsme se, že se spojí s Gaskonijci, o kterých jsme věděli, že již brzy přistanou na našem pobřeží.“

Luthien se na starého muže podíval a nebyl si jist, zda mu má věřit. Oliver vypadal, že má ještě větší pochyby. Gaskonijci, pokud to vůbec bylo možné, nenáviděli kyklopy ještě víc než Eriadořané a jakékoliv spojenectví mezi obyvateli jižního království a kyklopy bylo velmi nepravděpodobné.

Navíc Luthien nechápal, proč by v té době měly panovat takové obavy z rasy, která byla nedávno před tím na hlavu poražena. Vítězství Bruce Mac Donalda způsobilo mezi kyklopy naprostou genocidu a, jak mladý Bedwyr věděl, kyklopové se z toho dodnes úplně nevzpamatovali.

„Dnes už bude s trochou štěstí jeskyně prázdná,“ řekl Brind’Amour, jednoznačně se snažící zamluvit předchozí směr hovoru.

„Tak proč si svou drahocenou hůl nepřinesete sám?“ zeptal se Oliver.

„Jsem už starý,“ odpověděl Brind’Amour. „Nemohl bych odsud, z centra své síly, držet otevřený portál, kdybych jím prošel do jiné jeskyně. A tak potřebuji vaši pomoc – pomoc, za kterou jste už dostali a ještě dostanete dobře zaplaceno.“

Luthien čaroděje chvíli studoval a cítil, že to, co jim ten muž řekl, není pravda, nebo alespoň ne celá pravda.

Přesto však už neměl další otázky a ani Oliver už nevypadal, že by chtěl promluvit. Koneckonců měli za sebou dlouhou cestu, boj a dobře se najedli.

„Můžete si zde samozřejmě pohodlně odpočinout,“ řekl Brind’Amour. „Dobře se vyspěte. Naše práce může počkat do zítřka.“

Oba společníci proti tomu nic nenamítali a po zkontrolování koní jim Brind’Amour ukázal komnatu s měkkými postelemi a nechal je o samotě.

„Je mu čtyři sta let?“ zeptal se Oliver Luthiena.

„Cesty čarodějů jsou nevyzpytatelné,“ odpověděl Luthien.

„Ale nezdá se ti ten magický spánek jako podvod?“

„Ne.“ Byla to pravdivá odpověď. Luthien vyrostl mezi pragmatickými rybáři a farmáři. Jedinými mágy na Bedwydrinu byly vědmy, léčitelky a několik lidí se schopností předpovídat počasí. I tihle lidé, kteří používali jen velmi nízkou magii, způsobovali, že se Luthien v jejich přítomnosti cítil nesvůj – člověk jako Brind’Amour ho naprosto vyváděl z rovnováhy.

„A nechápu, proč jeskyně, ve které není nic jiného než kyklopové…“

Luthien ho mávnutím ruky umlčel.

„A nechápu, kdo mohl čaroději ukrást jeho hůl,“ pokračoval Oliver rychle, než ho Luthien mohl umlčet znovu.

„Prostě splníme tenhle úkol a budeme pokračovat v našem…“

„V našem čem?“ zeptal se Oliver rychle a Luthien se zamyslel.

V čem budou on a Oliver Morous, který si říká Oliver z Morous, pokračovat? V dalších úkolech? Ve zlodějině, nebo možná v něčem horším?

Mladý Bedwyr na to neměl odpověď – ani pro to, co přijde, ani pro to, co už se stalo. Od příjezdu vikomta Aubreyho a jeho doprovodu do Dun Varny se Luthienův svět obrátil vzhůru nohama. Opustil Dun Varnu, aby našel svého bratra, ale teprve nyní pochopil, jak velký ten svět opravdu je. Před několika dny mu Oliver vysvětlil, že lodě opouštějí Avonské ostrovy z tuctu různých přístavů, od Carlisle až po Montfort. A Gaskonie byla mnohem větší než Avon a měla stovky měst větších než Dun Varna. A Durské království, země, kam šel Ethan do války, byla od severního pobřeží vzdálena tisíc mil.

Tisíc mil!

Jak mohl Luthien doufat, že Ethana dohoní, když nevěděl, kterou cestou se jeho bratr vydal?

Luthien na Oliverovu otázku nikdy neodpověděl a půlčík, který začal brzy pravidelně oddychovat, nevypadal, že by ho to nějak zvlášť trápilo.

Nevinné lži

První věc, kterou Oliver s Luthienem pocítili, když vystoupili z Brind'Amourova magického tunelu, bylo nepříjemné teplo v jeskyni, do níž vstoupili. A také to, že byla velmi rozlehlá. Luthienova pochodeň osvětlovala pouze jedinou zeď, tu, ze které vystoupili. Spatřili ostré, dlouhé stalaktity, visící jim vysoko nad hlavami.

Za sebou zahlédli záblesk, a když se otočili, viděli, že Brind'Amourův portál se začíná zmenšovat. Nejprve se vrhli zpátky k mizícímu světlu, neboť se obávali, že je čaroděj chce opustit. Světélkování však neustalo, jen se zmenšilo na velikost pěsti.

„Chce mít jenom jistotu, že žádný kyklop, pokud tu ještě nějaký žije, neprojde portálem," poznamenal Oliver s ulehčením v hlase.

„Nebo chce mít jistotu, že jím neprojdeme my, dokud nenajdeme tu hůl," doplnil Luthien. „Má přece tu křišťálovou kouli a může sledovat každý náš pohyb."

Během hovoru se Luthien přiblížil ke zdi a prohlížel si její zvláštní povrch. Dosud mnoho jeskyní nenavštívil – byl pouze v té čarodějově a v několika mořských jeskyních podél skalnatého pobřeží Dun Varny – tahle mu však připadala poněkud zvláštní. Stěna byla na dotek hrubá, měla měděnou barvu a procházely v ní žíly temnějšího odstínu.

„Roztavená ruda," vysvětlil mu Oliver. Půlčík se rozhlédl kolem sebe. „Předpokládám, že je to měď, oddělená z kamene nějakým velkým žárem."

Luthien se také rozhlížel. „Tohle musí být to místo, kde čarodějové jeskyni uzavřeli," usoudil nakonec. „Možná k tomu použili magický oheň." Byla to spíše otázka než konstatování.

„Mohlo by to tak být," přisvědčil Oliver, ale ani jeho hlas nezněl příliš jistě. Poklepal na kámen a pokoušel se tak zjistit jeho tloušťku. Zdálo se mu, že zeď je poměrně silná. Dospěl proto k přesvědčení, že žár muselo způsobit něco na téhle straně zdi. Nechal si však své myšlenky pro sebe.

„Pojďme dál," zamumlal půlčík. „Nechci se tu zdržovat déle, než je nutné." Odmlčel se a podíval se na Luthiena, který si stále prohlížel roztavený kov. Měl pocit, že inteligentní mladík dospěl ke stejnému závěru jako on. „Ne, když v Montfortu na mě čeká tolik plných peněženek," doplnil o něco hlasitěji a ozvěna jeho slov se k němu vrátila z několika různých směrů. Jeho slova odtrhla Luthienovy myšlenky od zdi, přesně jak očekával.

Asi už to hodil za hlavu, myslel si Oliver. Podlaha byla nerovná a vyrůstaly z ní stalagmity, které byly mnohem větší než Luthien. Přestože celý prostor byla vlastně jedna jediná komnata, oběma se zdálo, jako by procházeli úzkým koridorem. Kolem poskakovaly stíny z Luthienovy blikající pochodně. Posléze došli k příkrému srázu a pod sebou mezi stalagmity uviděli cestu vroubenou rozbitými kusy krápníků.

„Aspoň se nám líp půjde," poznamenal Luthien. Začal opatrně klouzat dolů.

Oliver ho popadl za rameno.

„Máš nějakou představu o tom, co udělalo tuhle cestu?"

To byla otázka, o které Luthien raději nepřemýšlel. „Jdeme dál," byla jeho jediná odpověď a pokračoval v cestě dolů.

„Čarodějové," procedil Oliver skrze zuby a s pohledem na vzdálenou zeď s portálem mladého muže následoval.

Když se Oliver podíval na Luthiena, uviděl, že mladík si něco upřeně prohlíží.

„Co…" začal půlčík, ale odpovědi se mu dostalo hned, když došel k Luthienovi. Mezi kameny ležely poházené kostry. Oba přátelé znervózněli, jako by očekávali nějaké hrůzné stvoření, které se na ně znenadání vrhne.

„Člověk,“ poznamenal Oliver, který přišel až k pozůstatkům, zdvihl jednu z lebek a ukázal na dva prázdné důlky. „Ne kyklop.“

Podařilo se jim poskládat tři těla, ale jen dvě lebky, neboť třetí byla rozbita na tisíc kousků. Nebylo tam nic víc než vybělené kosti, ale oběma přátelům bylo jasné, že zde leží poměrně krátkou dobu. Na jedné noze, pohřbené pod skálou, zbývaly ještě kousky kůže a ošacení.

„Možná nejsme první skupina, kterou Brind’Amour vyslal hledat svou hůl,“ poznamenal Luthien.

„A ať už tohle způsobilo cokoliv, je to stále ještě naživu,“ doplnil Oliver. Rozhlédl se kolem sebe a podíval se na zpřelámané krápníky a rozdrcenou lebku.

„Myslím, že tohle nemohli udělat kyklopové,“ usoudil. „Ani kyklopský král.“

Nejprve roztavený kov ve zdi, pak cesta mezi krápníky a teď tohle. Oběma společníkům přeběhl po zádech záchvěv hrůzy. Luthien si v duchu znovu přehrál Brind’Amourova slova týkající se této jeskyně. Ve světle jejich nových objevů se zdálo, že jim čaroděj lhal, nebo alespoň neřekl celou pravdu.

Ale co s tím mohli Oliver s Luthienem dělat? Projít portálem mohli jen tehdy, když jim to Brind’Amour dovolí – a Luthienovi bylo jasné, že to čaroděj neudělá, dokud nenajdou jeho ztracenou hůl.

„Pokud je ta hůl tak cenná, můžeme předpokládat, že ji najdeme mezi poklady vládce tohoto místa,“ řekl Luthien. „A tahle cesta nás k němu nejspíš dovede.“

„To je opravdu skvělé,“ odpověděl Oliver. Cesta je brzy vyvedla z rozlehlé komnaty do úzkého průchodu.

Pochodeň nyní osvětlovala zdi po obou stranách i strop. Začali se proto cítit o něco lépe, přestože to, co na ně za tímto průchodem čekalo, rozbilo nejen stalakmity, ale i stalaktity visící nad hlavami.

Vzduch byl stále teplejší a teplejší a zdi přecházely do tmavě červeného odstínu. Po několika stech metrech průchod náhle skončil a vedl několik stop přímo dolů, kde ústil do poněkud méně se svažující komnaty. Luthien skočil dolů první a Oliver ho následoval.

Dostali se k podzemnímu jezírku, jehož vody ve světle pochodně získávaly červenooranžový odstín. Světlo pochodně tu bylo mnohem

jasnější, neboť se odráželo ode zdí, ve kterých byly kousky křišťálu a křemene. Za jezírkem uviděli další průchod, jenž pokračoval ve směru, kterým přišli.

Luthien se sklonil a pomalu ponořil ruku do vody. Voda byla nepříjemně horká, a tak ruku rychle vytáhl.

„Proč je to tak teplé?“ zeptal se Oliver. „Jsme vysoko v horách – nedaleko nás leží na vrcholcích sníh.“

„Jsi si tak jistý?“ odpověděl Luthien a připomněl tak půlčíkovi, že vlastně nevědí, kam je čarodějův tunel zavedl.

Oliver se zamyšleně díval na jezero. Bylo jen asi sto stop dlouhé a zhruba dvojnásobně široké, ale momentálně vypadalo jako nepřekročitelná bariéra. Možná i jako konec cesty, neboť zaplňovalo celý prostor, a půlčík, který vodu právě nemiloval, neměl představu, jak se přes něj dostat.

„Kolem vede cestička,“ poznamenal Luthien. Ukázal nalevo, kde, zhruba deset stop nad vodní hladinou, byla pěšinka.

Oliver nevypadal právě nadšeně nad představou chůze po tom uzoučkém pásu. Sundal si z ramen batoh a začal se v něm přehrabovat, přestože ho Luthien pobízel, aby vyrazili. Po chvilce půlčík vytáhl dlouhé, tenké a takřka průsvitné lanko s tříhrotým hákem na konci.

Strop nebyl příliš vysoko, ne více než třicet stop, a byl pokrytý spoustou nerovností. Oliver lano roztočil a vrhl jím vysoko nad jezero. Hák narazil do stropu, ale nezachytil se a s hlasitým žbluňknutím spadl do vody.

Široko daleko se rozléhala ozvěna tohoto zvuku a Luthien se na půlčíka vztekle podíval.

„Myslel jsem si…“ začal vysvětlovat Oliver.

„Schovej to,“ přerušil ho Luthien a Oliver poslechl. Během svinování lana půlčík vysvětloval, že chtěl lano zachytit o strop a přidržovat se ho, až budou procházet po úzké pěšince. Mohlo by jim pomoci, kdyby jeden z nich spadl.

Vysvětlení Luthiena uspokojilo, a navíc to vypadalo, že Oliverův nepovedený hod nevzbudil žádnou pozornost. Lano se dalo vytáhnout bez problémů a hák zřejmě nebyl daleko od břehu. Pak se však náhle zastavilo a odolávalo i nejsilnějšímu Oliverovu trhání.

Luthien s půlčíkem se po sobě podívali a pak se Luthien přidal k Oliverovým pokusům. Lano však drželo pevně, neboť hák se zřejmě zachytil o něco na dně.

„Přeřízni ho, ať můžeme jít," řekl Luthien Oliverovi. Ten sice nevypadal příliš nadšeně, přesto však sáhl pro dýku.

Náhle však s lanem něco trhlo dopředu. Půlčík ho instinktivně sevřel oběma rukama, ale pak si uvědomil, že takové síle nemůže odolávat, a pustil ho. Pouze díky silným koženým rukavicím ho svištící lano nepořezalo. Půlčík zavolal na Luthiena, aby něco udělal. Ten po lanu skočil, ale nepodařilo se mu ho zachytit.

Oliver smutně sledoval sto stop mizícího lana. Pak se však náhle, bez varování, tah zastavil.

Půlčík se střídavě díval na Luthiena a na zbytek lana na břehu.

„To musela být sakra velká ryba," poznamenal půlčík.

Luthien neodpověděl a díval se na jezero a na uklidňující se vodní hladinu. Nakonec mladý Bedwyr uchopil lano do obou rukou a pomalu ho vytáhl.

Oba byli překvapeni, když z vody vytáhli i hák, pokrytý bahnem. Luthien ho očistil a oba si ho prohlédli. Jeden z hrotů byl trochu ohnutý, ale jinak na něm nebylo žádné znamení, které by jim napovědělo, co to bylo.

„Nějaká velká ryba, které nechutná železo," prohlásil Oliver. „Raději ho smotám a vydáme se na cestu."

Luthien však znovu zvážil původní záměr. Prohlédl si strop, a když nad sebou uviděl dva propletené stalaktity, roztočil hák nad hlavu.

„Ne abys mé skvělé lano ztratil!" vykřikl Oliver, ale ještě než domluvil, Luthien už házel. Hák proletěl mezerou mezi oběma krápníky a vynořil se na druhé straně. Luthien zatáhl a hák se pevně usadil.

„Teď můžeme jít," řekl.

Oliver ho s brbláním následoval.

Cesta podél jezera byla uzoučká, a tak šli velmi pomalu. Hladina byla klidná, ale po chvíli si Oliver všiml malých bublinek u úpatí zdi.

„Rychleji,“ zašeptal půlčík. Luthien šel tak rychle jak jen mohl. Pěšinka nebyla širší než stopu a zeď vedle ní měla mnoho výstupků, které často Luthiena nutily naklánět se nad hladinu.

O chvíli později se ukázala oprávněnost Oliverova naléhání, neboť voda se začala vařit mnohem silněji a bubliny vystupovaly v kruhu o průměru asi třicet stop.

„Co to k sakru je?“ zeptal se Oliver, když tu z jezera náhle vyrazil sloup vody, jako by se pod hladinou pohybovalo něco obrovského.

Pak se hladina uklidnila, nebo se jim to alespoň zdálo, dokud si půlčík s Luthienem neuvědomili, že už se nedívají na hladinu, ale na vynořující se krunýř velké želvy.

Půlčík vykřikl a Luthien se pokusil zrychlit, jakmile se nestvůra vynořila. Její hlava s ústy dostatečně velikými na to, aby spolkla celého Olivera najednou, se vynořila vysoko nad hladinu a zuřivě se podívala na oba společníky.

Deset stop od pěšinky hlava na neskutečně dlouhém krku náhle vystřelila dopředu. Oliver znovu vykřikl, rychle ustoupil zpět a vytasil rapír. Želva chybila a ukousla místo toho kus kamenné pěšiny.

Tělo velkého plaza udržovalo krok s půlčíkem. Znovu zaútočilo, půlčík se pokusil uhnout, ale náhle byl stržen dopředu – to se k němu vrátil Luthien a popadl ho do svých silných paží.

Pěšinka byla na takovouhle taktiku příliž úzká, ale

Luthien nemohl dělat nic jiného, než se pokusit udržet rovnováhu. Uskakoval před želví hlavou tam a zpátky a pevně svíral Olivera i lano. Želva zaútočila ze strany, ale znovu se netrefila, i když po nárazu její hlavy Luthien málem upadl.

„Máš štěstí, želvo!“ vykřikl Oliver a poskakoval mimo její dosah. „Udělám si z tebe vynikající polévku, jakou děláme jen v Gaskonii!“

Oba se pověsili na lano a odrazili se – chtěli se tak přenést na druhou stranu. Luthien v takových věcech nebyl žádný nováček. Jako chlapec ještě na Bedwydrinu strávil nejedno léto tím, že se přehupoval na laně přes úzké zátoky poblíž Dun Varny. Zachytil se za lano jak jen mohl, ale stále tu ještě bylo nebezpečí, že se ponoří do

vody, až budou prolétávat nad místem, kde byl hák zavěšen. Snažili se využít okamžiku, kdy želva neútočila, a Luthien se pokoušel najít nejvhodnější místo pro přistání. Ve chvíli, kdy se odrazili, se Luthien po laně trochu sesunul, aby tak zvětšil svůj dosah, a popadl křičícího Olivera. Spadli do vody kousek od protějšího břehu.

Luthien vyskočil jako první a stále ještě s lanem v ruce se rozběhl na břeh, těsně následovaný Oliverem.

Nedaleko od nich se vynořila želví hlava. K mladíkově úleku stvoření otevřelo hubu a vydechlo oblak páry.

Luthien se vrhl na zem, chráněný před výpary pouze kameny ležícími na břehu. Vyskočil a rozběhl se k Oliverovi, který ukazoval směrem k dalšímu vchodu. Rozběhli se dovnitř a naposledy se ohlédli k jezeru.

Hladina byla znovu klidná a po obří želvě nebylo ani stopy.

„Co bude s mým lanem?“ zeptal se Oliver a podíval se na lano zachycené o skálu.

„Vezmeme ho, až půjdeme zpátky,“ odpověděl Luthien.

„Mohlo by se nám ještě hodit.“

„Tak si pro něj dojdi.“

Oliver se pochybovačně ohlédl na klidnou hladinu jezera. „Na cestě zpátky,“ přisvědčil, přestože oba doufali, že se jim podaří najít jinou zpáteční cestu.

Půlčíkova nálada se zlepšila, když nechali jezero za zády. Cesta byla na této straně schůdnější, neboť podlaha byla rovná a nebyly na ní stalakmity ani kameny.

„Teď už víme, co potkalo ty, kteří přišli před námi,“ řekl Oliver takřka radostně. „A my už tu potvoru i jezero máme za sebou.“

„Přes to jezero se budeme muset dostat ještě jednou,“ připomněl mu Luthien.

„Možná ano,“ odvětil Oliver, „možná ne. Jakmile jednou najdeme čarodějovu nejdrahocenější hůlku, tak si pro nás přijde, to je jasné.“

„Napadlo tě už, že ta hůl klidně může být v jezeře?“ zeptal se Luthien. Zdálo se mu zbytečné zatím oslavovat a myslet si, že mají všechno nebezpečí za sebou.

Oliver pragmatickému mladíkovi neodpověděl. Jenom si začal něco mumlat o „prolhanejch čarodějnickejch týpcích“ a o tom, že tuhle jeskyni zavřeli, aby v ní uvěznili kyklopského krále. Pokračoval ve své tirádě po celou dobu, kdy procházeli několika komnatami a spojovacími tunely. Posléze zahrnul do svého výčtu i „obchodnický týpky“, „královský týpky“ a několik dalších týpků, o kterých Luthien nikdy neslyšel. Mladý Bedwyr ho nechal, ať si žbrblá, protože věděl, že by se mu ho stejně nepodařilo zastavit.

Oliver zmlkl až při pohledu, který se jim naskytl, když vstoupili do rozlehlé komnaty s kopulovitým stropem.

Oba se v úžasu zastavili a pozorovali, jak se světlo pochodně odráží od hromady zlata a stříbra, drahých kamenů a různých šperků, krásnějších než cokoliv, co kdy spatřili. Hromada byla vyšší než čtyři metry a probleskovaly z ní nejen čiré drahokamy, ale i různé umělecké předměty, zřejmě kdysi dávno vyrobené trpaslíky. Jako v transu se oba vydali dovnitř.

Oliver ze sebe setřásl překvapení a rozběhl se k hromadě. Začal si cpát kapsy zlatem a s veselým smíchem kolem sebe rozhazoval hromádky mincí.

„Přišli jsme sem pro jednu konkrétní věc,“ připomněl mu Luthien. „Nikdy se odsud nedostaneme, když si toho odneseme moc.“

Oliver si toho nevšímal a Luthien musel připustit, že to byla příliš skvělá příležitost na to, aby ji nechali proklouznout mezi prsty. Další východy z místnosti nebyly vidět a cesta, kterou přišli, byla poměrně schůdná. Zdálo se, že je to poklad nahromaděný želvou – a nezdálo se, že by je želva pronásledovala – nebo poklad dávno mrtvého krále, snad toho, o kterém hovořil Brind’Amour. Ale „obezřetnost především“, jak vždy říkal Luthienův otec, se zdála být na místě.

„Tu hůl, Olivere,“ zavolal na něj. „Pak si zase můžeš začít hrát.“

Oliver, nejšťastnější zloděj na světě, si přiložil dlaň k uchu a snažil se zachytit, co mu Luthien říkal.

Ten se chystal zavolat znovu, ale náhle něco upoutalo jeho pozornost. Všiml si velkého pytle, ležícího na úpatí jedné hromady. Luthien si byl jist, že pytel tam před chvílí nebyl.

Vzhlédl nahoru. Hledal místo, odkud mohl pytel spadnout, ničeho si však nevšiml. Luthien tím nebyl překvapen, neboť kdyby pytel spadl, určitě by bylo slyšet šramot. Zamračil se a došel k pytli. Vytasil meč, ostřím vak zachytil a zvedl ho. Všiml si, že není zavázaný, a tak položil pochodeň a podíval se dovnitř.

Vytáhl překrásný šarlatový plášť v barvě tak syté, jakou ještě neviděl. Spolu s ním našel dřevěnou tyč, s konci stáčejícími se proti sobě. Uvědomil si, že je to luk. Uviděl zářezy na tětivu i tětivu samotnou, smotanou vedle. Byla to vynikající práce.

Luthien zvedl plášť a přehodil si ho přes ramena. Znovu se podíval do vaku, jestli tam není ještě něco zajímavého.

Nic nenašel, ale pak si všiml toulce, ležícího pod ním, uzpůsobeného na nošení zepředu, nikoliv na zádech. Byl plný šípů. Vedle ležel ještě jeden šíp, který byl zvláštní tím, že těsně pod hrotem se rozšiřoval takřka na tloušťku Luthienova zápěstí. Přesto však, když ho Luthien pozvedl, byl skvěle vyvážený. Opačný konec byl totiž vyroben z kovu, aby tak vytvářel protiváhu. Luthien přesto pochyboval, že by se s ním dalo dostřelit daleko.

„Nemyslel ten čaroděj náhodou tuhle hůl?“ uslyšel Olivera, který ho vytrhl z úvah. „Luthiene?“

Luthien se rozběhl k úpatí veliké hromady, kam Oliver hůl hodil.

„Aha, tady jsi,“ poznamenal půlčík. Podíval se na něj překvapeně – mladý Bedwyr v jedné ruce držel zvláštní luk a oblečený byl v rudém plášti.

Oliver se poškrábal na hlavě a nevěděl co říci.

„Teď už si konečně můžu hrát,“ řekl nakonec a seskočil na zem, kousek od Luthiena.

Prudce se zastavil a zíral na podlahu, kde uviděl obrysy něčeho, co vypadalo jako skupina lidí s rukama před obličejem, jakoby ve snaze před něčím se chránit. Oliver se stínu dotkl a ke své hrůze zjistil, že mu na ruce ulpěl popel.

„Víš,“ řekl půlčík a podíval se na Luthiena, „u nás v Gaskonii máme příběhy o takovýchto pokladech a ty jsou vždycky shromažďovány…“

Obrovská hromada stříbra a zlata se náhle sesunula a jednotlivé mince se rozkutálely po celém prostoru. Oliver s Luthienem pohlédli do štěrbinovitých očí velmi rozvztekleného draka.

„Ano,“ dokončil půlčík a ukázal na monstrum, „přesně tímhle.“

Baltazar

Luthien prožil celý svůj život poblíž oceánů plných obrovských velryb, viděl těla obrů, přivlečená z hor vojáky jeho otce, a ve vedlejší místnosti ho málem sežrala obří želva. A jako každý v Eriadoru a v Avonu slyšel mnoho příběhů o dracích a hrdinech, kteří je porazili. Ale nic z toho nepřipravilo mladého Bedwyra na tento pohled.

Obrovská saň se pomalu rozvinula – proboha, byla snad sto stop dlouhá – a postavila se na přední nohy, tyčíc se vysoko nad Oliverem. Její žlutozelené oči svítily jako majáky, zářily vnitřním ohněm a obrovité, rudozlaté šupiny s mincemi a drahokamy, vtisknutými do nich během dlouhého spánku, byly pevné jako železná zeď. Jaká zbraň mohla takovému monstru ublížit? přemýšlel zděšeně Luthien. Paráty vypadaly, že jsou schopné rozdrtit kámen, blyštící se tesáky byly dlouhé jako Luthienův meč a její roh mohl nabodnout tři muže najednou. Slyšel mnoho příběhů o dračím ohnivém dechu. Nyní už věděl, co roztavilo rudu ve zdech v místech, kam s Oliverem prve vstoupili, a věděl také, že to nebyla želva, kdo rozlámal stalakmity. Byl to tehdy před čtyřmi sty lety drak a vybíjel si svůj vztek nad uvězněním.

A nyní stál nad Oliverem, naplněn pomstychtivostí.

„MÁŠ KAPSY PLNÉ MÉHO ZLATA, MALÝ ZLODĚJI!“ zařvala bestie a síla jejího hlasu posunula Oliverovi klobouk na temeno hlavy.

Oliver si nevědomky strčil ruce do kapes. Měl dostatek rozumu, aby poodstoupil od zpopelněných pozůstatků do koutu místnosti, kde nebyl takřka žádný dračí poklad.

Luthien stál s otevřenými ústy, překvapen, že obrovský plaz mluví. Draci z dávných příběhů sice také k hrdinům promlouvali, ale Luthien to považoval za výmysl vypravěčů. Slyšet takovéhle monstrum, obřího okřídleného ještěra, jak hovoří jeho vlastním jazykem, byla ta nejpodivnější věc ze všeho.

„NO?“ pokračoval drak a stále se díval na Olivera, jako by si Luthiena ještě nepovšiml. **„NECHCEŠ PROSIT MOCNÉHO BALTAZARA O ZACHOVÁNÍ SVÉHO BEZVÝZNAMNÉHO ŽIVOTA?“**

„Chci se jen v bezmezném úžasu dívat na Vaši Magnificenci,“ odpověděl Oliver rychle. „Myslel jsem si, že zde najdu jen poklad – a namísto toho jsem obklopen vaši úžasnou velkolepostí.“

Luthien mohl jen stěží uvěřit, že se půlčík zmiňuje o pokladu, zejména, když ho má plné kapsy. Mohl jen stěží uvěřit, že Oliver tváří v tvář plazovi neztratil hlas!

„Ale nebyla to myšlenka na poklad, která mě přivedla až sem, mocný Baltazare,“ pokračoval půlčík, snaže se vypadat co nejklidněji. „Bylo to přání vás uvidět. Podívat se na vaši legendární majestátnost. Spal jste mnoho století – dnes už na světě není mnoho draků.“

„KDYBY NÁS BYLO NA SVĚTĚ VÍC, BYLO BY MÉNĚ ZLODĚJŮ!“ odpověděl drak, ale Luthien si uvědomil, že o poznání klidněji, jako by na něj Oliverovy lichotky trochu zapůsobily. Mladý Bedwyr už slyšel o ješitnosti draků – a říkalo se, že čím větší drak, tím je domýšlivější.

„Musím plně souhlasit s vaším názorem,“ připustil Oliver a začal si vyprazdňovat kapsy. Mince a zlato dopadaly na podlahu u jeho nohou. „Ale nevěděl jsem, že jste stále ještě tady. Setkal jsem se pouze se želvou – v jezeře nedaleko odsud. Nebyla zdaleka tak velká, ale vzhledem k tomu, že jsem draka nikdy neviděl, myslel jsem si, že byste to mohl být vy.“

Luthien zpozorněl a stejně tak zpozorněl i velký drak. Mladý muž si myslel, že ještěr natáhne krk a celého půlčíka spolkne.

„Umíte si jistě představit mé zklamání," pokračoval Oliver předtím, než drak zaútočil. „Slyšel jsem mnoho příběhů o Baltazarovi, ale kdybyste byl tou želvou, rozhodně byste nebyl hoden takového pokladu. Teď vidím, jakou jsem udělal chybu." Půlčík vstrčil ruku hluboko do kapsy a vytáhl obrovský drahokam, jako by tím chtěl dokázat pravdivost svých vývodů. Klidně ho položil na jednu z hromad.

Baltazar zavrtěl hlavou, jako by si nebyl jist, jak reagovat. Pak natáhl vzduch, neboť zřejmě zachytil nový pach.

„Rozhodně jsem vás nechtěl připravit o poklad a už vůbec ne rušit váš spánek," řekl Oliver rychle a poněkud méně klidně. „Přišel jsem, jen abych vás viděl, abych jedinkrát ve svém životě viděl opravdového…"

„LHÁŘI!" zaburácel Baltazar a Luthienovi málem praskly ušní bubínky. **„LHÁŘI A ZLODĚJI!"**

„Pokud mě spálíte, určitě si roztavíte spoustu zlata!" vykřikl Oliver a skryl se za hromadou mincí. „Stojím vám za to?"

Ale Baltazar nevypadal, že by se nějak obával o svůj poklad. Díval se na Luthiena a zdálo se, že se směje. Natočil hlavu tak, že jeho tlama směřovala přesně na půlčíka. Pak se náhle prudce otočil a podíval se Luthienovi přímo do očí. Tomu se málem podlomila kolena, ale stál nehybně, přimrazen tou největší hrůzou, jakou kdy poznal. Zakoušel právě sílu dračího pohledu, kterou představoval kouzelný, svazující strach, jejž pocítil každý, kdo se podíval bestii do očí. Stejně jako příběhům o dračí schopnosti mluvit, tomu předtím mladý Bedwyr nevěřil.

Nyní měl skvělou příležitost přesvědčit se o jejich pravdivosti. Vyděšená mysl mu napovídala, aby odhodil všechny zbraně a utekl. Chtěl to udělat, ale nemohl se ani pohnout.

Drak odvrátil pohled a podíval se opět na Olivera, který starostlivě pozoroval Luthiena.

„KDO JE TO S TEBOU?" zeptala se bestie.

„Nikdo," odpověděl Oliver.

Luthien nechápal, o čem to mluví – oba se přece dívali jeho směrem!

„LHÁŘI!" zavrčel Baltazar.

„To už jste říkal," odpověděl Oliver. „Takže co dál? Vrátil jsem vám to, co jsem ukradl, a měl jsem to potěšení na vás pohlédnout. Sníte mě, nebo mi dovolíte odejít a říci celému světu, jak velkolepý drak opravdu jste?"

Drak vypadal konsternovaně.

„Nikdo vás neviděl už čtyři sta let," vysvětloval Oliver. „Příběhy o Baltazarovi upadly v zapomnění. Až vyjdu ven, pochopitelně se o vás začne znovu hovořit."

Skvělý Oliver! Luthienův obdiv k půlčíkovi vystoupil v této chvíli až do nebetyčné výše. Už jen to, že Oliver byl schopen s drakem mluvit, Luthienovi imponovalo.

Drak dlouze a temně zavrčel. Pak mocně nasál vzduch, až se půlčíkovi narovnal klobouk na hlavě.

„Ale, ale," řekl půlčík a zahrozil prstem. „Nevydechuj, nebo si zničíš spoustu zlatých a stříbrných mincí."

Luthien tomu mohl jen stěží uvěřit, ale zdálo se, že půlčík má situaci plně pod kontrolou. Mladý muž z toho čerpal sílu a zjistil, že už se může trochu hýbat.

Ale zdání může klamat, zejména když hovoříte s draky. Baltazar opatrně vážil situaci a přemýšlel o Oliverově nabídce obnovit staré legendy. Takové příběhy mohly bezpochyby přilákat hrdiny a hledače pokladů. Drak zvažoval, zda by to nemohla být cesta ven z jeho vězení – byl by znovu volný, svobodně by létal nad zemí a děsil by ty ubohé dvounohé tvorečky pod sebou.

Nakonec však Baltazar přece jenom usoudil, že mít se neustále na pozoru před přicházejícími hrdiny není to pravé. Navíc mu bylo jasné, že ten ukecaný půlčík je lhář a zloděj.

Jeho hlava náhle vystřelila kupředu a Luthien už považoval Olivera za sežraného. Zdvihl luk a vložil do něj ten podivný šíp, který prve našel v jeskyni.

Zkušený Oliver, jenž v nejlepších gaskonijských školách studoval bojovou taktiku, včetně taktiky užívané proti legendárním monstrům, se však nenechal zastihnout nepřipraven. Skočil dopředu a překulil se v okamžiku, kdy se na něj dračí hlava vrhla, a během kotoulu vytasil rapír. Když se postavil na nohy, bodl, ale jeho zbraň neměla šanci prorazit dračí zbroj.

Baltazar zařval, švihl ocasem a zamával křídly. Vzniklý vítr Olivera opět málem porazil. Za ním vlála jeho fialová kápě a jednou rukou si musel přidržet klobouk, aby mu neuletěl.

Tohle mohl být konec Olivera z Morous, konec v dračí tlamě, ale Luthien v té chvíli vypustil šíp a doufal a modlil se, aby se stal zázrak.

Šíp letěl přímo na bestii, pak ho však zasáhl vichr a vypadalo to, že spadne na podlahu. To se však nestalo, neboť šíp náhle, z ničeho nic, vybuchl ve vzduchu.

Rakety svištěly vzduchem a vystřelovaly v mnohobarevném ohňostroji, který zaplňoval celou místnost. Oslnivě zářící koule se svištěním mířila přímo na Baltazarovu hlavu a odmrštila draka stranou. Další výbuch zatřásl celou komnatou a všechny, včetně draka, zasypala záplava mincí a drahokamů.

Baltazarův vzteklý řev se ozvěnou rozléhal kolem.

Oliver měl dost duchapřítomnosti, aby se rychle vyhrabal, rozběhl se pryč a cestou se chystal sebrat Brind'Amourovu hůl. Náhle se však ze záplavy mincí vynořila postava, která hůl popadla. Oliver zděšeně vykřikl, – pak si však uvědomil, že je to Luthien. Uchopil tedy pohozenou pochodeň a společně s Luthienem se rozběhl k východu.

Baltazar, když viděl, jak utíkají, znovu zařval a vyslal za nimi zášleh plamene. Luthien a Oliver byli v té chvíli už téměř za rohem, ale přesto za zády ucítili žár, a to je přimělo ještě zrychlit. Kamenný roh, který je kryl, popraskal a roztavil se. Luthien nemohl odolat pokušení ohlédnout se a uviděl doběla rozvztekleného draka. Oliver ho ostře popostrčil vpřed, neboť předpokládal, že i sebemenší zdržení by mohlo způsobit, že příště je drak zasáhne.

V komnatě stále pokračoval ohňostroj. Přes hlasité praskání výbuchů oba společníci jasně slyšeli drakův hlas.

„NEMÁTE KAM UTÉCT, ZLODĚJI!“ řval Baltazar. Obrovský ještěr vlezl do tunelu a jeho tesáky drtily kámen a rozšiřovaly vchod, aby se tam vešel celý a mohl znovu použít svůj smrtící dech.

Luthien s Oliverem byli už dávno pryč a procházeli vedlejší komnatou. Luthien si pohrával s myšlenkou, že se vrátí k tunelu a

vystřelí do draka pár šípů, ale pak se zamračil nad vlastní hloupostí, neboť si uvědomil, že šípy nemohou těžce obrněného draka nijak vážněji zranit.

Oba společníci zvětšovali svůj náskok, neboť drakova rozložitost pracovala v úzkém tunelu proti němu, ale pak přišli k jediné překážce – podzemnímu jezeru – kde by Baltazar opět mohl získat rozhodující výhodu.

Luthien se rozběhl napravo k pěšince, přestože věděl, že nemohou zvládnout celou cestu dřív, než se drak dostane až k nim. Všiml si však, že lano stále ještě visí na svém místě, a tak se obrátil a doběhl k němu. S lanem v jedné ruce a s Brind'Amourovou holí v druhé, se postavil na nejvyšší skálu, jakou našel, a pobízel Olivera, aby mu vylezl na záda.

„Budeš se muset dostat ještě výš, pokud se chceme přehoupnout!“ řekl půlčík a Luthien, který se rozhlížel kolem po jakémkoli znamení přítomnosti želvy, mu podal hůl. Pak se namáhavě vyšplhal tak vysoko, jak jen mohl.

Řev z tunelu ho pobízel k rychlosti. Odrazil se od skály, co nejpevněji sevřel lano a s Oliverem na zádech se přenesli nad jezírkem.

Byli někde uprostřed, když lano zpomalilo a Luthienovy nohy se ponořily do vody. Rozhoupal se na laně vší silou, aby oba nespadli do horkého jezera a nevystavovali se nebezpečí, že je znovu napadne obří želva.

Přesto však váha, kterou představovali, houpání zpomalovala a nakonec se lano i s nimi začalo pomalu otáčet.

„Tohle se mi moc nelíbí,“ poznamenal Oliver.

„Podej mi tu hůl,“ odpověděl Luthien a půlčík mu ji dal. Obě volné ruce použil k tomu, aby se po Luthienových ramenou vyšplhal ještě výš. Doufal, že pokud želva zaútočí, podaří se mu skočit jí na záda, odrazit se a pokusí se doplavat k protějšímu břehu.

Přál si však, aby k tomu nedošlo, neboť nechtěl opustit Luthiena, kterého si pro jeho statečnost velmi oblíbil.

Luthien si udělal nohama na laně smyčku a jednou rukou se pustil, čímž málem půlčíka shodil.

„Co to děláš?“ zeptal se Oliver.

„Tohle může být naše poslední záchrana,“ řekl Luthien a mrštil Brind’Amourovou holí ke vzdálenějšímu břehu. Dopadla pár metrů od vody.

„Myslel jsem, že bychom přinejhorším tu věc mohli použít sami,“ protestoval Oliver. Zmlkl, když uslyšel hlasitý řev, který jim napověděl, že Baltazar už se dostal do komnaty.

„Jak bych asi mohl vědět, jak se používá čarodějnická hůl?“ odsekl Luthien.

„To bys opravdu nemohl,“ zazněla překvapivá odpověď ze břehu.

Oba houpající se společníci spatřili Brind’Amoura, jak se shýbá pro svůj cenný majetek. Když se s nimi lano znovu pomalu otočilo, viděli Baltazara, stojícího na druhém břehu.

„Visíme na laně mezi čarodějem a drakem,“ poznamenal Oliver. „Tohle rozhodně není můj nejlepší den.“

Luthien pohlížel z jedné mocné postavy na druhou. Když uviděl čaroděje, Baltazar temně zavrčel. Luthien nepochyboval, že drak si velice dobře pamatuje den, kdy ho Brind’Amour a jeho kohorta zavřeli v jeskyni.

„V Gaskonii považujeme čaroděje za zábavné starší pány,“ poznamenal Oliver, kterému ani Brind’Amourovo objevení nedodalo optimismu.

„Vrať se zpátky do své díry!“ zavolal Brind’Amour na ještěra.

„VRÁTÍM SE S TVÝMI KOSTMI!“ zazněla nikterak překvapivá odpověď.

Brind’Amour před sebe napřáhl hůl a z jejího konce vyletěly praskající blesky černé energie. Luthien a Oliver vykřikli, neboť se obávali, že budou zasaženi, ale čarodějovy blesky kolem nich proletěly a zasáhly draka a kameny okolo něj.

Drak zařval. Skály vybuchly, části stropu se zřítily a Baltazar se jim v mraku prachu a kamení ztratil z očí.

„Možná, že se my v Gaskonii mýlíme,“ připustil Oliver a oba doufali, že Brind’Amour vyhrál.

Nikdo z nich však dosud nepotkal draka. Jakmile kouzlo pominulo a poslední úlomky kamene dopadly na podlahu, Baltazar se osvobodil a vypadal, pokud to bylo vůbec možné, ještě rozzuřeněji

než předtím. Kdyby nebyl tak překvapen, byl by se Luthien pustil lana, aby on i Oliver spadli do vody, která by jim poskytla ochranu. Místo toho však jen zíral, jak Baltazar otvírá tlamu a vydechuje doběla rozžhavený plamen.

Brind'Amour však už měl připraveno další kouzlo a jako obrovská vlna se mezi drakem a oběma společníky zvedla vodní stěna.

Oheň do ní narazil a nad jezerem se zvedl oblak páry. Drak vydechoval oheň znovu a znovu a Oliver s Luthienem pevně zavřeli oči.

Celé to pokračovalo několik minut a Baltazar nutil Brind'Amoura, aby svou sílu využil až k maximu. Když se Luthien opatrně rozhlédl, zdálo se mu, že vodní stěna je stále tenčí. Pak náhle opadla a Luthien čekal, kdy přijde konec.

Ale i drak už byl u konce se svým dechem a byl jen stěží vidět v oblaku páry.

„Co jsi to udělal s mým lanem?" uslyšel náhle Luthien Olivera. Podíval se nejprve na půlčíka a pak sledoval jeho pohled, směřující k volně visícímu konci lana, které viselo pod nimi. Luthienovi se rozšířily oči, když uviděl, co se stalo: Brind'Amour proměnil konec lana v hada, který nyní plaval k čaroději.

Voda pod oběma společníky náhle zavířila – oba skoro zapomněli na želvu!

Had/lano plaval k pobřeží a poslušen Brind'Amourových příkazů se omotal kolem skály. Luthien skočil do vody blízko břehu a začal plavat.

„NAZDAR, LHÁŘI A ZLODĚJI," řekl Baltazar klidně. Luthien se ohlédl a viděl, že drak je ve vodě a pronásleduje je.

Ještěr náhle zařval. Všichni se po něm podívali a uviděli, že do jeho obrovské nohy se zakousla želva. Luthien zdvojnásobil úsilí dostat se na břeh.

Horká voda se převalovala sem a tam, jak obě monstra bojovala v jezeře. Drak zařval a znovu se mu podařilo vydechnout oheň. Vzduch prořízl řev zraněné a popálené želvy.

Luthienovi se nakonec podařilo vyškrábat se na břeh a Oliver, který mu stále visel na zádech, se konečně pustil.

„Rychle!“ popoháněl je Brind’Amour. Čarodějovi bylo jasné, že želva už proti Baltazarovi dlouho nevydrží. Naposledy se ohlédl, vyslal drakovým směrem sérii blesků a rozběhl se za Luthienem. Pak vyčaroval magické světlo, neboť Oliver někde upustil jejich pochodeň.

Všichni tři vyběhli z místnosti a nyní běželi v tunelu, lemovaném rozbitými stalakmity. Náhle uslyšeli Baltazarův křik: **„ZLODĚJI!“** a **„LHÁŘI!“**

Terén byl nyní výhodnější pro draka, neboť všichni tři museli namáhavě přelézat skalnaté bloky. Luthien sice konečně spatřil modré světlo velikosti pěsti zářící na stěně, ale drak byl slyšet těsně za nimi a zdálo se, že i jejich poslední šance mizí.

Brind’Amour horečně čaroval, pak popadl mladíka i Olivera za rameno a všichni tři se vznesli a rychle letěli proti zdi.

Baltazar zařval a vyslal za nimi další plamenný zášleh. Oliver vykřikl a zakryl si hlavu v domnění, že narazí do kamene. Světlo magického tunelu se rozšířilo a dračí dech už je nestihl zasáhnout, neboť všichni tři do něj už vstoupili.

Příběhy z lepších časů

Do čarodějovy jeskyně se vrátili pohromadě a z šatů se jim kouřilo. Brind'Amour, vykazující překvapivou činorodost, se vymotal jako první a začal se smát.

„Starý Baltazar má zase na sto let o čem přemýšlet!“ vypravil ze sebe se smíchem.

Luthien se na něj s kamennou tváří podíval a netvářil se nikterak přátelsky.

„Mladý Bedwyre,“ poučil ho Brind'Amour. „Měl by ses naučit zasmát se alespoň na konci dobrodružství. Máš k tomu důvod, protože jsi zůstal naživu, chlapče! Usměj se, neboť se ti podařilo ukrást hůl z dračího pokladu…“

„Nejen to,“ opravil ho Oliver a vytáhl ze zdánlivě prázdných kapes několik drahokamů.

„O důvod víc k veselí!“ vykřikl Brind'Amour. Oliver začal s třemi kameny žonglovat a obdivoval odlesky, které se od nich odrážely ve světle blikající pochodně. Brind'Amour v úctě před půlčíkovým uměním poklepal Olivera po rameni.

Na Luthienově tváři se však neobjevil ani náznak úsměvu. „Baltazar?“ zeptal se.

„Co je s ním?“ odpověděl Brind'Amour.

„Nazval jsi toho draka Baltazar,“ vysvětlil Luthien. „Jak jsi to věděl?“

Brind'Amour vypadal velmi zaskočeně, jako chycený v pasti. „Viděl jsem vás přece v křišťálu,“ odpověděl čaroděj tak náhle a

nepřirozeně, že Luthienovi bylo jasné, že lže. „Drak se přece Oliverovi představil.“

„To je pravda,“ poznamenal Oliver směrem k nepřesvědčenému Luthienovi.

„Znal jsi to jméno ještě předtím, než ho drak vyslovil,“ tlačil ho Luthien do kouta. Uslyšel cinknutí, jak Oliver přestal žonglovat a jeden kámen mu spadl na podlahu. Brind’Amour se v okamžiku přestal usmívat. Atmosféra, která byla před chvílí nasycena oslavou vítězství, se změnila v napjaté ticho. Oliverovi se zdálo, že Luthien čaroděje udeří. „Ta tvoje pohádka o kyklopském králi byla lež!“

Brind’Amour se na něj unaveně usmál. „Milý mladý Luthiene Bedwyre,“ řekl pokojně. „Kdybych vám řekl, že na druhém konci magického tunelu na vás čeká drak, šli byste tam?“

„Dobrá úvaha,“ přisvědčil Oliver. Pohlédl na Luthiena a doufal, že jeho přítel nechá celou věc být.

„Mohli jsme být mrtví,“ řekl Luthien vyrovnaně. „A tys nás tam poslal s vědomím, že jdeme na smrt.“

Brind’Amour se nesouhlasně zamračil.

Čarodějův výraz Luthiena rozzuřil. Mimoděk sevřel pěsti.

„Luthiene,“ zašeptal Oliver, který se ho pokoušel vrátit zpátky na zem. „Luthiene.“

„Chceš po mně, abych se omluvil?“ otázal se Brind’Amour náhle a jeho nečekaná reakce Luthiena probrala. „Copak jsi takový sobec?“

V Luthienově obličeji se objevil zmatený výraz, neboť nechápal, o čem čaroděj mluví.

„Opravdu si myslíš, že bych vám dvěma dovolil jít do takového nebezpečí, kdybych k tomu neměl dobrý důvod?“ pokračoval Brind’Amour.

„Takže váš „dobrý důvod“ ospravedlňuje lež a má větší cenu než náš život?“ odvětil Luthien.

„Ano!“ ujistil ho okamžitě Brind’Amour. „Na světě je spousta důležitějších věcí než tvoje bezpečnost, drahý hochu.“

Luthien se chystal vztekle odpovědět, ale pak se podíval do Brind’Amourových modrých očí a nechal si odpověď pro sebe.

„Věříš, že se každý den trápím pro ty, kteří hledali mou hůl před vámi a nevrátili se?“ zeptal se čaroděj zasmušile. Luthiena zamrazilo,

jako by něco z čarodějových slov zasáhlo jeho nitro. Pohlédl na Olivera, hledaje u něj podporu a přemýšlel, jestli nebyl očarován nějakým kouzlem, ale půlčík vypadal stejně přibitý k zemi čarodějovými emocemi.

„Víš, odkud čaroděj získává svou sílu?“ zeptal se Brind’Amour a náhle se jim oběma jevil velmi starý.

„Ze své hole?“ odpověděl Oliver, neboť se mu to zdálo jako dobré zdůvodnění jejich nebezpečného úkolu.

„Ne, ne,“ odpověděl Brind’Amour. „Hůl slouží jen k soustředění moci. Je to pomůcka, která čarodějovi dovoluje shromáždit energii. A ta energie,“ pokračoval a napřáhl dlaň, jakoby v ní cítil mystickou sílu. „Víš, odkud pochází?“

Luthien a Oliver měli tázavé výrazy a ani jeden z nich neznal odpověď na tuto otázku.

„Z vesmíru!“ vykřikl Brind’Amour tak silně, že přiměl oba přátele o krok ustoupit. „Ze slunečního ohně a ze síly bouře. Z božského těla a ze síly nebes!“

„Mluvíte jako kněz,“ poznamenal Oliver suše, ale jeho sarkasmus se setkal s překvapivým souhlasem.

„Přesně tak!“ odpověděl Brind’Amour. „Jako kněz. Starobylé bratrstvo čarodějů se považuje za kněze. Koneckonců, mág neznamená nic jiného než „moudrý muž“. A jen moudrý muž dokáže pochopit všechny aspekty vesmíru a propojit ve svém vědomí jeho materiální i duchovní stránku, neboť obě spolu úzce souvisejí. Mnoho kněží nerozumí materiální povaze světa. Mnoho obyčejných lidí zas nechápe jeho stránku duchovní. Ale čaroděj…“ jeho hlas zněl vznešeně a oči zářily pýchou, „čaroděj zná obě a stále si uvědomuje jejich neustálé souznění. Každá hmotná příčina má své duchovní následky a žádné fyzické tělo nemá jinou možnost, než následovat hlas svého ducha.“

„Kdo, koneckonců, myslíte, že postavil ty obrovské katedrály?“ zeptal se Brind’Amour, maje na mysli osm obrovských staveb tyčících se na Avonských ostrovech. Šest jich bylo v Avonu, největší v Carlisli a podobná stála také v Princetownu. Západní ostrov Baranduina měl pouze jednu, stejně jako Eriador, jehož katedrála stála v Montfortu. Luthien ji sice nikdy nenavštívil, ale viděl ji z

dálky, z vrcholků hor Železného Kříže. V porovnání s katedrálou všechny stavby Montfortu (a mnohé z nich byly obrovské a úchvatné), včetně hradu, vypadaly jako stavby dětí na pískovišti. Říkalo se jí jednoduše Chrám a obyvatelstvo Eriadoru se jí velmi pyšnilo. Snad každá rodina měla předka, který na stavbě Chrámu pracoval, a toto vědomí přimělo Luthiena, aby procedil mezi zuby:

„Postavili ji obyčejní lidé.“ Řekl to, jako by se to Brind’Amour odvažoval popřít.

Čaroděj přikývl.

„V Gaskonii také,“ přidal se okamžitě Oliver, který v jakémkoli rozhovoru málokdy vynechal zmínku o své rodné zemi. Půlčík však navštívil Montfort a věděl, že katedrály v Gaskonii, přestože byly ohromné, byly těmi ostrovními zastíněny. Pohled na Chrám půlčíkovi vzal dech a navíc další tři katedrály jižně od Železného Kříže byly ještě monumentálnější.

Brind’Amour na půlčíkovu poznámku přikývl a pohlédl zpátky na Luthiena. „Ale kdo je navrhl?“ zeptal se. „A kdo dohlížel na práci a koordinoval činnost dělníků? Přece nevěříš, že farmáři, rybáři nebo šlechta mohli vyprojektovat vzdušné opěrné pilíře a velkolepá okna katedrál!“

Luthien odpověděl v souladu s tím, co mu diktoval jeho rozum. „Byla to inspirace od Boha,“ vysvětlil. „Seslaná kněžím…“

„Ne!“ Čarodějův ostrý tón ho okamžitě umlčel. „Byla to inspirace ducha, kterého stvořil Bůh,“ upřesnil Brind’Amour. „Ale katedrály navrhlo bratrstvo čarodějů, ne kněží, kteří je později s naším požehnáním obydlili.“ Čaroděj se odmlčel a zhluboka se nadechl.

„Byli jsme tehdy velmi silní,“ pokračoval smutným tónem. „Bylo to nedlouho poté, co Bruce Mac Donald porazil kyklopy. Byli jsme silní ve víře. Víra nám pomáhala, když jsme zaháněli gaskonijské nájezdníky.“ Brind’Amour se zpříma podíval na Olivera – neodsuzoval, ale vysvětloval. „Tvoji krajané nemohli zlomit naši víru v sebe sama a v Boha.“

„Já jsem zase slyšel, že jsme měli jinou práci někde na jihu,“ odpověděl Oliver, „a nemohli jsme udržovat tolik vojáků v oblasti Avonu.“

„Tvoji krajané neměli odvahu tady zůstat,“ řekl Brind’Amour klidně. „Nebyl k tomu žádný důvod a ani z toho nebyl pro Gaskonii žádný zisk. Nikdy se nedokázali zmocnit Eriadoru. Pro vašeho krále to nebyla žádná zábava, vládnout Avonským ostrovům.“

Oliver přikývl.

„Je ironií, že rakovina ducha se mezi námi začala šířit během míru po vyhnání Gaskonijců,“ řekl Brind’Amour a obrátil svou pozornost na Luthiena. Mladý Bedwyr měl pocit, že tato lekce z historie je určena právě jemu.

„Možná jsme byli znudění,“ poznamenal čaroděj. „Nebo nás možná pýcha z naší obrovské moci zavedla na scestí. Čarodějové odjakživa používali stvoření z nižších rovin existence – například nižší démony – jako služebníky a povolávali je, aby jim svými znalostmi pomohli odpovědět na otázky, které, omezeni hmotným tělem, nemohli rozluštit. Přesto však donedávna pocházela naše skutečná moc z čisté energie: z ohně a blesků, z mrazivých větrů a síly oceánů. Pak však někteří z našeho bratrstva, včetně našeho současného krále Greensparrowa,“ – vyslovil to jméno se zřejmou nechutí, „uzavřeli temné smlouvy s démony veliké moci. Trvalo jim celá desetiletí, než se tuto sílu naučili využívat, ale postupně sesadili dobré čaroděje, jako jsem třeba já, z jejich pozic.“ Umlkl a smutně sklopil zrak.

Luthien se na Brind’Amoura dlouze podíval a jeho myšlenky se toulaly po nově otevřených horizontech. Nic, co mu Brind’Amour řekl, až na několik posledních vět, nebylo v rozporu s tím, co slýchával jako dítě. Novinka, že čarodějové, nikoli kněží, stáli u zrodu velikých katedrál, byla jen maličkost. Přesto však ho vše, co uslyšel, hluboce zasáhlo. Brind’Amour právě obvinil Luthienova krále, člověka, kterému jeho otec věrně sloužil, z několika hrozných zločinů!

Luthien se chtěl na čaroděje vrhnout a udeřit prolhaného starce do tváře. Přesto se však ani nepohnul. Cítil na sobě Oliverův upřený pohled a věděl, že půlčík chápe, co se v něm právě teď odehrává. Jeho pohled však neopětoval.

„Nejvíce mě však trápí,“ řekl Brind’Amour měkce – a jak se zdálo, i pravdivě, „že nádherné avonské katedrály, dominantní stavby

každého velkého města v zemi, byly znesvěceny, neboť slouží jako obydlí Greensparrowovým osmi vévodům. Tito vévodové jsou nová generace zkažených čarodějů. Znesvěcen byl i Chrám, který jsem já, Brind'Amour, ještě jako mladík pomáhal stvořit."

„Jak jste vlastně starý?" zeptal se Oliver, ale zdálo se, že ho čaroděj neslyší.

„Kdysi zde stály jako důkaz lidské duchovní síly a víry a byla to místa svatých oslav," pokračoval čaroděj a stále se díval přímo na Luthiena. Síla jeho hlasu vzbudila v Luthienovi nenávist a přinutila ho, aby čaroděje vyslyšel. „Teď z nich není nic jiného než trhoviště."

Poslední prohlášení byla holá pravda. Luthienův otec byl několikrát povolán do Montfortu a navštívil Chrám – ne kvůli modlitbě nebo oslavě Boha, ale proto, aby vysvětlil, proč vévodovi Morkneymu včas nezaplatil daně.

„Ale vy se tváříte, jako když se vás to netýká," řekl Brind'Amour zvýšeným hlasem. „Oba!"

Luthien sledoval Brind'Amoura stále pozorněji. Mladík měl zvláštní pocit, že to, co mu Brind'Amour právě řekl, může změnit jeho život a může to také změnit náhled, který dosud měl na svět.

„A vy oba jste získali svobodu díky mému… zásahu a získali jste také mé přátelství, ať už je pro vás jakkoli cenné." Stíny bolestných vzpomínek poznamenaly čarodějovu tvář.

„Ten plášť ti sluší," poznamenal po chvíli čaroděj.

„Našel jsem ho v dračí jeskyni," začal Luthien vysvětlovat, ale pak se odmlčel, neboť díky pohledu čarodějových modrých očí si vzpomněl na událost, která provázela jeho objev koženého vaku. „Ty jsi ho tam dal," pochopil náhle.

„Chtěl jsem ti ho původně dát, až se vrátíte s mou holí," přisvědčil Brind'Amour. „Bál jsem se, že kdybych ti ty věci – plášť a luk – dal předem, mohl by je nakonec získat Baltazar! Ale jak vidíš, věřil jsem ve vás a byl jsem přesvědčen, že je budeš schopen správně použít."

Oliver si hlasitě odkašlal, přerušil tak jejich rozmluvu a na oba se podíval. „Pokud jste tam mohl dopravit tyhle hračky, tak proč jste nás nezachránil přímo v té jeskyni?" zaútočil půlčík na

Brind'Amoura. „Hůl jsme přece našli hned, jak jsme tam přišli – všechno by bylo mnohem jednodušší."

Čaroděj se podíval na Luthiena, ale nenašel u něj žádnou podporu, neboť Oliver zřejmě v mladíkovi opět vzbudil pochybnosti. „Tohle kouzlo není tak silné," řekl Brind'Amour ve snaze vysvětlit jim to co nejjednodušeji. „Navíc jsem nevěděl, kde přesně stojíte."

„Takže jste střílel naslepo?" zeptal se Oliver nedůvěřivě. „V tom případě to rozhodně nebyl špatný výkon."

Brind'Amour odmítavě zavrtěl hlavou na znamení, že mu oba společníci neporozuměli. „Pochopitelně jsem byl schopen jednoduchým kouzlem vás lokalizovat, ale přesto jsem nevěděl, kde to je, jestli chápete, co tím myslím. A poslat vám tyhle předměty, to vyžadovalo další jednoduché kouzlo. Otevřít takovou bránu, kterou jste prošli tam a zpátky, to už je podstatně složitější."

Oliver s Luthienem se na sebe podívali a po chvíli se půlčík usmál. Brind'Amourovo vysvětlení bylo uspokojivé.

„A co byl zač ten podivný šíp?" zeptal se Luthien, vraceje se tak k původnímu předmětu hovoru.

„Jen taková neškodná hračka," řekl Brind'Amour s úsměvem. „Nechtěl jsem vám ho posílat – ale náhodou ležel vedle toulce, a když jsem seslal kouzlo, zmizel i on. Těmhle typům šípů se říká ohnivci a používaly se při oslavách během šťastnějších dnů před nástupem Greensparrowa. Musím uznat, že jste velmi nápaditi, když jste ho použili takovým způsobem."

„Měl jsem štěstí," opravil ho Luthien. „Neměl jsem představu, co je ten šíp zač."

„Štěstí nikdy nepodceňuj," odpověděl Brind'Amour. „Co jiného než štěstí bylo tvé náhodné setkání s Oliverem v době, kdy byl půlčík v nouzi? Kdybyste se nepotkali, byl by půlčík ještě naživu?"

„Měl jsem přece svůj rapír," protestoval Oliver a vytáhl svou zbraň.

Brind'Amour se na něj skepticky podíval a usmál se.

„Tak teď jsi mě opravdu ranil!" zvolal dotčeně Oliver.

„Já ne, ale určitě by to udělali kyklopové toho obchodníka!" odpověděl čaroděj se srdečným smíchem. Oliver po chvíli

přemýšlení přikývl, vrátil zbraň do pochvy a zkoušel skrýt své vlastní hihňání.

Brind'Amourův výraz se náhle změnil, když se podíval na Luthiena. „Nevystavuj ten plášť příliš na odiv," řekl vážně.

Luthien pohlédl na hebkou šarlatovou látku, spadající mu z ramen. O čem to mluví? Přemýšlel. Také mu nebylo jasné, k čemu mu ten plášť bude, když ho nebude nosit.

„Patřil kdysi jednomu zloději," vysvětloval Brind'Amour. „Luk byl také jeho a tyhle skládací luky jsou v Avonu nezákonné, neboť je používají podzemní skupiny nebezpečné trůnu."

Luthien se podíval na plášť a luk a zvažoval jejich hodnotu. Byl to od Brind'Amoura dar, nebo břímě?

„Ukryj je a opatruj," řekl Brind'Amour, jako by Luthienovi četl myšlenky. „Mohou se ti hodit, ale také nemusí. Vzpomeň si, jakou službu ti plášť udělal při setkání s drakem, a drž to v tajnosti. Ve světě je jen málo skutečných zrůd, ale pro ty budeš takřka neviditelný. A držte v tajnosti i celé setkání," obrátil se Brind'Amour na oba a stále se tvářil smrtelně vážně.

Luthien nad žádostí zauvažoval a obrátil nepřesvědčený pohled na Olivera. Půlčík si položil prst na ústa a mrkl na něj. Mladý Bedwyr z toho vyčetl zprávu, že zkušenější Oliver to pochopil lépe než on a později mu to vysvětlí.

Po zbytek večera už nehovořili ani o drakovi, ani o darech, ani o historii. Čaroděj jim opět předložil skvělou hostinu a jako včera jim poskytl pohodlné postele.

Pozdě v noci Brind'Amour vzbudil Olivera a pokynul mu, aby s ním šel do vedlejší místnosti. „Dohlédni na něj," řekl čaroděj ospale mžourajícímu půlčíkovi.

„Očekáváš od Luthiena Bedwyra velké činy," poznamenal Oliver.

„Bojím se o něj," odpověděl Brind'Amour. „Ještě před dvěma týdny bojoval v aréně a byl v bezpečí domova. Nyní se zněj stal psanec, zloděj a válečník…"

„A vrah?" podotkl Oliver, který viděl Brind'Amourovo zaváhání při posledních slovech.

„Zabíjel kyklopy – kteří ohrožovali jeho i tebe,“ odpověděl Brind’Amour. „Takže válečník.“ Pohlédl na zavřené dveře Luthienovy ložnice. V tu chvíli připadal Oliverovi jako starostlivý rodič.

„Prožil v tom krátkém čase spoustu dobrodružství,“ pokračoval Brind’Amour. „Setkal se s drakem! Pro Olivera z Morous to možná není nic tak hrozného…“

„Samozřejmě že ne,“ přerušil ho půlčík, a když se na něj Brind’Amour nedíval, potají se usmál.

„Ale pro mladého Luthiena to byla nepochybně velká zátěž,“ dokončil čaroděj. „Dohlédni na něj, Olivere. Prosím tě o to. Základy jeho světa – se mu zbortily – nebo se brzy zbortí – pod nohama v písek.“

Oliver se zamyslel. „Žádáš mnoho,“ řekl nakonec. „A zatím jsi dával jenom Luthienovi, ne mně.“

„Cesta do Montfortu má přece větší cenu pro tebe než pro Luthiena,“ řekl rychle Brind’Amour.

„Já přece do Montfortu jít nemusím,“ odpověděl půlčík a prohlížel si nehty.

Brind’Amour se na něj usmál. „Jsi obchodník každým coulem!“ poznamenal čaroděj žoviálně. „Mohu si tě tedy koupit tímhle?“ Z jedné skříně vytáhl zvláštní koženou výstroj. Oliverovy oči se zaleskly, když si uvědomil, co to je. Mezi městskými zlodějskými komunitami se tomu obvykle říkalo „lupič“. Na článcích kožených řemenů visely kapsy na úkryt lupu a kožený opasek s malými váčky sloužil pro úschovu zlodějského náčiní.

„A tohle je něco zvláštního,“ řekl Brind’Amour Oliverovi. Otevřel vak, visící na jednom z ramenních řetězů a z něj, přestože se zdálo, že se tam nemůže nic vejít, vytáhl podivně vypadající předmět: černý svraštělý míček, připevněný k pevnému lanku. „Tohle lano je mnohem lepší než to, které jsi ztratil v Baltazarově jeskyni,“ vysvětlil čaroděj. „A tenhle „hák“ se zachytí i na té nejhladší zdi.“ Na ukázku Brind’Amour hodil míček proti nejbližší stěně a silně za lano zatáhl. „Udrží váhu tří mužů,“ řekl Oliverovi.

„Tři rychlá trhnutí,“ pokračoval Brind’Amour, „lano uvolní.“ Po třetím škubnutí míček skutečně spadl ze zdi.

Brind'Amour vrátil předmět do otevřeného váčku. Pak výstroj podal Oliverovi.

Oliver zamrkal. Prostor vevnitř byl zjevně větší, než jaký se zdál navenek.

„Stačí, když budeš myslet na věc, kterou chceš," řekl Brind'Amour, „a ta ti sama skočí do dlaně."

Oliver o čarodějových slovech nepochyboval, přesto se však chtěl přesvědčit. Otevřel ruku a tiše zašeptal: „Paklíč." A pak málem vyskočil z pyžama, když mu požadovaný předmět přistál v ruce.

Když se probral z leknutí, upřel Oliver na Brind'Amoura toužebný pohled.

„Jsme dohodnuti?" zeptal se čaroděj s úsměvem.

„Nikdy mě ani nenapadlo, že bych Luthiena opustil," ujistil ho Oliver.

Příští ráno, jak slíbil, jim Brind'Amour připravil propustky do Montfortu. Když vstoupili do místnosti, kde byli ustájeni Herka s Lehkonohým, viděli, že Brind'Amourova magie už zapracovala. Ve zdi zářily dveře, které je dovedou až na cestu vedoucí do Montfortu. Rozloučili se krátce a přátelsky, i když Luthien vypadal, že není ve své kůži. Brind'Amour na Olivera vědoucně mrkl.

V křišťálové kouli Brind'Amour viděl, jak oba přátelé vystoupili z magického tunelu a stanuli na cestě vedoucí do Montfortu. Čaroděj by rád nad oběma držel ochranný dohled. Podstatně zvýšil jejich šance tím, že Luthienovi dal plášť a luk.

Bohužel je však musel nyní opustit. Nemohl nechat svou magii působit poblíž Montfortu, neboť by se tak vystavoval nebezpečí, že ho některý z Greensparrowových čarodějných vévodů na dálku vycítí.

Kdyby král Greensparrow zjistil, že Brind'Amour je naživu, pak by čaroděje i oba jeho přátele stihla zkáza.

Brind'Amour mávl rukou a křišťál potemněl. Pak se čaroděj odebral do ložnice a s úlevou padl do postele. Dal sice události do pohybu, ale nyní mu nezbývalo, než sedět a čekat.

Montfort

Z Lehkonohého vyzařovala radost z návratu pod širé nebe, Luthien v jeho sedle cítil, jak se mu chvějí všechny svaly. Kůň byl připraven se rozběhnout, ale Luthien mu to nepovolil – terén zde byl mnohem nerovnější než na severu. Dostali se do podhůří Železného Kříže, a přestože už byli blízko Montfortu a vysokých hor, terén nebyl příliš vhodný pro rychlou jízdu.

„Přál bych si, abychom se objevili blíže k městu," poznamenal Luthien. „I když Lehkonohý by se rád proběhl." Během řeči koně lehce pobídl a dovolil Lehkonohému zrychlit. Oliver a Herka s nimi okamžitě vyrovnali krok.

„Čaroděj nás vysadil tak blízko, jak jen mohl," odpověděl Oliver. Všiml si Luthienova vzteklého pohledu, který ho však nepřekvapil, neboť nyní už chápal Bedwyrovo rozpoložení. Oliver si vzpomněl na Brind'Amourovu prosbu a pokýval hlavou. „Ten, kdo přiměl čaroděje ukrývat se v jeskyni, žije v Montfortu," vysvětlil.

Luthien chvíli přemýšlel. „Určitě je to Morkney," řekl nakonec. Brind'Amour je poučil, že král Greensparrow poskytl svým vévodům démonickou moc, takže Luthienovy závěry se zdály být správné.

„Nebo jeden z jeho kapitánů," přikývl Oliver.

„Takže vlastně nemám žádný důvod se vztekat," řekl Luthien. „Brind'Amour se ukázal jako skvělý přítel a jeho lež o drakovi jsem mu už odpustil – koneckonců zachránil nás, když jsme byli v nouzi."

Oliver souhlasil jen napůl. „Kdyby se byl objevil dřív, mohli jsme si odnést mnohem víc z dračího pokladu," řekl půlčík přesvědčeně.

„Odměnu jsme přece dostali," odpověděl Luthien a otevřel svou sedlovou brašnu. Pohlédl na plášť a luk a poněkud hořce se usmál – tohle opravdu nevypadalo jako plnohodnotná odměna za vpád do dračího sídla. Ale Oliver už dále ve stížnostech nepokračoval a Luthien byl překvapen, když pohlédl do půlčíkova cherubínského obličeje a zahlédl na něm vážný výraz.

„Darovanému koni na zuby nekoukej," řekl půlčík.

„Nikdy jsem takový luk neviděl," začal Luthien.

„Nejde o luk," přerušil ho Oliver. „Ten je bezpochyby velmi cenný, ale největší dar je ten šarlatový plášť."

Luthien se na něj pochybovačně podíval a pak pohlédl do sedlové brašny, jako by očekával, že plášť vyskočí a sám se ohradí. Byl skutečně krásný – bohatá šarlatová barva byla pozváním pro oči ponořit se do jejích hloubek a odlesky slábnoucího světla způsobovaly, že plášť vypadal jako živý.

„Stále pochybuješ, že je to tak?" zeptal se Oliver a Luthienův výraz mu to potvrdil.

„Všiml sis něčeho zvláštního na drakově chování, když jsme byli v jeskyni s pokladem?" zeptal se Oliver. „A na mém chování, když jsi proti mně vyskočil během toho zmatku, sis taky ničeho nevšiml?"

Luthien se snažil dobrat k jádru půlčíkových otázek. Drak ho ignoroval – vypadal, že si ani nevšiml, že Oliver má společníka.

„Drak má lepší oči než orel," poznamenal Oliver.

„Nevšiml si mě," řekl Luthien, který věděl, že to je odpověď, na jakou Oliver čeká. Nepřikládal však tomuto faktu takovou váhu jako Oliver.

„Nevšiml si tě díky tomu plášti," vysvětloval Oliver. Luthien místo odpovědi zavrtěl hlavou.

„Je to pravda," řekl mu půlčík. „Já jsem tě také neviděl – a to jsem na tebe málem šlápl."

„To je pochopitelné, za zády jsi měl přece draka," připomněl mu Luthien. „A Baltazar se tě snažil dostat. Zvláště, dokud jsi měl kapsy plné jeho zlata!"

„Ale já jsem tě neviděl ani předtím, než se drak objevil," protestoval Oliver. Luthien se na něj podíval se zvýšeným zájmem.

„Když jsem našel tu hůl, otočil jsem se a zavolal jsem na tebe," pokračoval Oliver. „Myslel jsem si, že jsi někam odešel, nebo že stojíš za nějakým sloupem. Všiml jsem si tě teprve, když jsi sundal z hlavy kápi."

„Možná to bylo díky špatnému osvětlení," odpověděl Luthien, ale nyní zavrtěl hlavou půlčík.

„Ten plášť je sytě červený a ty jsi stál na kamenné podlaze a za sebou jsi měl zlaté mince."

Luthien se opět podíval do brašny a mimoděk rukou přejel po měkké látce.

„Už jsem o takových věcech slyšel," řekl Oliver. „Uvidíš, že v ulicích Montfortu se ti plášť bude hodit."

„Hodí se tak leda pro zloděje," řekl Luthien s nechutí.

„Ale ty přece jsi zloděj," připomněl mu Oliver.

Luthien se zamyslel. Je opravdu zloděj? A pokud ne, čím přesně je a proč jede po boku Olivera z Morous do Montfortu? Mladý Bedwyr se tiše usmál a rozhodl se to hodit za hlavu. Byl stržen vírem událostí a neměl mnoho možností na výběr. Když ho Oliver z Morous nazval zlodějem, proč se proti tomu bránit?

Za zákrutem cesty se jim brzy objevil Montfort, obklopený skalisky a siluetou severního výběžku Železného Kříže. Společníci uviděli mnoho budov, postavených na úbočí centrálního kopce a v údolích kolem něj. Hlavně však uviděli Chrám.

Vypadal spíš jako součást mohutných hor než jako výtvor lidských rukou. Zdálo se, že jeho krása je dílem samotného Boha. Dvě čtvercové věže, z nichž každá se vypínala do výše více než sta stop, byly umístěny vepředu a uprostřed zadní části byla další, mnohem vyšší a mohutnější.

Po stranách stály gigantické sloupy, nesoucí váhu malých kamenných vížek, které byly ze všech stran ozdobeny chrliči a různobarevná skla oken byla sestavena do nejrůznějších výjevů.

I na tuto vzdálenost byl Luthien jako omráčen. Jeho úžas však poněkud vymizel, když si vzpomněl na rozhovor s Brind'Amourem o

současném účelu katedrály. I tak však cítil, že jeho život je ve srovnání se stavbou nepatrný.

Jako většina měst poblíž divokého Železného Kříže, byl i Montfort obklopen dvěma kruhy hradeb, na nichž postávalo mnoho kyklopů. Dva z nich vyšli k bráně Oliverovi a Luthienovi naproti. Ruce měli položeny na jílci zbraní, zvláště když si všimli zachmuřeně se tvářícího půlčíka. Luthien předpokládal, že je přinejmenším vyženou, a nijak by ho nepřekvapilo, kdyby kušníci na hradbách začali střílet.

Jeden z kyklopů došel k sedlovým brašnám na Lehkonohém a Luthien zadržel dech.

„Na to nemáte právo," zaprotestoval ostře Oliver.

Luthien se na půlčíka nevěřícně podíval. On i Oliver by sice mohli mít problémy, kdyby kyklopové našli skládací luk, ale rozhodně nevyvažovaly možnou odvetu za Oliverovu drzost.

Druhý kyklop se na půlčíka vztekle podíval a udělal krok směrem k němu. Střetl se s Oliverovou napřaženou paží, v níž byla listina, kterou jim dal Brind'Amour. Kyklop si pergamen pečlivě prohlédl. (Luthienovi bylo jasné, že ta bestie ho stejně nedokáže přečíst, zvláště proto, že ho držela vzhůru nohama.) Kyklopův výraz se však změnil a zavolal si k sobě svého kumpána. Druhý kyklop byl zřejmě o něco chytřejší, neboť po chvíli přemýšlení listinu obrátil. I on však byl zjevně na rozpacích. Posléze mávl na osazenstvo hradeb, které se vzápětí rozešlo. Oba kyklopové se hluboce uklonili a pokynuli Luthienovi a Oliverovi směrem do města.

„Ten čaroděj je vážně velmi dobrý!" smál se Oliver, když se za nimi brána zavřela. „Velmi dobrý!"

Luthien neodpověděl, protože byl příliš zaujat rozlehlostí Montfortu. Největší město, které zatím mladý Bedwyr viděl, byla Dun Varna a ta by se do Montfortu vměstnala dvacetkrát.

„Kolik tu může žít lidí?" zeptal se s úžasem Olivera.

„Řekl bych asi tak dvacet tisíc," odpověděl půlčík a z jeho hlasu žádný zvláštní zájem nezaznával.

Dvacet tisíc lidí! Ostrov Bedwydrin, který měl rozlohu pět tisíc čtverečních mil, obývala sotva čtvrtina tohoto počtu. Rozlehlost

města a to, že se na takovou plochu vejde tolik lidí, mladého muže překvapila a způsobila, že se začal cítit poněkud nesvůj.

„Na to si zvykneš," řekl mu Oliver, který si všiml jeho vzezření.

Luthien si prohlížel vnitřní zeď, přerušenou na jednom místě Chrámem a obklopující vyvýšenou část města. Montfort, v němž se křižovaly obchodní cesty, byl prosperujícím místem. Luthien si však všiml, že na rozdíl od bedwydrinských komunit, kde bylo bohatství spravedlivě rozdělováno, vypadal Montfort spíš jako dvě oddělená města. Nižší část sestávala z mnoha obchůdků a hospod, které leckdy nebyly větší než chatrč. Když projížděli po hrubě dlážděných ulicích, viděl Luthien děti hrající si s vlastnoručně vyrobenými hračkami. Obchodníci a řemeslníci, obývající tuto část města, museli těžce pracovat, aby unesli těžké břímě daní. Přesto však byli přátelští, a když kolem nich oba společníci projížděli, usmáli se nebo jim mávli na pozdrav.

Luthien ani nemusel projet vnitřní zdí, aby si představil, jaký druh lidí tam může potkat. Stály tam veliké domy, z nichž některé dokonce měly věže, tyčící se k nebi. Myslel na Aubreyho a Avonesu a náhle ho přešla chuť do výše položené části jet. Nejvíce se ho však dotklo, že na vnitřní zdi, chránící bohatou část města, je mnohem více stráží než na té vnější.

Oliver je vedl do jihovýchodní části města. Luthienovi se zdálo, že to tady velmi dobře zná. Když přijeli ke stájím, Oliver si přátelsky povídal s podkoním a vtiskl mu do ruky váček s mincemi. Oba počkali, dokud o jejich koně nebylo postaráno.

„Jdeme k Trelfovi," řekl potom půlčík.

„K Trelfovi?"

Oliver se nezdržoval vysvětlováním. Vedl je dál do hloubi temných uliček, kde na ulicích postávaly lehké ženy a kde snad každé dveře vedly do nějaké taverny nebo do nevěstince. Když Oliver jedny z nich otevřel, Luthien pochopil, že toto je jejich cíl, a když se podíval dovnitř, pochopil i jméno, které Oliver tomuto místu dal. Před dveřmi stál podsaditý svalnatý trpaslík spolu s fairbornským elfem. Oba se divoce smáli a v rukou měli poháry – pivo pro trpaslíka a medovina nebo možná víno pro elfa. „TRELF, SKVĚLÝ PITÍ A MÍSTO NA POKEC PRO TRPASLÍKY A ELFY"

– hlásala slova nad vchodem a pod ně někdo připsal: „Kyklopové jen na vlastní riziko!“

„Proč jsme šli zrovna sem?“ zeptal se Luthien a uchopil Olivera za rameno.

Oliver kývl hlavou zpátky na ulici. „Čeho sis všiml v ostatních hospodách?“ zeptal se.

Luthien otázce nerozuměl. Zdálo se mu, že všude je stejný ruch. Pak však pochopil smysl Oliverovy otázky: vyhazovači u ostatních putyk byli buď lidé nebo kyklopové.

„Ale my přece nejsme ani trpaslíci ani elfové,“ řekl Luthien.

„U Trelfa se může napít člověk i většina ostatních,“ vysvětlil Oliver.

Luthien tomu stále ještě úplně nerozuměl. I když na Bedwydrinu bylo pár fairbornů i trpaslíků, v žádném případě se neoddělovali od ostatních obyvatel. Zejména ne v hospodě.

Zdálo se však, že Oliver to tady zná, a tak už mladík neprotestoval a následoval ho dovnitř.

Když vstoupil, málem upadl, neboť do nosu ho udeřilo množství různých zápachů. Medovina a víno byly ještě ty nejlepší – v místnosti se jako mlha válela oblaka kouře. Spolu s Oliverem si klestili cestu mezi stoly, obklopenými skupinami opilých lidí, opilých trpaslíků nebo opilých elfů – zdálo se, že v tomto směru není mezi rasami žádný rozdíl. Pět kyklopů, oblečených ve stříbročerných uniformách praetoriánské gardy, sedělo u jednoho stolu a hlasitě se smálo a trousilo urážlivé poznámky, kdykoliv kolem nich někdo procházel.

Luthienovi se zdálo, že celé místo je těsně před výbuchem. Byl rád, že s sebou má meč, a pevněji sevřel své brašny, když si razili cestu k hlavnímu baru.

Luthien začal lépe oceňovat oblíbenost tohoto místa nelidmi, když si všiml, že mnoho barových stoliček je vyšších než obvykle a mají schůdek, po kterém se na ně dalo vystoupit. Oliver se na jedné pohodlně usadil.

„Takže tebe ještě nepověsili, Tasmane,“ poznamenal půlčík. Barman, drsně vyhlížející postava, se otočil a podíval se na Olivera, který jeho pohled opětoval úsměvem a smeknutím klobouku.

„Oliver z Morous," řekl Tasman a opřel se o bar před půlčíkem. „Tak brzo zpátky v Montfortu? Myslel jsem, že tvé předchozí chování tě přinutí alespoň přes zimu zůstat mimo město."

„Zapomínáš na mé osobní kouzlo," odpověděl půlčík bez jakékoli známky znepokojení.

„A ty zapomínáš na tu spoustu nepřátel, které jsi tady nechal," řekl Tasman. Natáhl se pod bar, vytáhl láhev tmavého likéru a Oliver přikývl. „Doufejme tedy, že tví nepřátelé na tebe také zapomněli," řekl barman a podával Oliverovi pití.

„Pokud ne, jejich smůla," odpověděl Oliver a napil se. „Jinak pocítí ostří mého rapíru."

Tasman zřejmě půlčíkovo přehnané sebevědomí neschvaloval. Znovu zavrtěl hlavou a postavil sklenici před Luthiena, který si postavil židli vedle Olivera.

Luthien přikryl dlaní sklenici dřív, než mu Tasman mohl nalít. „Dal bych si vodu, kdybyste byl tak laskav," řekl mladík zdvořile.

Tasmanovy šedé oči překvapeně zamrkaly. „Vodu?" zeptal se a Luthien přikývl.

„Tak se na Bedwydrinu říká světlému pivu," lhal Oliver, který se snažil zachránit přítelovu čest.

„Aha," přikývl Tasman, přestože zřejmě nevěřil ani slovu. Naplnil Luthienovu sklenici až po okraj silným pivem. Luthien se podíval na sklenici a na Olivera a uvažoval o tom, že vše uvede na pravou míru.

„Budeme potřebovat pokoj," řekl Oliver rychle. „Máš nějaký?"

„Tvůj starý pokoj," odpověděl Tasman suše.

Oliver se široce usmál – měl to staré místo rád. Sáhl do kapsy a odpočítal hromádku stříbrných mincí.

„I když tam bude potřeba asi trochu uklidit," doplnil Tasman a sáhl pro peníze, které ovšem Oliver rychle schoval.

„Cena je pořád stejná," řekl mu Tasman ostře. „Ale ta práce…" začal Oliver protestovat. „Je následkem tvých vlastních šaškáren!" dokončil Tasman.

Oliver chvíli uvažoval a nakonec přikývl. Znovu vytáhl peníze a podal je Tasmanovi.

„Ale bude to včetně dobrého pití pro mně a pro mého přítele," řekl Oliver.

„Ujednáno, právě ho pijete," přikývl Tasman. Vzal si peníze a odešel.

Když se Oliver podíval na Luthiena, všiml si mladíkova zvědavého pohledu. Půlčík se pousmál.

„Už jsem tady dříve byl," vysvětloval.

„Myslel jsem si to," odpověděl Luthien.

Oliver přikývl. „Přijel jsem sem koncem jara na lodi z Gaskonie," začal Oliver. Následovalo vyprávění o malých „nedorozuměních" s některými místními obyvateli a vysvětlení, že odešel, aby si našel lepší práci.

Tasman stál poblíž, čistil sklenice a také poslouchal. Luthien ani nemusel spatřit jeho pochybovačný výraz, aby mu bylo jasné, že Oliver bezpochyby vynechává některé důležité detaily a díry ve vyprávění zaplňuje svými výmysly.

Luthienovi to nijak zvlášť nevadilo, neboť si byl schopen pravdu domyslet – Oliver byl zřejmě vyhnán z města rozzuřenými obchodníky a odešel loupit jinam. Jak půlčíka postupně poznával, pochopil, že mýtus o Oliverovi z Morous je jen báchorka a mladík si z útržků postupně poskládal mozaiku Oliverova života.

Oliverův příběh byl však náhle přerušen, když k němu přistoupila urostlá žena s velkými ňadry, jen částečně zakrytými vyzývavým oděvem. Opětovala půlčíkův vroucí úsměv.

„Budeš mě muset omluvit," řekl Oliver Luthienovi, aniž by od ženy odtrhl zrak. „Potřebuji chvíli soukromí." Seskočil se stoličky a oba se odebrali do rohu místnosti, kde se Oliver znovu vyšvihl na jednu z vyvýšených židlí, a hleděli si z očí do očí.

Z očí na prsa by byl výstižnější popis.

„Drahá paní," začal Oliver dramaticky. „Mé bušící srdce nutí jazyk, aby se rozhovořil. Jste určitě ta nejkrásnější růže s těmi největšími…" Oliver se odmlčel, hledal slova a stále hleděl ženě na hruď. „Trny," řekl nakonec poeticky, „které mi rozdírají srdce."

Luthien i Tasman scénu se zájmem pozorovali. Mladík byl velmi překvapen, že žena, takřka dvakrát větší než Oliver, vypadá velmi polichoceně půlčíkovými poklonami.

„Ženský na něj letěj,“ prohlásil Tasman a Luthien si povšiml, že v barmanově hlase se skrývá určitý obdiv.

Pochybovačně se na něj podíval a Tasman řekl: „Vždyť se na to podívej.“

Luthien pohlédl na tiše rozmlouvající dvojici a pak se otočil zpátky k pultu. Vzpomněl si na Kateřinu O’Haleovou a bavil se myšlenkou, jak ta půlčíkovi po vyslechnutí několika jeho milostných frází otlouká hlavu o zem, aby ho naučila dobrým způsobům.

Tahle žena však vypadala velmi potěšena jeho pozorností. Luthien si tady připadal jako páté kolo u vozu. Přemýšlel o Kateřině a o všech svých přátelích. Přál si být zpátky v Dun Varně (v poslední době to nebylo poprvé), vedle svých kamarádů a svého bratra – bratra, o němž byl Luthien stále více přesvědčen, že ho už nikdy neuvidí. Přál si, aby vikomt Aubrey nikdy nevtrhl do jeho světa.

Mladík zamyšleně bloudil očima kolem a vypil pivo na jeden zátah. Tasman, který si toho všiml, mu znovu dolil a přátelsky zavrtěl hlavou, když mu chtěl Luthien zaplatit.

Luthien to přijal s pokývnutím. Začal se rozhlížet po místnosti: zloději, žebráci, kyklopové vyhledávající boj a trpaslíci, zjevně připraveni jim ho poskytnout. Luthienovi se ruka instinktivně svezla na jílec meče.

Náhle ucítil, že se ho dotkla čísi ruka, a když se otočil, uviděl, že na Oliverovo uprázdněné místo se posadila jakási ženština.

„Poprvé v Montfortu?“ zeptala se.

Luthien přikývl. Připomínala mu lacinější verzi Avonesy. Vznášela se kolem ní těžká vůně parfému a její šaty měly hluboký výstřih.

„Doufám, že máš hodně peněz,“ zasmála se, popadla Luthiena za ruku a chystala se ho odtáhnout pryč.

Mladík se náhle cítil jako v pasti, ale neměl představu, jak se z toho vyvléct, aniž by vypadal jako hlupák.

Náhle se kolem rozlehl hlasitý pokřik, který přilákal pozornost celého osazenstva. Luthien tušil, že se to nějak týká Olivera. Rychle opustil svou společnici a začal si klestit cestu davem. Uviděl Olivera, stojícího před rozložitým darebákem se špinavým obličejem a roztrhanými šaty. Pár dalších pobudů ho povzbuzovalo. Oliverova

společnice stála za ním, prohlížela si nehty a zdálo se, že ona je důvodem celého incidentu.

„Tato dáma si přece může dělat, co se jí zlíbí," prohlásil Oliver. Luthien byl překvapen tím, že půlčíkovy zbraně stále bezpečně odpočívají v pochvách. Jestli na něj ten rozložitý svalovec skočí, jak se mu chce malý půlčík ubránit?

„Je moje," prohlásil obr a odplivl si na podlahu k Oliverovým nohám. Oliver se podíval na plivanec a pak zpátky na chlapa.

„Je ti doufám, jasné, že jestli mi zasviníš boty, budeš je muset vyčistit," upozornil ho Oliver.

Luthien si zakryl tvář dlaní, otřesený půlčíkovou hloupostí a tím, že Oliver, prohrávající ve výšce tři ku jedné a ve váze alespoň deset ku jedné, vyhledává takovouhle rvačku.

„Mluvíš o ní, jako by to byl tvůj kůň," pokračoval Oliver klidně.

K Luthienovu úžasu se půlčík otočil k ženě. „A vy přece určitě nejste kůň, drahá paní," řekl půlčík a během řeči smekl klobouk.

Obrovitý muž náhle vystartoval, ale Oliver se okamžitě otočil, rozběhl se, sklonil hlavu a vrazil temenem chlapíkovi přímo mezi nohy. Ten se v bolestech předklonil.

„Ještě pořád myslíš na ženský?" zeptal se Oliver.

Chlapík zasténal a svalil se na podlahu. Jeden z jeho kumpánů se rozběhl na Olivera s vytasenou dýkou. Zbraň vystřelila kupředu, ale Oliverovi těsně nad hlavou byla zastavena Luthienovým mečem. Mladíkova pěst zasáhla muže do obličeje a v kotrmelcích ho poslala na zem.

„Už jsem ti představil svého přítele?" zeptal se Oliver ležícího darebáka.

Poslední z trojice se k nim blížil s dýkou v ruce a Luthien se postavil do střehu. Oliver vytasil rapír a postavil se před něj.

Ostatní jim poněkud ustoupili z dosahu a Luthien si všiml, že praetoriánská garda s velkým zájmem přihlíží. Bylo mu jasné, že pokud Oliver toho člověka zraní nebo zabije, hrozí jim vězení.

Muž znenadání mávl dýkou, ale Oliver lehce odskočil stranou a udeřil ho rapírem do zadku. Zloděj znovu zaútočil a Oliver opakoval svůj manévr.

Ten, kterého Luthien udeřil, se začal pomalu zvedat a Luthien se chystal mu postavit. Žena, uchvácená Oliverovou pozorností, však byla první – vší silou ho kopla do obličeje a složila ho znovu na zem.

Ze strany přihlížejících to vyvolalo veselý pokřik.

Oliver si se svým protivníkem chvíli pohrával a jeho ostří přitom protínalo vzduch a opisovalo hypnotizující kruhy. Pak náhle zaútočil a vyrazil nepříteli zbraň z ruky.

„Už by to snad stačilo," řekl půlčík a všiml si darebákova pohledu, který se upíral na ležící dýku.

„Myslíš si, že tu zbraň stihneš zvednout," řekl mu Oliver a upíral na něj pohled. „Možná máš pravdu." Půlčík zamyšleně švihal rapírem. „Ale varuju tě – příště, až tě odzbrojím, nezůstane jen u toho!"

Muž se naposledy podíval na dýku a pak se dal rychle na ústup. Mezi přihlížejícími se rozlehl hlasitý potlesk. Oliver se uklonil a zasunul zbraň zpátky do pochvy.

„Jsi tady pět minut a už děláš potíže!" poznamenal Tasman, když se půlčík s Luthienem vrátili na svá místa u baru. Luthienovi se však zdálo, že mu to rozhodně nevadí.

„Ale Tasmane," odpověděl Oliver a vypadal opravdu dotčeně. „Čest dámy byla přece v ohrožení."

„Jo," přikývl Tasman. „Dámy s velkými… trny."

„Teď ses mě opravdu dotkl," řekl půlčík dramaticky. Pak se náhle rozesmál a podíval se na Luthiena, který tam seděl s otevřenými ústy.

„Budeš se toho muset hodně naučit," poznamenal Oliver.

Luthien si nebyl jist, jestli je to slib nebo hrozba.

První práce

Luthien nikdy neslyšel bizarnější jméno pro ulici než Zapadlý konec – dokud Oliver, který je vedl mezi shluky dřevěných stavení, nezahnul za roh a neukázal na jejich nový domov. Zapadlý konec byla spíše pěšinka než ulice, byla široká stěží osm stop a ukrytá ve stínu vysokých budov, tyčících se po obou stranách.

Oba dva se ponořili do stínů bezměsíčné noci a překračovali těla chrápajících opilců, kteří už se nedokázali dotáhnout ani k vlastním dveřím, nebo prostě žádné vlastní dveře neměli. Jediná pouliční lampa osvětlovala oprýskanou zeď a schody, které vedly k okovaným dveřím. Po chvíli si Luthien všiml dalších světel, která se pohybovala ve stínech.

„Zlodějská gilda," vysvětloval šeptem Oliver.

„Byl jsi jejím členem?" Luthien předpokládal kladnou odpověď, ale pohled na Olivera mu prozradil, že půlčík jeho pocity nesdílí.

„Já?" zeptal se překvapeně Oliver, zavrtěl hlavou a poodešel z dosahu světla.

Luthien ho následoval. Minuli čtvery dveře a po chvíli se dostali ke schodišti směřujícímu dolů a zakončenému úzkými, bytelnými dveřmi. Oliver se na dlouhou chvíli zastavil a pozorně se kolem sebe rozhlížel.

„Tohle byl můj domov," zašeptal koutkem úst.

Luthien neodpověděl, zaujat změnou v půlčíkově chování – Oliver byl nervózní, takřka vystrašený.

„Nemůžeme tam vejít," řekl půlčík.

„Tyhle věci je třeba vycítit?“ zeptal se Luthien a Oliver se usmál, vytáhl nůž a hodil ho dolů. Zarazil se do dveří s hlasitým zazvoněním.

Luthien se chystal zeptat, co tím půlčík zamýšlel, ale byl přerušen tuctem zvonivých zvuků kamene, narážejícího na kámen. Vydal se ke dveřím, ale rychle uskočil zpět, neboť z kamenných schodů vystřelilo několik šipek. Konec schodiště vybuchl v plamenech a veliký kamenný blok nad dveřmi se před Luthienovým nevěřícným pohledem s rachotem zřítil na zem.

Pak, jako by nějaký obr sfoukl svíčku, plameny náhle zhasly.

„Teď už tam můžeme jít,“ řekl Oliver. „Ale dej si pozor, kam šlapeš. Ty šipky jsou otrávené.“

„Někdo tě nemá rád,“ poznamenal Luthien a pomalu půlčíka následoval.

Oliver uchopil rukojeť nože a zatáhl. Nepodařilo se mu ho však ze dveří vytáhnout. „To proto, že nikdy nepoznal mou okouzlující osobnost,“ vysvětloval. Stál s rukou na jílci a pohlížel na nůž jako na svého nepřítele.

„Bylo by škoda o něj přijít,“ postavil se Luthien vedle něj. „Měl bys ty dveře odzbrojit.“

Oliver se na svého přítele zamračil. Luthien se chystal zbraň uchopit a zkusit svou sílu, ale Oliver jeho paži odstrčil. Než stihl Luthien cokoli říct, Oliver uchopil jílec oběma rukama, zapřel se nohama proti dveřím a vší silou zatáhl.

Podařilo se mu nůž vytrhnout a upadnout přitom na zem. Vstal, oprášil si klobouk a vstrčil zbraň do pochvy.

„Mou velmi okouzlující osobnost,“ řekl znovu, zjevně potěšen svým výkonem.

Půlčík otevřel dveře a pokynul Luthienovi, aby vstoupil první. Mladý Bedwyr už to málem udělal, ale pak se zastavil.

„Byl to tvůj dům,“ řekl a ustoupil stranou.

Oliver otevřel dveře dokořán. Zevnitř zavanul pach zatuchliny. I když tam bylo velmi málo světla, oba si všimli, že zevnitř byly dveře začerněny. Oliver udělal krok směrem dovnitř a pak se rychle stáhl. Oboustranně broušené kyvadlo s třeskem narazilo do dveřní zárubně,

vrátilo se zpátky a toto se opakovalo několikrát. Nakonec se zastavilo ve vodorovné pozici přímo proti dveřím.

„Někdo tě vážně nemá rád," řekl Luthien.

„Ne tak docela," odpověděl rychle Oliver a zasmál se. „Tuhle past jsem udělal já!" Oliver si sundal klobouk a prošel pod kyvadlem. Luthien se ho chystal následovat, ale pak se zastavil, když si uvědomil, jakou hru to s ním Oliver hrál. Půlčík ho nabádal, aby šel první, a přitom o kyvadle věděl! S opatrným našlapováním vstoupil Luthien dovnitř.

Oliver byl nalevo u stěny a právě zapaloval lampu. Dolil do ní trochu oleje a okolí zaplavilo slabé světlo.

Vevnitř byla veliká spoušť. Dřevěné obložení stěn bylo zčernalé a leželo na zemi, všude se válel těžký smradlavý kouř, přestože po nějakém žáru už nebylo ani stopy.

„Kouzelný kulový blesk," poznamenal Oliver. „Nebo elfské vařící víno."

„Elfské vařící víno?"

„Lahve naplněné olejem," vysvětloval půlčík a odkopl stranou zbytky židle. „Ucpané hadrem nasáklým hořlavinou. Jsou velmi účinné."

Luthien byl překvapen, s jakou lehkostí Oliver bere tu zkázu. Přestože světlo, které lampa vydávala, bylo slabé, bylo jasně vidět, že z vnitřního vybavení nezůstalo vůbec nic. Navíc zde mnoho věcí mělo kdysi nepochybně velikou cenu.

„Dneska v noci už nikde jinde nocleh nenajdeme," řekl Oliver. Otevřel jednu ze svých sedlových brašen a vytáhl z ní hadr.

„Hodláš tady začít uklízet?" zeptal se Luthien.

„Nechce se mi spát na ulici," odpověděl Oliver tónem nepřipouštějícím diskusi. A tak se dali do práce.

Trvalo jim dva dny, než se jim podařilo všechno vyčistit a vyvětrat všechen kouř. Chodili k Trelfovi na jídlo a pravidelně navštěvovali stáje, aby zkontrolovali koně. Pokaždé potkávali skupinku dětí, které si hrály poblíž jejich obydlí – měly roztrhané šaty a byly velmi špinavé. Luthienovi neunikla skutečnost, že Oliver jim vždycky dává značnou část svého jídla.

Tasman jim umožnil se u Trelfa vykoupat, a tak druhou noc, poté co skončili práci, si na sebe Luthien a Oliver oblékli své lepší šaty a vydali se na místo, kterému nyní opravdu mohli říkat domov.

Uvítaly je holé zdi a hrubá dřevěná podlaha. Oliver zatím koupil jen novou lucernu, a tak si sundali se stolu své deky a začali je rozbalovat.

„Zítra v noci si začneme opatřovat nábytek," řekl půlčík, když se zavinul do deky.

„Jak jsme na tom s prostředky?" zeptal se Luthien, neboť věděl, že půlčíkův měšec je den ode dne tenčí.

„Nijak zvlášť dobře," připustil půlčík. „Proto musíme začít zítra v noci."

Luthien porozuměl a jeho výraz vyjadřoval nesouhlas. Oliver rozhodně neuvažoval o tom, že by si něco *koupil*.

„Předtím, než jsem pod tlakem okolností musel odjet z města, jsem měl v plánu nabourat se do domu jednomu obchodníkovi. Jsem si jist, že má pořád tu samou stráž a že cennosti má pořád tam, kde byly předtím."

Luthien se nepřestával mračit.

Oliver se odmlčel a zadíval se na něj. Půlčíkova ústa se roztáhla v úsměvu. „Máš nějak špatnou náladu." Bylo to spíš konstatování než otázka. „Zdá se ti, že se zlodějským povoláním není něco v pořádku?"

Otázka zůstala nezodpovězena.

„Co víš o zákoně?" zeptal se Oliver.

Luthien zabručel, jako by odpověď byla zřejmá. „Vzít cokoli, co patří někomu jinému, je proti zákonu."

„Aha!" zvolal půlčík. „V tom se právě pleteš. Někdy je to proti zákonu a někdy se tomu říká obchod."

„A to, co se chystáš dělat ty, je obchod?" zeptal se sarkasticky mladý Bedwyr.

Oliver se zasmál. „Obchod je to, co provádějí obchodníci," odpověděl. „Já jen násilím uplatňuji zákon. Nepleť si zákon se spravedlností. Ne v časech krále Greensparrowa." S těmito slovy se půlčík převalil na bok a rozmluva skončila. Luthien byl ještě nějakou dobu vzhůru, uvažoval o jeho slovech, ale k ničemu nedospěl.

Vydali se na cestu po střechách domů, stojících v bohaté části Montfortu. Luthien ve svém plášti a Oliver s výzbrojí, kterou mu daroval Brind'Amour. Kyklopové, zejména členové praetoriánské gardy, hlídkovali v každé, ulici a pár jich bylo dokonce i na střechách, ale Oliver to tady velmi dobře znal a bezpečně vedl Luthiena dál.

Dostali se na plochou střechu třípatrového domu. Oliver se usmál a mrkl na Luthiena. Mladík byl celý rozechvělý a připadal si jako děcko páchající nepravost. Oliver z jednoho měšce vytáhl svraštělý míček, připevněný k lanu. Přitiskl ho na jeden z výstupků a zatáhl za lano.

„Měl bys být rád, příteli," zašeptal Oliver. „Dnes v noci se budeš učit od mistra." Půlčík se přehoupl přes hranu a tiše se spouštěl dolů. Luthien sledoval, jak se zastavil před oknem, otevřel další váček a vytáhl nějaký malý nástroj, který mladík nemohl rozeznat. Oliver ho přitiskl na okno, opsal jeho obvod a vyňal skleněnou výplň, pak se rychle rozhlédl a vlezl do místnosti. Luthien ho po chvíli následoval.

Půlčík měl v ruce malou lampu, která vydávala úzký paprsek světla. Luthienovi se překvapením rozšířily oči, když Oliver přejížděl po vybavení místnosti. Přestože jeho otec byl earl a stál si na bedwydrinské poměry velmi dobře, takovouhle sbírku Luthien nikdy neviděl! Nádherně tkané tapisérie visely na každé zdi, vzácné koberce pokrývaly podlahu a mnohé umělecké předměty – vázy, sochy, ozdobné zbraně a brnění – byly rozestaveny po celé ploše.

Oliver postavil lampu na stůl a začal se rozhlížet. Rukou Luthienovi ukazoval, co je nejcennější. Jak mu Oliver již předtím vysvětlil, hlavní zásadou bylo dobře zvážit poměr mezi cenou a velikostí. Ulicemi Montfortu se prchalo jen těžko, zvlášť když jste měli plné ruce ukradených cenností!

Po několika minutách vzal Oliver malou vázu z modrého porcelánu, vykládanou zlatem. S potěšením si ji prohlížel a pak náhle ztuhl na místě.

Luthien tomu nejprve nerozuměl, ale pak i on uslyšel těžké kroky, blížící se ke dveřím.

Oba přátelé se společně vrhli k oknu a Luthien přitom šlápl na skleněnou výplň, kterou tam Oliver odložil. Oba se při zvuku tříštícího skla zachvěli a nervózně se podívali ke dveřím. S vázou pod paží skočil Oliver na lano a sešplhal pod okno.

Luthienovi už na to nezbyl čas. Podíval se na dveře a viděl, že se klika pohnula – pak si vzpomněl, že na stole stále svítí lampa! Mladík se k ní vrhl a zhasl ji, pak se přitiskl zády ke zdi. V tom okamžiku vstoupili do místnosti dva kyklopové.

Bestie nasály vzduch a vešly dovnitř. Jen to, že s sebou měli lucernu, dovolovalo Luthienovi doufat, že nerozeznají zápach zhasnuté lampy. Jeden z kyklopů se posadil na stůl, stěží dvě stopy od Luthiena.

Mladík zadržel dech, uchopil jílec meče a málem ho vytáhl, když se kyklop otočil přímo na něj.

Meč nevytasil, protože kyklop, dívající se přímo na Luthiena, si ho vůbec nevšiml.

„Zbožňuju výjevy z kyklopských vítězství!“ řekl jednooký svému kumpánovi a Luthien si uvědomil, že stojí přímo před tapisérií, která takovýto výjev zobrazuje.

„Tak už pojď,“ řekl mu druhý kyklop o chvíli později. „Něco se ti zdálo, nikdo tady není.“

Kyklop na stole vyskočil na nohy. Už už odcházel, ale pak se ohlédl a náhle se zastavil.

Luthienovi bylo jasné, že si všiml rozbitého skla. Kyklop popadl svého společníka za rameno a oba se rozběhli k oknu.

„Na střeše!“ vykřikl jeden z nich, vyklonil se a pohlédl nahoru.

Luthien znovu sáhl po meči, ale jeho instinkt mu napovídal, že by se měl za každou cenu vyvarovat boje.

Kyklopové vyběhli z místnosti a Luthien se rozběhl k oknu – málem přitom narazil do Olivera, který lezl zpátky. Půlčík se rozhlédl a pak třikrát zatáhl za lano a zachytil padající míček. Chtěl ho přilepit na okenní rám, aby jim délka lana umožnila spustit se až na ulici, zvuk mnoha blížících se kroků ho však zastavil.

„Nemáme čas,“ poznamenal Luthien a uchopil Olivera za paži.

„Nenávidím noční boj,“ odpověděl Oliver, klidný jako vždy.

Luthien se rozběhl zpátky ke zdi a táhl Olivera s sebou. Opřel se zády o tapisérii, rozevřel plášť a gestem půlčíkovi pokynul, aby se pod něj ukryl. Oliver neměl na výběr, neboť dveře se začaly otvírat.

Do místnosti vstoupil malý obtloustlý muž v noční košili, pravděpodobně obchodník, a s ním několik kyklopů, nesoucích lucernu.

„K sakru," řekl muž, když se rozhlédl a všiml si lampy na stole, rozbitého okna a prázdného podstavce, na kterém stála váza. Došel ke stolu, vytáhl klíček, kterým otevřel horní zásuvku, a důkladně si prohlédl její obsah.

„No dobrá," řekl muž uklidněně. „Alespoň že vzali jen tu bezcennou vázu."

Luthien se podíval do svého pláště a půlčík něco zamumlal.

„Nevzali naštěstí mou sochu," pokračoval obchodník, který se zjevně uklidnil, a podíval se na malou figurku okřídleného člověka, postavenou na stole. Pak ponořil ruku do zásuvky a oba přátelé uslyšeli cinkání zlata. „Ani tohle." Obchodník zásuvku zavřel a zamkl.

„Všechno to tu prohledejte," rozkázal obchodník kyklopům. Ohlédl se a zamračil. „A dohlédněte, ať spraví to okno!" řekl zvýšeným hlasem.

Pak spolu s kyklopy odešel a zamkl dveře. Oliver se vymotal z pod pláště a zamnul si ruce. Mířil přímo ke stolu – lampu jim tam obchodník nechal.

„Ta zásuvka je zamknutá," zašeptal Luthien, stojící vedle půlčíka. Oliver však vytáhl několik předmětů a položil je na stůl.

„To se teda pleteš," řekl o chvíli později a pyšně se na Luthiena podíval, když zásuvku otevíral. Čekala tam na ně hromada zlata a drahocenností – mince, náhrdelníky a několik zlatých prstenů. Oliver zásuvku promptně vyprázdnil a nasypal poklad do malého vaku, který odněkud vytáhl. Půlčík teprve teď dokázal pořádně ocenit Brind'Amourův dar.

„Vezmi tu sochu," řekl Luthienovi, přešel na druhou stranu místnosti a vrátil vázu na místo.

Pročekali u okna polovinu noci, dokud neumlkl dupot nohou kyklopů, pobíhajících kolem. Pak Luthien vyhodil míček zpátky na střechu a oba se odebrali domů.

Světlo v místnosti bylo poměrně slabé, a tak si oba přátelé nevšimli, co tu po sobě zanechali. Ale obchodník, který divoce klel, když se druhý den vrátil a zjistil, že jeho nejcennější předměty byly ukradeny, ano. Ve vzteku popadl vázu, kterou mu Oliver vrátil, a mrštil jí přes místnost, kde se roztříštila o zeď vedle stolu. Obchodník se zarazil a překvapeně zíral na zeď.

Na tapisérii, u které se Luthien skrýval před kyklopy, byla silueta muže v plášti – šarlatově zbarvený stín. Žádným způsobem se nedal smýt. Čaroděj, kterého o něco později obchodník povolal, na siluetu jen užasle zíral.

Tak se zrodil Šarlatový stín.

Dopis

Luthien se opřel na pohodlném křesle, nohy měl podložené drahým podnožníkem. Slastně se protáhl a zívl. Před nedávnem se s Oliverem vrátili ze své, tento týden třetí „exkurze“ do obchodnické části města. Mladík se moc nevyspal, protože brzy ráno ho vzbudilo hlasité chrápání jeho společníka.

Teď však byl Luthien v jejich obydlí sám. Oliver se dnes vydal najít kupce pro vázu, kterou získali před třemi dny. Byla krásná, temně modrá, se zlatým lemováním a Oliver si ji chtěl původně ponechat. Luthien mu to však rozmluvil a připomněl mu, že se rychle blíží zima a budou potřebovat hodně prostředků, pokud ji chtějí přečkat v pohodlí.

Pohodlí. To slovo znělo Luthienovi cize. Byl v Montfortu něco málo přes tři týdny a na začátku neměl o mnoho víc než Lehkonohého. Přijel do vypálené díry v ulici, které Oliver říkal domov, a po prvních dvou dnech Luthien vážně uvažoval, že z Montfortu odjede. Teď, když se díval na tapisérie na zdech, na koberce, dubový stůl a další skvělé zařízení, mohl jen stěží uvěřit, že je to ten samý byt.

Práce jim šla od ruky a bohatí obchodníci byli skvělá kořist. Všude kolem něj byly výsledky jejich činnosti, získané buď přímo, nebo zprostředkovaně přes jiné zloděje.

Luthien se smutně usmál. Když se díval na veškerý přepych kolem sebe, měl by být šťastný, ale tento pocit z něj rychle vymizel,

když si uvědomil, že je Luthien Bedwyr, syn earla z Bedwydrinu a jeden z nejlepších válečníků.

Teď už ne, usoudil nakonec. Nyní byl jen Luthien, zloděj v šarlatovém plášti.

Luthien vzpomínal na dny své nevinnosti. Vzpomínal na dny, kdy jeho největší starostí byla díra v rybářské síti. Tehdy se mu zdálo, že budoucnost má jistou.

Nyní však o své budoucnosti nevěděl zhola nic. Mohl být zabit v domě nějakého obchodníka? Nebo se mohla zlodějská gilda doslechnout o pověsti dvou nezávislých zlodějů a rozhodnout se něco s tím udělat? Nebo snad mohli být on i Oliver vyhnáni z Montfortu a vystaveni tak napospas tuhé zimě? Oliver souhlasil s tím, že právě kvůli zimě vázu prodají – a Luthien věděl, že půlčík dává stranou prostředky, které by jim umožnily přežít zimu i na cestách. Jen tak pro případ.

S novým přílivem energie mladík vyskočil ze svého místa. Přešel přes malou místnost až k židli před dubovým stolem, na němž ležel pergamen.

„Gahrisovi, earlovi z Bedwydrinu," četl Luthien své vlastní písmo. Mladík se posadil a ze zásuvky vytáhl pero.

Drahý otče, napsal. Chvilku si oslovení zamyšleně prohlížel. Tenhle dopis začal psát už před deseti dny, pokud se zamyšlenému posedávání u stolu ovšem dá říkat začátek. A teď, stejně jako předtím, Luthien seděl na židli a přemýšlel.

Co má Gahrisovi napsat? Že je zloděj? Luthien si zhluboka povzdechl a namočil pero do kalamáře.

Jsem v Montfortu. Přijel jsem sem se svým velmi zvláštním přítelem, Gaskonijcem, který se jmenuje Oliver z Morous.

Luthien na chvíli přestal psát a s úsměvem ho napadlo, že teď by mohl čtyři stránky věnovat jen Oliverovu popisu. Podíval se na malou lahvičku, stojící vedle pergamenu a uvědomil si, že nemá tolik inkoustu.

Opravdu nevím, proč ti tohle píšu. Vypadá to totiž, že si my dva nemáme co říct. Chci jen, abys věděl, že jsem v pořádku a mám se dobře.

Ta poslední věta je pravdivá, uvědomil si Luthien a pijákem vysušoval inkoust. Skutečně chtěl, aby Gahris věděl, že se má dobře.

Znovu se smutně usmál.

Nebo se možná zas tak dobře nemám, psal Luthien. *Je mi špatně, otče. Špatně z toho, co jsem viděl a slyšel. Víš vůbec, že žijeme ve lži? Jak se vůbec můžeme smířit s vládou dobyvačného krále a jeho armádou kyklopských psů?*

Luthien se opět na chvíli zastavil. Nechtěl se zabývat politikou, které nerozuměl a do níž spadaly i Brind'Amourovy lekce. Další část dopisu byla v souladu s tímto rozhodnutím.

Měl bys vidět montfortské děti. Nemají co na sebe a živí se odpadky, zatímco bohatí obchodníci mají stále víc peněz, o které obrali jejich rodiče.

Jsem zloděj, otče. JSEM ZLODĚJ!

Luthien položil pero na stůl a upřeně se zadíval na pergamen. Nechtěl svou profesi Gahrisovi prozradit. Určitě ne! Ta slova se na papíře objevila jen jako výsledek jeho rozčilení. Luthien pergamen uchopil a chystal se ho roztrhat. Pak se však zarazil a znovu si přečetl poslední slova.

JSEM ZLODĚJ!

Mladému Bedwyrovi to připadalo jako zrcadlo nastavené jeho duši a problémům. Rozhodl se, že se za to stydět nebude, uchopil pero a pokračoval.

Poznal jsem, že v zemi je mnoho hrůzy. Můj přítel Brind'Amour tomu říká nákaza a tenhle popis se docela hodí na růži, kterou kdysi Eriador byl a která před našima očima uvadla. Nevím, jestli zdrojem nákazy je král Greensparrow a jeho vévodové, ale ve svém srdci cítím, že každý, kdo má co do činění s kyklopy, ji roznáší dál.

Tento mor se pevně zachytil i za vnitřní zdi Montfortu, který ve stínech noci navštěvuji, abych si alespoň trochu naplnil kapsu!

Ponořil jsem své ostří do kyklopské krve, ale obávám se, že nákaza je už příliš hluboko zakořeněná. Bojím se o Eriador. Bojím se o děti.

Luthien si po sobě všechno několikrát přečetl. Cítil v sobě prázdnotu a nechuť. „Abych si alespoň trochu naplnil kapsu," četl

nahlas. A Luthienu Bedwyrovi, který byl přesvědčen, že takto by to ve světě chodit nemělo, se to zdálo směšné.

Položil pero na stůl a chystal se vstát. Pak, jakoby mimoděk, udělal v záhlaví dopisu tlustou čáru.

„Proklínám tě, Gahrisi," zašeptal.

Když se Oliver vrátil do jejich malého obydlí, našel Luthiena spícího v křesle. Půlčík si ze zad shodil vak zlatých mincí. Uzavřel výhodný obchod a nyní se oddával příjemným myšlenkám, jak peníze utratit.

Chystal se mladíka vzbudit, neboť bylo nutné vydat se na trh dřív, než se nejlepší zboží rozprodá nebo ukradne, ale pak si povšiml pergamenu ležícího na stole, a tak se k němu po špičkách vydal.

Když si ho přečetl, na tváři se mu objevil úsměv a pohled, kterým se podíval na Luthiena, měl v sobě značnou dávku sympatií.

Půlčík vytáhl z kapsy hrst mincí a zacinkal jimi Luthienovi před obličejem.

„Probuď se!" zvolal zvesela. „Slunce už je vysoko a obchod čeká!"

Luthien něco zamumlal a chystal se obrátit na druhý bok, ale Oliver ho popadl za rameno a s překvapující silou na někoho tak malého ho otočil zpátky. „Tak už přece vstávej, lenochu," řekl Oliver. „Severní vítr už s sebou přináší poselství zimy a my musíme vyřídit ještě spoustu věcí! Budu potřebovat ještě alespoň tucet teplých kabátů!"

Luthien se pokoušel rozlepit spánkem zalepená víčka. Tucet kabátů? převalovalo se mu v mysli. O čem to Oliver mluví?

„Říkám tucet," prohlásil půlčík. „Tak si alespoň budu moci vybrat, který z nich se nejlépe hodí pro někoho s mou pověstí. Ty ostatní vyhodím na ulici."

V Luthienově tváři se objevil výraz údivu. Proč by měl Oliver vyhazovat dobré kabáty na ulici?

„Tak jdeme, jdeme," pobízel ho znovu půlčík. „Musíme se dostat na tržiště dřív, než bude všechno pryč!"

Děti. Vyhodí kabáty na ulici! Vyhodí je tam, kde si je budou moci děti, z nichž většina je stejně velká jako půlčík, vyzvednout.

Luthienovi dala tato odpověď a pochopení pro Oliverův spěch sílu, aby vstal.

Když došli až do středu nižší části města, do Olivera jako by se vlila nová síla. Čekal na ně velký otevřený prostor zaplněný stánky. Pouliční prodavači o překot nabízeli své zboží, všude kolem byla slyšet hudba na různé exotické nástroje, zpěv a sem tam bylo vidět i žongléra nebo akrobata. Luthien si chránil kapsy, kdykoliv někoho z těchto lidí míjeli – první lekce, kterou mu Oliver o tržišti dal, se týkala toho, že většina z nich dělá takovéhle kousky jen proto, aby zakryla své skutečné zaměstnání.

Dnes bylo tržiště plné ruchu. Minulé noci přijela z Avonu přes Malpuissantskou zeď poslední velká karavana v tomto roce.

Oba přátelé se nějakou dobu rozhlíželi. Oliver si na chvíli odskočil a koupil velký kornout cukrkandlu. Pak si vyhlédl stánek s ošacením a začal si vybírat kabáty. Půlčík si nechal jeden ukázat a žádal poloviční slevu. Obchodník se na něj jen zamračil a trval na původní ceně.

Celé představení trvalo několik minut, pak půlčík v marném gestu rozhodil ruce, nazval obchodníka barbarem a odešel pryč.

„Ta cena byla slušná," poznamenal Luthien, když kráčel vedle svého pestře oděného společníka.

„Nechtěl vůbec smlouvat," odpověděl Oliver navztekaně.

„No ale ta cena byla vážně slušná," trval na svém Luthien.

„Já vím," řekl Oliver netrpělivě a ohlédl se zpátky ke stánku. „Barbar jeden."

Luthien se chystal odpovědět, ale pak si to rozmyslel. Co se týče tržiště, měl jen omezené zkušenosti, ale už za krátkou dobu zjistil, že většina zboží se dala pořídit za padesát až sedmdesát pět procent původně požadované ceny. Byla to zkrátka hra mezi obchodníky a nakupujícími, ve které hlavní roli hrálo zuřivé smlouvání. Luthienovi se zdálo, že obě skupiny se snaží přechytračit jedna druhou.

Zastavili u dalšího stánku a Oliver s obchodníkem se pustili do debaty ne nepodobné té předchozí. Nakonec si plácli a Oliver vytáhl peníze – zaplatil o pět stříbrňáků víc, než by ho stál kabát u prvního stánku. Luthien se na to chystal Olivera upozornit, ale když viděl

jeho spokojený úsměv, dospěl k závěru, že půlčík by to asi nepochopil.

A tak jim uběhlo celé dopoledne: nakupovali, smlouvali a rozdávali cukrkandl dětem, které pobíhaly kolem. Celé to pobíhání bylo poměrně únavné, ale Luthiena povzbuzovalo, že dělají alespoň něco dobrého.

V době, kdy byli připraveni odejít, měl už Luthien na zádech velký vak, naplněný až k prasknutí. Oliver šel za ním a všiml si nějakého chlapíka, který se k mladíkovi snažil nenápadně přiblížit zprava. Půlčík se na něj ostře podíval, ale náhle narazil do stojícího Luthiena. Aniž by ze zloděje spustil oči, zvedl Oliver ze země klobouk, který mu spadl z hlavy. Darebák, když viděl, že je odhalený, se rozesmál. Oliver dostal chuť podepsat se mu na kůži.

„Chlapče," zavrčel půlčík na Luthiena, „až budeš příště chtít zastavit, tak mě na to upozorni!" Chtěl pokračovat, ale uvědomil si, že Luthien ho neposlouchá.

Mladík civěl přímo před sebe. Oliver se ho chystal zeptat, co zajímavého tam vidí, ale když se tím směrem také podíval, pochopil.

Ta žena byla skutečně překrásná – to bylo Oliverovi jasné i přesto, že měla na sobě roztrhané a špinavé šaty. Při chůzi skláněla hlavu a její dlouhé, bohaté světlé vlasy jí v kaskádách spadaly na ramena – Oliver si všiml lehce zašpičatělých uší. Veliké, sytě zelené oči vyzařovaly vnitřní sílu, která jí dozajista pomáhala překonat ponižující postavení. Šla v čele obchodníkova průvodu a její drsně vyhlížející dozorce ji popohánět. V jednu chvíli se její pohled střetl s Luthienovým.

Oliver se postavil vedle svého společníka a počastoval Luthiena štulcem.

Luthien ani nezamrkal a Oliver musel s politováním konstatovat, že jeho přítel je zcela konsternován.

„Je to otrokyně," poznamenal Oliver a snažil se tak získat Luthienovu pozornost. „Nejspíš půlelfka. A ten obchodník ti ji neprodá ani za všechno zlato Eriadoru."

„Otrokyně?" zeptal se Luthien a upřel na Olivera pohled, jako by mu to slovo bylo cizí.

Oliver přikývl. „Zapomeň na ni," řekl mladíkovi.

Luthien se ohlédl a viděl, že dívka i s celým procesím pomalu mizí z dohledu.

„Zapomeň na ni," zopakoval Oliver, ale Luthien pochyboval, že to kdy dokáže.

Oba přátelé se vrátili do svého malého obydlí, kde zanechali nákup, a pak se na Oliverův popud vydali k Trelfovi. Luthienovy myšlenky se stále točily kolem dívky, a když seděli u známého baru, přemýšlel o svých pocitech.

Vzpomněl si na Kateřinu, lásku svého mládí. „Mého mládí," zamumlal a napadlo ho, jak hloupě to zní. Viděl se přece s Kateřinou O'Haleovou naposledy před několika týdny, ale jeho předchozí život na Bedwydrinu mu připadal nesmírně vzdálený, jako by se to odehrálo v jiném světě a v jiném čase, snad sladký sen, ztracený ve víru reality.

Jak to vlastně bylo s Kateřinou? Přemýšlel. Určitě se mu líbila a možná ji i miloval. Ale ta láska postrádala žár a nikdy se mu nerozbušilo srdce tak, jako když spatřil krásnou otrokyni.

Rozhodl se nerozebírat už to, co je dávno pryč. Jediné, čemu rozuměl, bylo vzedmutí citů, když uviděl světlovlasou dívku, a to mu stačilo. Soustředil se na to, aby si ji znovu vybavil a vzpomněl si na pohled jejích velikých, zelených očí.

Nakonec představa zmizela a Luthien se vrátil do současnosti.

„Mnoho fairbornů žije jako otroci," řekl mu Oliver. „Zvláště míšenci."

Luthien se na něj ostře podíval, jako by půlčík jeho lásku urazil.

„Míšenec," vysvětloval půlčík. „Napůl elf a napůl člověk. Nejsou příliš vzácní."

„A žijí jako otroci?" ptal se nevěřícně Luthien.

Oliver se smutně usmál. „Čistokrevní fairbornové jimi pohrdají a lidé právě tak. Ale jestli chceš nad osudem nějaké rasy plakat, můj naivní příteli, pak si raději vyber trpaslíky. To oni, a ne elfové nebo půlelfové, jsou nejvíce pohrdanou rasou Avonu."

„A na jakém místě figurují půlčíci?" zeptal se Luthien.

Oliver si jednou rukou přihladil dlouhé, hnědé vlasy. „Pochopitelně tam, kde si vybereme," řekl a pokynul Tasmanovi, aby jim dolil prázdné poháry.

Tím jejich rozhovor skončil a Luthien se v myšlenkách vrátil k té dívce a k problému otroctví. Na Bedwydrinu žádní otroci nebyli – alespoň Luthien o žádném nevěděl. Všechny rasy byly vítány v míru, snad kromě kyklopů. A nyní, podle ediktu, který přišel z Carlisle, byli kyklopové naprosto rovnoprávní a nikdo je nesměl z ostrova vyhnat. Kyklopové na Bedwydrinu nebyli vítaní – i majitelé hospod byli známi tím, že jim lhali o zavírací době.

Ale otroctví? Luthiena zaplnila obrovská nechuť a myšlenku na to, že žena, kterou viděl, to překrásné a nevinné stvoření, které mu ukradlo srdce, byla otrokyní patřící nějakému obchodníkovi, musel okamžitě spláchnout.

O několik skleniček později seděl Luthien stále u baru a otevřeně nadával na nespravedlnost a k Oliverově nechuti hovořil o pomstě.

Oliver se snažil Luthiena vší mocí uklidnit a přitom se mu podařilo zvrhnout na něj korbel s pivem. Luthien na něj upřel vzteklý pohled, ale než mu mohl vynadat, naznačil mu Oliver, aby zaměřil svou pozornost na rozhovor, probíhající mezi dvěma zlodějskými týpky, sedícími poblíž u stolu.

„Říkam ti, že je to Šarlatovej stín," prohlásil jeden z nich.

„Vrátil se a vévoda Morkney a jeho zlodějský vobchodníci to tvrdě vodnesou, to je jasný!"

„Jak si můžeš bejt tak jistej?" zeptal se druhý darebák. „Co myslíš, Tasmane? Můj kámoš si myslí, že Šarlatovej stín vstal z mrtvejch, aby odchytil Montforta."

„Ten stín vidělo spousta lidí," vstoupil do toho první chlapík. „A nedal se smejt ani odstranit kouzlem!"

„Šeptá se to," přisvědčil Tasman, který se zapojil do hovoru. „Ale jestli je to pravda, myslíš si, že je to v pořádku?"

„V pořádku?" zopakoval chlapík. „Jestli maj ty vobchodníci dostat, co jim patří, tak to teda sakra je v pořádku!"

„Ale copak na tom všichni neprodělám, když na ně Šarlatový stín udeří?" pokračoval Tasman. „Vévoda Morkney potom na ulicích rozmístí mnohem víc stráží."

Oba stolovníci se na chvíli zamysleli a nakonec jeden z nich prohlásil: „Je to v pořádku. Jestli s nima někdo pořádně zamete, tak tuhle cenu zaplatím!" Postavil se na vratké nohy a pozvedl korbel.

„Na Šarlatový stín!“ zavolal hlasitě a k Luthienovu překvapení se pozvedlo minimálně ještě dalších tucet korbelů.

„Patřilo to nějakému zloději,“ zamumlal Oliver, který si vzpomněl na Brind’Amourova slova, když dával Luthienovi plášť a luk.

„O čem to mluví?“ zeptal se Luthien, jehož smysly byly značně otupeny.

„Mluví o tobě, kamaráde,“ řekl Oliver, dopil a vyskočil na nohy. „Tak pojď, musím tě odvést do postele.“

Luthien zamrkal a rozhlížel se kolem sebe. Stále mu nedocházelo, o čem Oliver a ostatní hovořili. Po celou cestu domů přemýšlel o krásné otrokyni.

Druhý zloděj, ten, který v rozhovoru o Šarlatovém stínu pochyboval, s velkým zájmem sledoval, jak Oliver s Luthienem opouštějí Trelfa. Brzy poté opustil tavernu a došel až k tajné bráně ve zdi bohaté části města.

Kyklopské stráže sledovaly, jak se plíží na druhou stranu. Ukázal jim prsten s pečetí obchodníka a pokračoval dál.

Měl pro něj mnoho nových zpráv.

Nebezpečí slávy

„Měl bys myslet na úkol, který nás zanedlouho čeká,“ poznamenal Oliver káravým tónem, když spolu s Luthienem mířili potemnělými ulicemi k montfortské vnitřní zdi.

„Nevěděl jsem, že něco chystáme,“ odpověděl Luthien. „Peněz máme přece dost…“

Oliver se zastavil, uchopil mladíka za paži a otočil ho k sobě. „Nikdy,“ řekl Oliver pomalu a jasně, „nikdy už takovou hloupost nevyslovuj.“

Luthien si toho příliš nevšímal a chystal se pokračovat dál, ale Oliver ho zadržel.

„Nikdy,“ zopakoval Oliver.

„I když máme skutečně nadbytek?“ zeptal se Luthien.

„Tfuj,“ zamračil se půlčík. „Budu okrádat obchodníky, dokud se z nich nestanou žebráci a jejich bohatství dám chudým. Pak se vrhnu na chudáky, kteří už vlastně žádní chudáci nejsou, okradu je a všechno vrátím obchodníkům!“

„A jaký to má všechno smysl?“ zeptal se Luthien.

„Kdybys byl opravdový zloděj, nikdy by ses takhle nezeptal,“ řekl Oliver a lehce pleskl Luthiena přes tvář gestem, které u něj v několika minulých dnech zdomácnělo.

„Díky,“ odpověděl Luthien, aniž by se snažil uhnout, a pobídl Olivera, aby pokračovali v cestě.

Půlčík ještě chvíli stál uprostřed ulice a zamyšleně vrtěl hlavou. Luthien už nebyl ten samý Luthien, a to ode dne návštěvy tržiště asi

před týdnem. Měl zjevně radost, když Oliver rozdal dětem kabáty – všechny se kolem něj seběhly jako smečka hladových vlků – ale jinak pomalu přestal jevit zájem o okolí. Jedl málo, mluvil málo a takřka vždy si našel nějakou výmluvu, aby s Oliverem nemusel do vnitřní části města.

Tentokrát ho však Oliver doslova vytáhl. Půlčík chápal, co všechno se přes mladého Bedwyra v poslední době převalilo a, popravdě řečeno, vzrůstající reputace Šarlatového stínu značně zvětšovala nebezpečí při každé akci. Pověsti, které kolovaly v ulicích přilehlých zapadlému konci, přinutily většinu montfortských zlodějů, aby omezili svou činnost alespoň do chvíle, kdy strach obchodníků z Šarlatového stínu částečně pomine.

Ale Oliver věděl, že Luthien se nedrží zpátky ze strachu. Mladík byl něčím zcela uchvácen – měl to napsáno třímetrovým písmem na tváři.

„Kdybych se ti podíval uchem dovnitř hlavy, uviděl bych tam obraz půlelfí otrokyně," řekl. „S vlasy barvy pšenice a s těma nejzelenějšíma očima."

„Nejsi dost velký na to, aby ses mi podíval do ucha," připomněl mu chladně Luthien.

„Jsem dost chytrý na to, abych to nedělal," prohlásil Oliver. Půlčík shledával tuhle konverzaci do značné míry zničující. Navíc na ně čekala nebezpečná práce, a tak ještě jednou netrpělivého Luthiena zastavil.

„Jsem velmi chápavý k srdečním záležitostem," řekl půlčík. „Vím, jak to bolí."

Hráz kolem Luthiena se náhle zhroutila. „Bolí to," zašeptal a zjistil, že tato slova dokonale popisují jeho stav. Luthien takovouhle lásku nikdy předtím nepoznal. Nemohl jíst, nemohl spát a po celou dobu byla jeho mysl zaplněna, jak Oliver správně řekl, představou půlelfky. Byl přesvědčen, že kdyby nahlédl do její duše, uviděl by tam sebe. Byl ve své podstatě pragmatik a věděl, že takové představy jsou iracionální. Ale právě proto to mnohem víc bolelo.

„Jak krásná je divoká květina rostoucí za obdělaným polem," řekl Oliver tiše, „a vykukující na tebe ze stínů stromů. Je krásnější než jakýkoli květ, který jsi kdy držel v ruce, jak se zdá."

„A co se stane, když přejdeš přes pole a ten divoký květ utrhneš?“ zeptal se Luthien.

Oliver se zamračil. „Jako půlčík – džentlmen bych to nikdy neudělal,“ odpověděl. „Takovou krásu bych jen ocenil a vzpomínku na ni bych nesl v srdci po celý život.“

„Zbabělče,“ řekl Luthien a možná poprvé od chvíle, kdy se děti seběhly k Oliverovým kabátům, se na tváři mladého Bedwyra objevil úsměv.

„Zbabělec?“ odpověděl Oliver a předstíral, že je hluboce zraněn. „Já, Oliver z Morous, který se chystá vniknout do nejnebezpečnější části Montfortu, aby si tam vzal, co chce?“

Luthienovi neunikla Oliverova skrytá připomínka, že dnes v noci je čeká úplně jiná práce než rozmluva o mladíkově ztraceném srdci. Přikývl a oba dva pokračovali v cestě.

O hodinu později si oba přátelé vyhlédli chvíli, kdy budou kyklopské stráže z dosahu, a přehoupli se přes zeď. V tom okamžiku se však objevila další stráž. Oliver se okamžitě zachumlal Luthienovi pod šarlatový plášť a mladík si přehodil přes hlavu kápi.

„Takový skvělý plášť,“ poznamenal Oliver, když kolem nich kyklopové přešli, a chystal se vyrazit dál.

Luthien se na něj pochybovačně podíval. „Měli bychom počkat,“ zašeptal, zřejmě zaskočen velkým počtem strážných.

„Měli bychom pokračovat,“ opravil ho Oliver. „Obchodníci mají před Šarlatovým stínem opravdový respekt. Nemůžeme je přece zklamat.“

Oliver začal šplhat na střechu jednoho z domů. Luthien ho sledoval s myšlenkou, že pro půlčíka je to celé jen hra.

Oliver přehodil zvláštní hák svého lana na další střechu a škubnutím se ujistil, že pevně drží. Pak ho přivázal na střeše tam, kde stál. Počkal na Luthiena, rozhlédl se, jestli nejsou v dohledu další strážní, a přeručkoval na druhou stranu. Luthien ho následoval a Oliverovi se po chvíli snažení podařilo lano uvolnit.

„Existují šípy, které se dokáží zarazit do kamene,“ vykládal půlčík, když pokračovali v cestě. „Budeme muset nějaké pořídit pro ten tvůj luk.“

„Máš nějakou představu, kam vlastně jdeme?“ zeptal se Luthien.

Oliver ukázal severně, na shluk domů. Luthien se z půlčíka podíval na domy, pak zpátky na půlčíka a tvářil se přitom překvapeně. Před tím se vždy pohybovali v jižní části města, která se svými střešními byty a temnotou, již způsobovaly nedaleké hory, byla ideálním místem na jejich práci. Přesto však půlčíkovu plánu porozuměl. S tolika kyklopy kolem je lepší vydat se do méně přístupných domů, kde přece jen nebude tolik stráží.

Přesto se to Luthienovi zdálo nebezpečné. Méně přístupné domy byly obývány nejbohatšími obchodníky, často členy vévodovy rozvětvené rodiny. Luthien doufal, že Oliver ví co dělá, a tak ho tiše následoval, i když je půlčík za chvíli dovedl zpátky na ulici.

Ulice byly široké a dlážděné a domy byly nastavěny těsně vedle sebe. V průčelí žádné byty nebyly, neboť přednost se dávala pracovnám, společenským místnostem a altánům. Kolem byla spousta mládeže a kyklopských strážných, ale s Luthienovým pláštěm oba snadno unikli nevítané pozornosti.

Když došli k ústí další ulice, Oliver se zastavil. Tabulka na jednom z domů hlásala, že se jedná o třídu Řemeslníků. Oliver přiměl Luthiena, aby se podíval na skupinu kyklopů stojících v průchodu, kteří si jich sice všimli, ale nejevili žádné překvapení.

„Myslím, že dneska nebudeme pracně slézat žádnou střechu," řekl půlčík s úsměvem a zamnul si ruce.

Luthien se překvapením málem zakuckal a upřel na půlčíka pochybovačný pohled. Jedno z prvních pravidel, které se mu Oliver snažil vštípit, říkalo, že bohaté obchody ve vnitřní části města je lepší nechat být. Jejich majitelé si často najímali čaroděje, aby jim zajistili magickou ochranu. Zřejmý nezájem hlídkujících kyklopů jim sice dával nějakou naději, ale přesto se to Luthienovi zdálo příliš nebezpečné.

Oliver ho uchopil za paži a pobídl ho směrem do ulice. Luthien ho následoval, spoléhaje na to, že jeho společník je příliš zkušený, než aby udělal nějakou chybu. O chvíli později se zastavili před dvěma obchody a Oliver obdivoval zboží vystavené za výlohou.

„Tohle jsou velmi cenné předměty," řekl půlčík spíš sám k sobě než k Luthienovi a prohlížel si nádherné vázy a křišťálové poháry. „Ale tohle," otočil se a prohlížel si sochy a další umělecké předměty

ve výloze druhého obchodu, „bude mnohem snazší ukrást. Navíc už dlouho toužím po soše půlčíka – válečníka,“ poznamenal. Bylo zřejmé, že Oliver přemýšlí. Pak se rozhlédl kolem, aby se ujistil, že v dosahu není žádný kyklop, a vytáhl nástroj na řezání skla.

Luthien si prohlížel figurínu, která se Oliverovi tak zalíbila. Byla to pěkná ukázka půlčíka v bojovém postoji s vlajícím pláštěm a mečem v ruce, přesto však její hodnota značně pokulhávala za ostatními, drahokamy zdobenými výtvory stojícími vedle ní.

Luthien Olivera zadržel právě v okamžiku, kdy půlčík přiložil nástroj na výlohu.

„Kdo ji tam dal?“ zeptal se Luthien.

Oliver se na něj překvapeně podíval.

„Tu sochu,“ vysvětloval Luthien. „Kdo ji dal na takové prominentní místo?“

Oliver se na něj udiveně podíval, pak obrátil svou pozornost zpátky k soše. „Že by majitel?“ zeptal se, zřetelně zaskočen faktem, že jeho společník se ptá na takovou jasnou věc.

„Ale proč?“

„Proč vlastně šeptáš?“ zeptal se půlčík.

„Nemá to být náhodou past na půlčíka – zloděje?“ pokračoval Luthien.

Oliver se na něj znovu s údivem podíval.

„Musíš se naučit takové věci vycítit,“ řekl Luthien s úsměvem a napodobil Oliverův tón.

Oliver si ještě jednou prohlédl sochu a teprve teď si všiml, jak se k ostatním výrobkům nehodí. Otočil se a kývl na Luthiena. „Měli bychom vypadnout.“

Luthien cítil, jak mu po zádech běhá mráz. Opatrně se rozhlédl na obě strany, a když se otočil k Oliverovi, byl smrtelně bledý ve tváři.

„Kyklopové jsou na obou koncích ulice,“ řekl.

„To je pochopitelné,“ odpověděl Oliver. „Nemají, chudáci, kam jít, a tak…“ půlčík se zarazil uprostřed věty, neboť mu náhle došlo, o čem Luthien mluví. „Čekají na nás,“ řekl mladý Bedwyr suše.

„Takže jsme v pasti?“ zeptal se Oliver.

Místo odpovědi ukázal Luthien nahoru. „Nezkusíme střechy?“

Oliver vytáhl lano, roztočil ho a vyhodil vzhůru. Přesvědčil se, že pevně drží, a podal ho Luthienovi se slovy: „Až po tobě.“

Luthien věděl, že důvod, proč má jít první, je ten, aby pak půlčíka, v případě nebezpečí, nahoru vytáhl.

„A pořádně se rozhlédni kolem sebe, než mě začneš tahat,“ poznamenal půlčík.

Mladík se s rezignovaným pohledem začal šplhat nahoru. Oliver si povzdychl, když si všiml, že na výloze zůstal Luthienův šarlatový obrys.

Luthien po chvíli Olivera vytáhl a všiml si, že půlčík má vak naplněný porcelánovým nádobím a křišťálovými poháry.

„Nechtěl jsem, aby veškerá naše práce přišla nazmar,“ vysvětlil půlčík.

Vydali se po střechách pryč. Na rozdíl od městské části blízko rozdělující zdi, byly zde všechny budovy spojeny a vytvářely tak celý blok. Luthien byl o něco napřed a jen díky štěstí si všiml šeptajících stínů, které se objevily před ním.

Kyklopové byli i na střeše.

Luthien děkoval bohu za svůj šarlatový plášť. Rozhlédl se kolem a doufal, že Oliver se k němu brzy připojí. Měl však pocit, že půlčík tuhle střechu zdolával na druhé straně, po Luthienově levici. Mohl pouze doufat, že Oliver má stejné štěstí jako on.

Tváří v tvář nebezpečí, Luthien vytáhl luk a složil ho dohromady. Kyklop přímo před ním propátrával okolí a zjevně ještě nevycítil jeho přítomnost. Luthien si byl jist, že ho trefí, ale obával se, že pokud ho střela rychle a čistě nezabije, kyklop na něj přivolá půlku montfortské praetoriánské gardy.

Rozhodnutí přišlo o chvíli později, kdy uslyšel výkřiky a třesk, doprovázený nezaměnitelným zvukem půlčíkova hlasu.

Oliver nebyl přepadením zaskočen – už předtím si totiž všiml pohybu na vrcholcích střech. Nejprve si myslel, že je to Luthien, ale pak si uvědomil, že jeho společník není tak hloupý, aby přelézal přes otevřená prostranství.

Oliver se co nejvíce skrčil a hledal nejvhodnější místo k obraně. Bylo mu jasné, že jakmile se k němu kyklopové dostanou, okamžitě

ho objeví. Chystal se rozběhnout doprava, ale všiml si toho samého kyklopa, kterého viděl i Luthien. Kyklop ho naštěstí nezpozoroval. Půlčík se rozhodl jednookou bestii obejít a vpadnout jí do zad.

Tento plán však už nestihl uskutečnit.

Před ním se náhle vynořil další kyklop, který se k němu rozběhl s vytaseným mečem. Oliver odložil svůj vak, naplněný ukradenými věcmi, a vytasil rapír. Když se k němu kyklop dostal a bodl mečem, půlčík uskočil stranou a nechal ho proběhnout kolem sebe.

Kyklop, křečovitě držící zbraň, málem spadl se střechy dolů a snažil se udržet rovnováhu, když tu mu náhle na zadku přistál mohutný kopanec, který definitivně rozhodl o směru jeho cesty. Kyklop přepadl dolů, pustil zbraň, ale podařilo se mu zachytit se okapu. Když pohlédl dolů a uviděl pod sebou dvacet pět stop zakončených kamennou dlažbou, tiše zasténal.

„Neboj se, ty hloupá, jednooká zrůdo," řekl Oliver.

Věděl, že by měl být potichu, ale prostě nemohl odolat. „Já ti ten tvůj meč přece nevezmu!"

Půlčík se rozhlédl – a uviděl tři další kyklopy, kteří se k němu rychle blížili. Věděl, že musí zachovávat styl, a tak z jednoho ze svých vaků vytáhl klobouk a nasadil si ho na hlavu.

Kyklop, který stál na střeše před Luthienem, se chystal otočit, jako by něco tušil, když vtom se mu do zad zaryl mladíkův šíp. Luthien se chtěl rozběhnout na pomoc Oliverovi, ale raději se honem přitiskl na střechu, neboť uslyšel charakteristické drnčení kuší.

Střílelí naslepo, protože nebyli schopni určit, kde přesně se Šarlatový stín nachází. Přibližný směr však vystihli docela dobře, takže bylo radno se krýt. Luthien stiskl zuby, když se mu několik palců vedle hlavy zarazily tři šípy.

Mladík však siluety lučištníků viděl proti šednoucímu nebi docela přesně. Věděl, že jeho skládací luk musí být magický (nebo že má nutnou dávku štěstí), neboť když se odkulil stranou a opětoval střelbu, šíp přesně zasáhl cíl.

Jeden z kyklopů se s krátkým zachroptěním svalil dozadu – Luthien uviděl, že mu z čela trčí jeho šíp.

Zbylí dva kyklopové okamžitě zmizeli za vrcholkem střechy.

Oliverův rapír se míhal vzduchem, odrazil jeden z útoků a dýka, kterou držel v druhé ruce, mu pomohla vykrýt další. Půlčík se sehnul, když mu nad hlavou zasvištěl kyklopský meč.

Prudce se vymrštil kupředu a bodl jednu z bestií do nohy těsně nad koleno. Jednooký bolestně vykřikl.

„Ha, ha," zvolal vítězoslavně Oliver a skryl své překvapení nad tím, že se mu v té zatracené tmě podařilo vůbec něco zasáhnout. Pozvedl rapír ve vítězném pozdravu – náhle se však zapotácel, protože zraněný kyklop se na něj vrhl a zasypal ho sérií úderů.

Půlčík měl co dělat, aby nespadl se střechy na zem. Začal zuřivě mávat rapírem, aby od sebe kyklopa udržel co nejdál. To mu umožnilo znovu nabýt rovnováhu. Začínal si však uvědomovat, že boj tři na jednoho není pro něj to pravé, zejména když za ním nebyla žádná opora, ale několik desítek stop volného pádu.

Oba kyklopové znovu nabili kuše a přelezli na druhou stranu střechy. Rozhlíželi se kolem sebe a proklínali šikovného zloděje a jeho přesnou střelu. Vystřelili zhruba do míst, kde předpokládali, že by Luthien mohl být.

Mladík opatrně vzhlédl zpoza mrtvého kyklopa a díval se přímo do zad jeho kumpánům. Pozvedl luk a vypustil šíp, který jednu z bestií okamžitě zasáhl. Druhý kyklop se na svého společníka překvapeně podíval, pak se začal zděšeně rozhlížet kolem. Chtěl ustoupit, ale Luthienův další šíp ho trefil do krku.

Bestie s výkřikem spadla se střechy.

Luthien si připravil nový šíp, neboť kyklop, kterého jako prvního zranil, se k němu rozběhl. Bestie vyvinula velikou rychlost a Luthien viděl, že se naprosto neovládá, oslepená bolestí a nenávistí. Kousek od Luthiena však kyklop zakopl, padl na tvář a už nevstal.

Jediné, co dosud Oliverovi pomáhalo, byla skutečnost, že ti tři kyklopové se nikdy neučili bojovat jako kolektiv. Jejich zmatené útoky si navzájem odporovaly a Oliverovi to připadalo spíš jako boj proti jedinému, silně ozbrojenému soupeři než proti třem.

Přesto však byl ve velmi nepříjemné situaci a jen díky. kyklopské stupiditě měl zatím výhodu. Jedna z bestií se vrhla kupředu, aby udeřila seshora, narazila však do kyklopa vedle sebe, který rovněž útočil seshora. Oba dva to značně rozladilo a jeden z nich upadl na střechu. Poslední kyklop znervózněl a na chvíli polevil ve své pozornosti.

Oliverova dýka mu vyrazila z ruky zbraň.

„Co uděláš teď?“ zeptal se půlčík svého odzbrojeného protivníka. Kyklop se podíval na své prázdné ruce, jako by ho zradily.

Vzteklá bestie sevřela ruku v pěst a udeřila. Překvapený Oliver se zapotácel. Zuřivě zamával rukama, aby získal ztracenou rovnováhu, pak udělal rychlý krok kupředu a sekl dýkou, čímž kyklopa přinutil ustoupit.

„Musel jsem se zeptat,“ zamumlal si Oliver pro sebe.

Všichni tři kyklopové už se vzpamatovali a ten, který přišel o meč, vytáhl dlouhou, zahnutou dýku.

„Nejsem na tom právě nejlíp,“ připustil Oliver.

Jeden netvor se na něj s napřaženou zbraní vrhl a půlčík měl co dělat, aby jeho zbraň odrazil stranou. Kyklop se však k Oliverovu překvapení nezastavil, pokračoval v cestě a spadl se střechy. Půlčík si všiml šípu, trčícího mu ze zad.

Za zády kyklopů se vynořil Luthien s lukem v ruce a připravoval si nový šíp.

„Toho hocha mám vážně rád,“ prohlásil Oliver.

Jeden z kyklopů se otočil a rozběhl se na Luthiena. Ten se usmál, položil luk a vytáhl meč. Bestie stála o něco níže než Luthien a do její zbraně s třeskem narazil Bedwyrův meč.

Luthien okamžitě znovu pozvedl meč a jeho ostří namířilo kyklopovi na krk. Kyklop se pokusil bodnout zespodu, ale Luthien byl dostatečně rychlý a srazil zbraň stranou. Pak kyklopa sekl napříč přes břicho.

Jednooký ustoupil a pohlédl na své zranění, ze kterého kapala krev. Zavrávoral a padl na tvář.

Kyklop, který zbyl na Olivera sám, a navíc jen s dýkou, se rozzuřil. Nenávistně útočil a udržoval půlčíka v defenzívě. Oliver zamrkal, když se mu ostří dýky mihlo těsně před obličejem. Nezbylo mu však nic jiného, než čekat na soupeřovu chybu.

„Vím, že jednooký není ten správný popis," řekl půlčík a zasmál se. „Slyšel jsem, že kyklopové mají oči dvě, a to, které mají na temeni, prý je mnohem hezčí!"

Kyklop se napřáhl a bodl dýkou, jako by chtěl Olivera ke střeše přišpendlit. Oliver jeho ruku zachytil a málem pod váhou kyklopova těla upadl. Pak jím prudce trhl stranou a ustoupil – tím kyklopa poslal se střechy na zem. Bestie dopadla na tvrdou dlažbu a zůstala nehybně ležet.

„Nejsi na tom tak špatně," zavolal Oliver. „Když už jsi dole, aspoň si můžeš sebrat meč, který ti upadl!"

„Přicházejí další," vykřikl Luthien. Oliver se sehnul ke svému vaku, vytáhl z něj kovový, zlatem zdobený talíř ze svého lupu a mrštil jím jako diskem. Talíř zasáhl kyklopa, který se právě vynořil, do kořene nosu.

Luthien se na Olivera překvapeně podíval.

„Tohle byla zatraceně drahá střela," připustil půlčík a zamračil se.

Pak se oba rozběhli po svažující se střeše až k místu, kde pohodlně sešplhali na ulici. Ze všech stran slyšeli dupot mnoha nohou a zjistili, že jsou obklíčeni.

Oliver se rozběhl k jednomu z průchodů, ale Luthien ho zadržel. „Budou to tady určitě pročesávat," vysvětlil a přitiskl se ke zdi těsně vedle vchodu. Oliver se mu okamžitě vtěsnal do záhybů pláště.

Jak Luthien předpokládal, jednoocí prohlíželi každý průchod v okolí a mnoho z nich se rozběhlo do přilehlých ulic zkontrolovat domy a obchody. Trvalo velmi dlouho, než Luthien s Oliverem usoudili, že mohou pokračovat v cestě. Proklínali svou smůlu, neboť začalo svítat.

Brzy za sebou spatřili smečku kyklopů, které vedl jeden zvláště velký a silný. S vycházejícím sluncem už nemohli doufat, že se jim

podaří tak snadno se skrýt. Jejich situace se zdála být na pováženou, protože kyklop v čele vyřvával rozkazy na své podřízené a nutil je, aby ze sebe vydali maximum.

„Otoč se a zastřel ho! Otoč se a zastřel ho!“ křičel Oliver, jako by se bál, že ho Luthien neuslyší. Ten však neměl čas na to, aby se zastavil, vložil šíp do tětivy a vystřelil.

Po chvíli se před nimi objevila rozdělující zeď. Stačilo jim jen přeběhnout Morkneyho náměstí s fontánou uprostřed, celé lemované bohatými obchody a drahými restauracemi. Takhle po ránu bylo náměstí tiché, byl tam jen trpaslík, který něco dokončoval na právě postavené fontáně, a pár prodavačů, kteří se pomalu trousili ke svým obchodům.

Oba přátelé minuli trpaslíka a Oliver si našel dost času na to, aby se na chvilku zastavil a smekl klobouk k pozdravu.

Kousek za ním už se hnal obrovitý kyklop, jenž v úsměvu obnažil zažloutlé tesáky – bylo už totiž jisté, že toho mrňavce dostihne dřív, než stihne doběhnout ke zdi.

Kyklop nikdy neviděl trpaslíkovo těžké kladivo. Před okem se mu rozprskly hvězdičky, které vystřídala tma.

Oliver trpaslíkovi gestem poděkoval. Ten dělal jakoby nic a vrátil se ke své práci dřív, než na náměstí stačili doběhnout ostatní kyklopové.

Za ranního světla se vrátili do svého obydlí. Luthien nadával, že to, co prováděli dnes v noci, bylo velmi nebezpečné. Oliver, který se prohraboval ve svém vaku, zase nadával, kolik cenností se mu při divokém útěku rozbilo.

Luthien se na něj s údivem podíval. „Jak můžeš zrovna teď myslet na svůj lup?“

Oliver mu věnoval malý úsměv. „Na co jiného bych měl podle tebe myslet?“ zeptal se a vrátil se k prohlídce. Když vytáhl několik střepů, vrátil se mu zasmušilý výraz.

O chvíli později se však půlčíkova ústa roztáhla v širokém, spokojeném úsměvu. Luthien k němu došel a podíval se do vaku.

Oliver na něj mrkl a vytáhl nepoškozenou figurku půlčíka – válečníka.

Urážka

Oba přátelé strávili několik příštích dnů ve svém obydlí a jen tu a tam si vyrazili k Trelfovi, většinou poslechnout si historky o záhadě Šarlatového stínu. Poslední odvážný úder, který zasáhl dva obchody a zlikvidoval několik kyklopských strážných přímo před nosem evidentně spolupracujících obchodníků, vzbudil velký rozruch. Oliver se k tomu stavěl opatrně a Luthien s ním souhlasil. Rozhodli se, že svůj podíl na událostech budou zatím tajit.

Oliver také ochotně souhlasil s tím, že si na nějaký čas dají přestávku. Rád si odpočinul a těšilo ho, že se stává součástí legend. Luthien trávil většinu času zamyšleným posedáváním na židli. Oliver si nejprve myslel, že mladík je ze všeho toho rozruchu nervózní, nebo se zkrátka nudí. Pak si však uvědomil, že Luthienův smutek má jiný původ.

„Neříkej mi, že na ni pořád myslíš," poznamenal Oliver jednoho vzácně slunečného dne. Půlčík pootevřel dveře, aby do jejich potemnělého bytu mohl vniknout neobvykle teplý zářijový vzduch.

Luthien se na Olivera překvapeně podíval, ale okamžitě pochopil, že před bystrým půlčíkem nemá cenu se nijak přetvařovat.

Rychle odvrátil pohled a tato odpověď řekla Oliverovi víc než množství slov.

„Tragédie! Je to tragédie!" zasténal půlčík, ztěžka dopadl do židle a zvedl oči v sloup. „Tohle je vždycky tragédie!" Jeho pohyb židli poněkud odstrčil a ta narazila do podstavce. Oliver naštěstí

rychle zareagoval a zachytil sošku půlčíka, která už už spadla na podlahu.

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Luthien, který na takovéhle řeči neměl náladu.

„Mluvím o tobě, drahý chlapče,“ odpověděl Oliver. Na chvíli se odmlčel, oprášil podstavec a vrátil na něj svou trofej.

„Donedávna jsi hledal smysl života,“ konstatoval Oliver a Luthien se na něj nechápavě podíval. „Je mi jen líto, že jsi ho našel v ženě.“

Luthienův výraz věštil nebezpečí. Chystal se odpovědět, chystal se vztekle vyskočit ze židle, ale půlčík ho mávnutím ruky zarazil.

„Nic mi nezapírej,“ řekl půlčík, „tyhle věci jsem viděl už mockrát. V Gaskonii tomu říkáme láska až za hrob.“

„Vůbec nechápu, o čem to mluvíš.“ A aby svým slovům dodal důraz, raději se přitom Oliverovi nepodíval do očí, ale vyhlédl ven napůl otevřenými dveřmi.

„Láska,“ zopakoval Oliver. „Viděl jsi tu krásku a od té doby na ni nemůžeš přestat myslet. Jsi rozčilený, protože víš, že v nejbližší době na tržiště nepůjdeme a ty tak přicházíš o možnost ji znovu spatřit.“

Luthien stiskl rty, protože půlčík byl nepříjemné blízko pravdy.

„Stala se paní tvého srdce a ty pro ni budeš bojovat, budeš za všech okolností hájit čest jejího jména, svůj plášť položíš do bláta, aby po něm mohla přejít jako po suché zemi, a hruď nastavíš šípu, který je určený jí.“

„Asi nastavím svou pěst tvému obličeji,“ odpověděl Luthien vážně.

„Pochopitelně, že jsi rozčilený,“ odpověděl Oliver, „protože je ti jasné, jaké hlouposti říkáš.“

Luthien otevřel ústa, ale půlčík se nedal přerušit. „Ty tuhle ženu, tu půlelfku, přece neznáš. Je krásná, to nemohu popřít. Ale ty si jen můžeš domýšlet, že je tím, čím chceš, aby byla. Jediné, co však ve skutečnosti znáš, je její vzhled.“

Luthien si povzdechl. Věděl, že půlčík má pravdu. Z hlediska zdravého rozumu se Luthien skutečně choval hloupě. Své pocity

však nedokázal ignorovat – viděl tu zelenookou půlelfku stěží minutu a přesto ho její obraz pronásledoval ve dne v noci.

„Vypadá to, že máš v tomhle směru hodně zkušeností," řekl Luthien a půlčík se usmál. „Osobních zkušeností."

„Možná," byla Oliverova jediná odpověď.

Tím jejich rozmluva skončila a Luthien pokračoval ve smutném posedávání, zatímco Oliver se zaměstnával aranžováním předmětů, které získali. Luthien si toho nevšiml, ale toho rána se mnohokrát stalo, že Oliverův výraz náhle zjihl, jako by půlčík na něco vzpomínal, a občas se jeho obličej stáhl v bolestivou grimasu, jako by některé vzpomínky nebyly právě veselé.

O něco později hodil Oliver Luthienovi k nohám svůj zimní kabát.

„Podívej, je zničený," zakvílel a ukázal na trhlinu v rukávu.

Luthien si ji důkladně prohlédl. Byl to vlastně řez a byl proveden něčím ostrým, něčím na způsob Oliverovy dýky. Počasí bylo v posledních několika dnech neobvykle teplé. Pokud si Luthien vzpomínal, půlčík svůj kabát vůbec nenosil. Zvláštní bylo, že Oliver si poškození všiml právě teď, když kabát vůbec nepotřeboval.

„No nic, dám ho dětem," zavrčel půlčík. „Bohužel tohle teplé počasí nevydrží věčně. Tak pojď," řekl a přehodil si přes sebe plášť. „Musíme jít na tržiště, protože si potřebuji koupit nový."

Luthienovi nemusel říkat dvakrát.

Na tržišti strávili celý den. Oliver si prohlížel zboží a Luthien se neustále rozhlížel kolem sebe. Zloděj, který mladíkovi ukradl srdce, se však neukázal.

„Dneska tu neměli nic pro mne," řekl Oliver na konci dne. „Ale zítra tu bude jeden obchodník, který prý má zboží, které mě uspokojí."

Luthienovo zklamání zmizelo, a když svého přítele následoval domů, pohlížel na půlčíka s vděčností. Pokud kdy Luthien pochyboval, že Oliverovo poučování o lásce pochází z osobní zkušenosti, tyto pochyby nyní zmizely.

Jejich druhý den na tržišti měl podobný průběh. Udělali si přestávku na oběd u jednoho z mnoha stánků s jídlem a Oliver udržoval lehkou konverzaci, která se točila zejména kolem hrabivosti

obchodníků. Zima už byla blízko a jeho ve smlouvání o výhodné ceně za teplý kabát nepotkalo žádné štěstí.

Půlčíkovi trvalo nějaký čas, než si uvědomil, že Luthien ho stejně neposlouchá, a že dokonce přestal chroupat sušenku, kterou měl v ruce. Půlčík sledoval mladíkův upřený pohled. Uprostřed tržiště stála půlelfí otrokyně a u ní byl její majitel se svým doprovodem.

Oliver sebou trhl, když půlelfka zpod světlých kadeří opětovala Luthienův pohled a věnovala mu plachý úsměv. Zkušený půlčík pochopil důsledky této odpovědi a bylo mu jasné, co bude za chvíli následovat.

Oliver se znovu ošil, když obchodník, který si všiml, že otrokyně se odvážila na někoho pohlédnout bez jeho dovolení, přistoupil k půlelfce a udeřil ji.

Půlčík na Luthiena skočil dřív, než se mladík stihl zvednout, a horečným šepotem mu vyjmenovával tucet důvodů, proč by bylo velmi hloupé na obchodníka právě teď zaútočit. Naštěstí pro Olivera kolem postávalo několik lidí, kteří je znali z hospody u Trelfa a rychle mu přišli na pomoc.

Teprve když k nim přistoupil oddíl praetoriánské gardy, mladý Bedwyr se trochu uklidnil.

„Všechno je v nejlepším pořádku," řekl Oliver kyklopům. „Mému kamarádovi zaskočila sušenka, ale už je to dobré."

Praetoriánští strážní pomalu odcházeli, ale na každém kroku se podezíravě ohlíželi.

Když byli z dohledu, Luthien se vyprostil ze sevření mnoha rukou a vyskočil – jen aby zjistil, že obchodník se svou skupinou už je pryč.

Oliver požádal ostatní, aby mu Luthiena pomohli dotáhnout domů, což se jim po jistých obtížích podařilo.

Poté, co všichni odešli, však dal mladý Bedwyr naplno průchod svému hněvu a začal se chovat jako rozzuřený lev v kleci. Kopat do židlí a mlátil pěstí do zdi.

„Myslel jsem, že z tohohle už jsi vyrostl," poznamenal Oliver suše a vlastním tělem chránil podstavec se svou milovanou soškou půlčíka – válečníka.

Luthien se postavil těsně před něj a podíval se mu zpříma do očí. „Zjisti mi, kdo to je!“ řekl mladý Bedwyr.

„Kdo?“ zeptal se Oliver.

Luthienova ruka jako bleskem vyletěla vpřed, popadla sošku a pak se napřáhla, jako by jí chtěl mrštit o protější stěnu. Hrozivý výraz v Oliverově obličeji však Luthienovi napověděl, že tohle by se půlčíkovi vůbec nelíbilo.

„Zjisti mi, jak se ten chlap jmenuje a kde bydlí,“ řekl Luthien klidně.

„To by nebylo moc chytré,“ odpověděl Oliver a snažil se dosáhnout na sošku. Luthien ji pozvedl ještě o něco výš, čímž se figurka dostala zcela mimo půlčíkův dosah.

„Mohla by to být past,“ řekl Oliver. „Hodně obchodníků se snaží nás dostat. Pokud předpokládají, že ty jsi Šarlatový stín, pak tohle by mohla být dokonalá léčka.“

„Léčka jako tohle?“ odpověděl Luthien a ukázal na sochu.

„Přesně tak,“ řekl Oliver radostně, ale pak posmutněl, když si uvědomil, kam tím Luthien míří. Ani to, že tehdy málem padli do pasti, přece Olivera neodradilo, aby si sošku vzal.

Půlčík zvedl ruce na znamení, že se vzdává. „Panáček se nám zamiloval,“ zamumlal a úmyslně za sebou práskl dveřmi. Ale Oliver byl ve skutečnosti romantik, a když vycházel po schodech nahoru na ulici, vrátil se mu jeho úsměv.

Nejen otrokyně

„Takže ti to nevymluvím?“ zeptal se Oliver, když se v pozdním odpoledni vrátil domů a nalezl Luthiena, jak nervózně přechází po bytě.

Luthien se zastavil a upřeně se na půlčíka díval.

„Krást peníze a zlato, to je jedna věc,“ pokračoval půlčík. „Ukrást otroka je ale něco úplně jiného.“

Luthien ani nezamrkal.

„Jsi zkrátka hlupák,“ nadával půlčík. „Tak tedy dobrá. Vypadá to, že máme štěstí. Dům toho chlapa leží v severovýchodní části města, jižně od cesty do Port Charley. Není tam tolik stráží a zeď kolem těchhle nových domů není ještě úplně hotová. Většinou tam žijí méně bohatí obchodníci. Pořád ale nějaké stráže mají a můžeš si být naprosto jistý, že když tu otrokyni uneseme, půjde po nás vévoda Morkney s celou svojí praetoriánskou gardou. Pokud tam půjdeme…“

„Dnes v noci,“ prohlásil Luthien a nevšímal si půlčíkova mračení.

„Dnešní noc může být naše poslední noc strávená v tomhle příjemném městě,“ řekl Oliver. „Budeme muset vyrazit na cesty a v patách budeme mít zimu.“

„Tak dobrá.“

„Jsi umíněný hlupák,“ zavrčel Oliver, odešel do své ložnice a práskl za sebou dveřmi.

Do uličky vedle obchodníkova domu se dostali bez jakékoliv příhody. Byla to pěkná, do L postavená budova z otesaného kamene, s mnoha balkóny a okny. Oliver nepřestával dávat najevo své pochybnosti, ale Luthien si ho nevšímal. Mladík našel smysl svého života, něco, co zcela překračovalo rozdávání zimních kabátů chudým dětem. Představoval si, že je šlechetný rytíř v zářící zbroji, dokonalý hrdina, který jde osvobodit svou dámu od zlého obchodníka.

Nikdy ho nenapadlo položit si otázku, zda ta dáma skutečně potřebuje osvobodit.

Dům i celé okolí bylo tiché. Na ulici hlídkovalo několik stráží, v jednom z oken na kratší straně domu zazářilo světlo svíčky. Luthien vedl Olivera k delší potemnělé části.

„Takže ti to opravdu nevymluvím?“ zeptal se Oliver naposledy. Když Luthien zavrtěl hlavou, vytáhl svůj kouzelný hák, který mrštil na balkón těsně pod střechu. Tentokrát šel Oliver první. Nechtěl, aby byl nervózní Luthien, byť i krátkou dobu, na balkóně sám. Při způsobu, jakým se mladík v poslední době choval, se Oliver obával, že by mohl vyrazit dveře, povraždit všechny obyvatele domu a pak vrazit s ženou v náručí do Chrámu a požádat vévodu Morkneyho, aby je oddal.

Oliver se dostal až na balkón a přitiskl se ke dveřím. Když se ujistil, že kolem nikdo není, vrátil se k zábradlí a dal Luthienovi znamení, že ho může následovat.

Nebyl nikterak překvapen, když spatřil, že mladý Bedwyr je už na půl cesty nahoru.

Chtěl na něj vztekle zasyčet, ale jeho pozornost přitáhlo něco jiného. Když pohlédl do okna, kde svítila svíčka, uviděl Oliver ženu – podle dlouhých kadeří poznal, že je to ona překrásná otrokyně. Půlčík zvědavě přihlížel, jak si dívka skrývá vlasy pod černou kápi, zhasíná svíčku a jde k oknu.

Luthienovy ruce dosáhly zábradlí a mladý Bedwyr se chystal přehoupnout na balkón. Smějící se půlčík ho však přiměl, aby se podíval přes rameno.

Z okna viselo lano, svázané z prostěradel a po něm sešplhávala jakási postava, oděná v šedém a černém.

Luthienův výraz se změnil ve vzteklou grimasu. Nějaký zloděj se odvážil vstoupit do domu jeho milované!

Oliverovi neunikl jeho výraz a bylo mu jasné, odkud ten vztek pochází. Obrátil Luthiena tváří k sobě a položil si prst na ústa.

Štíhlá postava seskočila na zem a zmizela ve stínech. „No?“ zeptal se půlčík a významně ukázal na lano. Luthien nic nechápal.

„Byl bys tak laskav a slezl dolů?“ pokračoval půlčík. „Už tady nemáme co dělat.“

Luthien se na něj na chvíli překvapeně zadíval, pak užasle zamrkal a rozhlédl se kolem sebe. Když pohlédl na Olivera, půlčík se usmál a přikývl.

Luthien sešplhal na zem a Oliver ho rychle následoval, neboť se obával, že mladík mu uteče někam do noci. Půlčíkovo pobavení nad nepředvídaným obratem událostí však rychle zmizelo – uvědomil si totiž, že vzhledem k tomu, že otrokyně zjevně není tím, čím se zdála být, je asi čeká dlouhá noc.

Půlčík seskočil na zem, třikrát škubl lanem, aby uvolnil hák, a rozběhl se za Luthienem, který už byl o dva bloky dál.

Luthien stál na rohu a opatrně vyhlížel do jedné z uliček. Oliver se mu protáhl mezi nohama a také pohlédl za roh.

Stála tam půlelfí otrokyně – o tom nemohlo být pochyb, neboť si sundala kápi a odhalila tak své dlouhé světlé vlasy. Byly tam s ní další dvě postavy, jedna vysoká jako Luthien, ale mnohem štíhlejší.

Luthien s Oliverem na sebe takřka současně pohlédli.

„Fairborn,“ zašeptal tiše půlčík a Luthien, přestože neměl s elfy žádné zkušenosti, přikývl na souhlas.

Luthien a Oliver celou skupinku následovali do bohatší části Montfortu. Mladý Bedwyr nemohl pochybovat o tom, co bylo zřejmé, ale přesto byl překvapen, když ti tři elfové zamířili do temné ulice, vytáhli lano a tiše se vyšplhali do okna ve druhém patře jednoho domu.

„Nepotřebuje tvoji pomoc,“ zašeptal Oliver. „Nech to být, prosím tě.“

Luthien neměl proti Oliverově logice žádný argument. Dívka zjevně jeho pomoc nepotřebovala, ale on si to nemohl ani nechtěl připustit.

Ti tři byli za chvíli zpátky – byli velmi úspěšní – jeden z nich nesl vak. Vydali se zpátky a půlelfka smotávala lano.

Oliver s Luthienem se skryli pod pláštěm a mladík se přitiskl ke zdi. Celá trojice kolem nich prošla ve vzdálenosti ani ne pěti stop. Luthien měl nutkání vyskočit, popadnout dívku a seznámit se s ní. Oliver, který tušil, co se mu odehrává v hlavě, mu přitiskl obě ruce k tělu. Jakmile byli tři elfí zloději v bezpečné vzdálenosti, vydali se Oliver s Luthienem za nimi.

Tříčlenná skupinka se rozdělila na tom samém místě, kde se sešla. Oba dva elfové odnášeli vak a otrokyně zamířila zpátky do domu svého majitele.

„Nech to být, prosím tě," zašeptal Oliver Luthienovi přestože pochyboval, že by jeho slova dolehla k mladíkově sluchu. Luthien, který věděl, kam dívka směřuje, si zkrátil cestu přilehlou uličkou. Skryl se za posledním rohem poblíž obchodníkova domu, dal si na hlavu kápi a čekal.

Dívka po chvíli v naprosté tichosti došla až k němu. Našlapovala jako zkušený zloděj, prošla kolem Luthiena, opatrně se rozhlédla a chystala se přejít ulici.

„Nejsi tak úplně otrokyně," poznamenal Luthien, který si sundal kápi z hlavy.

Málem vyskočil z bot úlekem nad půlelfčiným rychlým pohybem. Odněkud vytáhla meč a Luthien se jen tak tak sehnul, když kovové ostří vykřesalo jiskry v kamenech za ním. Luthien chtěl uskočit stranou, ale dívka ho snadno dostihlá a její meč se nebezpečně zablýskal.

Nestihl ani mrknout a už stál zády opřený ke zdi a na krku měl hrot meče.

„To není zrovna chytrý nápad," ozval se Oliverův komentář odněkud zezadu.

„Možná ne," zazněl melodický elfí hlas za půlčíkem.

Oliver se pomalu ohlédl. Za ním stál jeden z dívčiných společníků, v ruce držel meč a netvářil se nijak přátelsky. Kousek vedle stála druhá žena a lukem mířila Oliverovi na hlavu.

„Asi se mýlím,“ připustil půlčík. Pomalu zasunul rapír do pochvy a pak ještě pomaleji sáhl do vaku, vytáhl klobouk a nasadil si ho na hlavu.

Dívčiny zelené oči studovaly Luthienův ztuhlý výraz.

„Kdo jsi, že mě sleduješ?“ zeptala se velmi nepřívětivě.

„Olivere,“ vydal ze sebe Luthien, který nevěděl, co má říct.

„Je to umíněný hlupák,“ prohlásil půlčík. Luthien zradu svého přítele odměnil vzteklým pohledem.

Tlak ostří poněkud zesílil. „Jmenuji se Luthien,“ zašeptal.

„Proč se pleteš do mých věcí?“ procedila skrze zuby.

„Viděl jsem tě na tržišti,“ pokračoval mladík. „Chtěl jsem…“

„Přišel si pro tebe,“ přerušil ho Oliver. „Snažil jsem se mu to rozmluvit. Opravdu jsem se snažil!“

Ženin výraz poněkud změkl a oči jí přestaly blýskat jako dýky. Nakonec odklonila meč. „Přišel sis pro mě?“

„Viděl jsem, jak tě udeřil,“ vysvětloval Luthien. „Myslel jsem… nechtěl jsem… proč jsi mu to dovolila?“

„Jsem otrokyně,“ odpověděla dívka sarkasticky. „Půlelfka. Méně než člověk.“ V jejím hlase zazněl smutný tón.

„Stojíme uprostřed ulice,“ připomněl jí elf a pokynul Oliverovi, aby ho následoval do stínu. K půlčíkově úlevě zloděj schoval meč a elfka vyjmula šíp z tětivy.

Půlelfka gestem pokynula Luthienovi, aby šel za ní, ale zaváhala a zvědavě si prohlédla stínový obrys, který zůstal na zdi. Když pochopila, usmála se a pokračovala s Luthienem do úzké uličky.

„Všichni jste půlelfové,“ poznamenal Oliver, když si ty tři prohlédl.

„Já jsem čistý fairborn,“ odpověděla žena s lukem. Pohlédla na svého společníka. „Ale neopustila jsem své elfí bratry.“

„Sekáči,“ řekl Oliver náhle a všichni tři elfí zloději na něj upřeli překvapený pohled.

„Známá zlodějská banda,“ vysvětloval Luthienovi klidně Oliver. „Podle pověsti jsou to všechno fairbornové.“

„Zřejmě jsi o nás už slyšel, půlčíku,“ řekla žena.

„Kdo v Montfortu by o vás neslyšel,“ odpověděl Oliver a zdálo se, že to ty tři potěšilo.

„Nejsme všichni elfové,“ odpověděla půlelfka a podívala se na Luthiena pohledem, při kterém se mu málem zastavilo srdce.

„Sioban!“ řekl muž zděšeně.

„Víte, koho jsme chytili?“ zeptala se dívka měkce a stále se dívala na Luthiena.

„Jsem Oliver z Morous,“ představil se Oliver, který se domníval, že jeho sláva je všeobecně rozšířena. K půlčíkově zklamání však o něm zřejmě ani jeden z elfů ještě neslyšel.

„Zanecháváš za sebou zvláštní stín,“ řekla Sioban Luthienovi. „Šarlatový stín.“

Luthien se ohlédl a rozpačitě zamručel.

„Šarlatový stín?“ otázal se nevěřícně půlelf a málem se rozesmál.

„A Oliver z Morous!“ připomněl se půlčík.

„Samozřejmě,“ řekl půlelf nepřítomně a stále upíral pohled na Luthiena.

„Víme o tvojí práci,“ řekla Sioban s plachým úsměvem. Luthienovi se rozbušilo srdce. „O tvé práci ví vlastně každý v Montfortu. K potěšení mnohých lidí jsi srazil obchodníky na kolena.“

Luthien si byl jistý, že jeho obličej je červenější než plášť. „Oliver mi pomáhal,“ zamumlal.

„Neříkej,“ zavrčel půlčík tónem uražené hrdosti.

„Myslela jsem si, že musíš být mnohem starší,“ pokračovala Sioban. „Možná věkovitý elf.“

Luthien na ni zvědavě pohlédl. Pamatoval si Brind’Amourova slova, že plášť kdysi patřil zloději s velkou pověstí, a zdálo se, že Sioban o předchozím vlastníkovi pláště slyšela. Luthien se usmál, když si představil, jaký poprask musel první šarlatový stín v Montfortu způsobit.

„Brzo bude svítat,“ poznamenala elfí žena. „Budeme muset jít a ty,“ řekla směrem k Sioban, „by ses měla vrátit do domu svého majitele.“

Sioban přikývla. „Nejsme všichni fairbornové,“ řekla znovu Luthienovi.

„Má to být pozvání?“ zeptal se Oliver.

Sioban pohlédla na své společníky a po chvíli přikývla. „Berte to tak,“ řekla a pohlédla přímo na Luthiena, který ve skrytu duše doufal,

že v tom pozvání se skrývá víc než jen spojení dvou zlodějských band.

„Platí pro tebe a pro váženého Olivera z Morous,“ doplnila. Toto rozšíření, i když řečené milým hlasem, však znělo poněkud bezmyšlenkovitě.

Luthien se na Olivera podíval a ten pokrčil rameny.

„Uvaž to,“ řekla Sioban Luthienovi. „Pokud bychom se spojili, můžeme z toho mít všichni prospěch.“ Ještě jednou se usmála, jako by chtěla dát najevo, že neměla na mysli jen prospěch zlodějský. Pak, po krátkém rozloučení se svými společníky, se vydala k majitelově domu.

Luthien s obdivem sledoval, s jakou grácií se pohybuje, a Oliver si zhluboka povzdychl.

V posvátných síních

S předstíraným zájmem se vévoda Morkney nahnul na svém dřevěném křesle kupředu, ruce si vytáhl ze záhybů červené róby a opřel se o stůl. Před ním stálo několik obchodníků a hovořili jeden přes druhého. V jejich slovníku se objevovala slova jako „zlodějina“ a „Šarlatový stín.“

Vévoda Morkney to od těch samých lidí slyšel v minulých týdnech už mnohokrát a začínalo ho to unavovat.

„A nejhorší na tom je,“ vykřikl jeden obchodník a ostatní se utišili, „že ten prokletý stín nemůžu dostat z okna! Všichni, kdo to viděli, se mi posmívají! Je to jako cejch, to vám tedy řeknu!“

„Máš pravdu,“ přisvědčilo několik ostatních.

Morkney pozvedl své sukovité ruce na znamení, že chce promluvit, a snažil se potlačit smích. „Je to jen zloděj, nic víc,“ řekl vévoda obchodníkům. „Zloději tu přece působí už příliš dlouho na to, aby nás rozrušil příchod dalšího – i když za sebou zanechává znamení.“

„Vy tomu nerozumíte!“ zvolal jeden obchodník, ale když na něj vévoda upřel své krvavě jantarové oči, zářící v seschlém obličeji, a zamračil se, zmlkl a smrtelně zbledl.

„Mohou mu pomáhat obyčejní lidé,“ varoval další obchodník, který se snažil odvrátit vévodův hněv.

„Pomáhat mu v čem?“ odpověděl Morkney skepticky.

„Ukrást pár cetek? Podle toho, co mi tu říkáte, nedělá ten zloděj nic jiného, než že vás okrádá stejně jako ostatní lupiči. Nebo se snad ten stínový obraz, který za sebou zanechává, dotýká vaší pýchy?“

„Ten trpaslík na náměstí…“ začal obchodník.

„Bude patřičně potrestán,“ dokončil za něj Morkney. Jeho pohled se stočil z obchodníka na stůl. „Trpasličích horníků je nedostatek nebo se snad mýlím?“ zeptal se suše.

„Vraťte se do svých obchodů,“ řekl jim všem nakonec. „Král Greensparrow není příliš potěšen tím, že náš obrat není tak vysoký, jak by měl být. To je mnohem závažnější problém než nějaký zloděj, který za sebou zanechává neodstranitelný stín.“

„Unikl z pasti, kterou jsme mu přichystali,“ pokoušel se mu vysvětlit jeden obchodník.

„Tak připravte další past, pokud si myslíte, že vám to pomůže!“ řekl vévoda Morkney a zablýskal očima, čímž celou skupinu přinutil o krok ustoupit.

Delegace obchodníků s mručením opustila vévodovu kancelář.

„Šarlatový stín, ještě to tak,“ zamumlal starý čaroděj a zahleděl se do dopisu krále Greensparrowa, aby pokračoval tam, kde skončil, než byl vyrušen. Morkney byl kdysi dávno členem bratrstva čarodějů a pamatoval doby, kdy původní Šarlatový stín vháněl strach do srdcí obchodníků v celém Eriadoru a Avonu. O tom muži se tehdy hodně mluvilo, ale nikdy ho nikdo nechytil.

A teď že by se vrátil? Morkneymu ta myšlenka připadala absurdní. Šarlatový stín byl člověk – nyní už dávno mrtvý člověk. Daleko pravděpodobnější je, že se nějaký zlodějíček snaží proslavit díky kouzelnému plášti. Vnější znaky mohou být stejné, ale ta osoba je bezpochyby někdo jiný.

„Zlodějíček,“ zamumlal Morkney a ušklíbl se, když si představil, jaká muka tento nový Šarlatový stín čekají, až ho obchodníci jednou dopadnou.

„Pracuji sám,“ prohlásil Oliver.

Luthien na něj upřel ublížený pohled.

„Sám s tebou!“ dodal Oliver vysvětlujícím tónem. Půlčík měl na sobě své nejlepší šaty. „Být členem gildy, to je něco úplně jiného,“

pokračoval se zachmuřeným obličejem. „Občas musíš odevzdat víc než polovinu toho, co jsi získal – a smíš chodit jenom tam, kam ti řeknou. A já nesnáším, když mi někdo říká, kam mám chodit!“

Luthien neměl žádný argument, kterým by půlčíkovo tvrzení mohl vyvrátit. Ani on si nebyl jistý, jestli se skutečně chce k Sekáčům připojit. Alespoň co se týče práce. Věděl však, že chce znovu spatřit Sioban – a pokud spojení se zlodějskou bandou k tomuto cíli povede, byl mladý Bedwyr připraven tuto oběť podstoupit.

„Nad čím zase přemýšlíš?“ zeptal se Oliver podezíravým tónem.

Luthien si zhluboka povzdychl. „Můžeme toho získat hodně na oplátku, Olivere. Mnohem víc než jen hmotný zisk. Nepopírám, že naše spojení se Sioban a jejími přáteli omezí naši svobodu, ale mohlo by to naopak zvýšit naši bezpečnost. Víš přece, jakou past na nás obchodníci připravili.“

„To je přesně to, proč se nesmíš spojit s žádnou bandou,“ odvětil Oliver. Luthien nerozuměl.

„Proč chceš tak zklamat své obdivovatele?“ zeptal se Oliver.

„Obdivovatele?“

„Slyšels je přece,“ odpověděl půlčík. „Každý, kdo hovoří o Šarlatovém stínu, vyslovuje to jméno s úctou. Pochopitelně kromě obchodníků.“

Luthien nechápavě zavrtěl hlavou. „Budu ten plášť přece nosit pořád,“ řekl. „A to znamení…“

„Ale odkryješ tajemství, které tě obklopuje,“ vysvětloval Oliver. „Každý v Montfortu se dozví, že jsi se spojil se Sekáči, a tím svou pověst snížíš na úroveň té bandy. Říkám ne! Musíš zůstat nezávislý a dělat jen to, co chceš a co ti vyhovuje. Budeme z těch obchodníků dělat hlupáky, dokud se nerozzuří doběla, a pak zmizíme – Šarlatový stín už se v ulicích Montfortu neukáže. Tak bude legenda existovat dál.“

„A potom?“

Oliver se nad tak hloupou otázkou zamračil. „Najdeme si jiné město – třeba Princetown v Avonu. A za pár let se můžeme zase vrátit do Montfortu a legendu posílit. Zanechal jsi tady po sobě nesmazatelný otisk, přestože ještě nejsi dost starý na to, abys to

pochopil," řekl půlčík. „Ty jako Šarlatový stín jsi ten, který dělá z obchodníků tupce a krade jim cennosti přímo před jejich rozpláclými nosy. Dal jsi lidem žijícím v chudších částech Montfortu něco, co neměli už mnoho, mnoho let."

„A to je co?" zeptal se Luthien bez jakéhokoliv náznaku ironie.

„Naději," odpověděl Oliver. „Dal jsi jim naději. Teď jdu na tržiště. Jdeš se mnou?"

Luthien přikývl, ale po tom, co Oliver odešel, stál ještě několik minut v místnosti v hlubokém zamyšlení. Uvědomil si, že v tom, co mu půlčík řekl, bylo hodně pravdy. Nějakým zvláštním řízením osudu se po útěku z Dun Varny, po setkání s excentrickým čarodějem a díky spojení s ještě excentričtějším půlčíkem ukázalo, že on, Luthien Bedwyr, vytváří legendu, o jaké se mu nikdy ani nesnilo. Připadal si jako ochránce obyčejných lidí před těmi, kteří stojí na straně krále Greensparrowa.

„Že bych se stal hrdinou z lidu?" řekl si potomek dlouhé linie šlechticů. Ironie, která se v tom skrývala, Luthiena málem rozesmála. Veselí ho neopustilo, ani když rychlým krokem vyrazil za Oliverem.

Den byl studený a šedivý – běžný pro toto období – a tržiště nebylo nijak zvlášť zaplněno. Většina zboží se už rozprodala nebo je někdo ukradl a žádná nová karavana nepřijela a mnoho měsíců ani nepřijede.

Luthien a Oliver si začali přát, aby na náměstí bylo víc lidí. Oba dva, zvláště Oliver, byli poměrně nápadní. Dost kyklopů, včetně jednoho, který měl zavázanou hlavu, si jich všimlo.

Zastavili se u jednoho stánku s občerstvením a koupili si něco k jídlu. Chvilku s prodejcem hovořili o počasí a o všem ostatním, co jim přišlo na mysl.

„Neměli byste se tu ukazovat," zazněl za nimi šepot, když se prodavač obrátil k dalšímu zákazníkovi.

Luthien a Oliver se podívali jeden na druhého a pak na štíhlou postavu, stojící vedle stánku. Postava si poněkud poodhrnula kápi a oni poznali půlelfa z předchozí noci.

„Vědí o nás?" zeptal se Oliver tiše.

„Podezírají vás," odpověděl půlelf. „Samozřejmě, že vás teď otevřeně nenapadnou, zvlášť když jsou tu svědci."

„Samozřejmě,“ odpověděl Oliver. Luthien bloudil pohledem kolem, neboť nechtěl dát najevo jejich tajnou rozmluvu. Nebylo mu však příliš jasné, o čem vlastně Oliver s půlelfem hovoří. Pokud je kyklopové z něčeho podezírají, proč k nim tedy nedojdou a nezatknou je? Luthien byl v Montfortu dost dlouho na to, aby poznal, jakým způsobem se zde prosazuje zákon – skupiny praetoriánských strážných navštěvovaly oblast kolem Zapadlého konce velmi často a vždy s sebou odváděly alespoň jednoho nešťastného zloděje.

„Máme novinky,“ pokračoval půlelf.

„Mluv,“ řekl Oliver, ale umlkl a rychle změnil směr pohledu, neboť se k nim přiblížila skupina kyklopů.

„Teď ne,“ zašeptal půlelf, jakmile kyklopové poněkud odešli. „Až se na obloze objeví měsíc, bude Sioban čekat u Trelfa.“

„Budeme tam,“ ujistil ho Oliver.

„Ať přijde jenom on,“ zazněla odpověď a Oliver pohlédl na Luthiena. Když se půlčík podíval zpátky na půlelfa, byl už zloděj pryč.

Půlčík se rozhlédl po celém náměstí a pochopil, proč půlelf náhle zmizel. Skupina kyklopů se vrátila a tentokrát pohlížela na oba přátele s mnohem větším zájmem.

„Můj otec vždycky říkával,“ zašeptal Oliver Luthienovi, „že chytrý zloděj si vždycky prosadí svou, a chytřejší zloděj se přitom nenechá chytit.“ Uchopil Luthiena za paži a chystal se vyrazit, ale musel zastavit, neboť kyklopové je náhle obklopili.

„Dnes je poměrně chladno,“ poznamenal jeden z nich.

„Kupujete poslední zásoby na zimu?“ zeptal se další.

Oliver se chystal odpovědět, ale náhle se ozval Luthien a díval se přitom přímo na kyklopa.

„Přesně tak,“ odpověděl. „Montfortská zima není pro všechny stejně chladná.“

Zdálo se, že kyklop této poznámce nerozuměl – ani Oliver si nebyl jist, zda ji správně pochopil. Přestože to půlčík nevěděl, slova, která pronesl k mladému Bedwyrovi v jejich bytě, Luthiena zasáhla a rozechvěla skrytý tón v jeho srdci. Cítil se nyní mladíkem zcela zastíněn – cítil přítomnost Šarlatového stínu, mluvčího všech utlačovaných, ruku, která trestá zbohatlíky.

„Jak dlouho už jste v Montfortu?“ zeptal se kyklop, hledící na Luthiena.

Oliver nyní pokročil vpřed a majetnicky popadl Luthiena za ruku. „Ode dne, kdy se můj syn narodil,“ prohlásil půlčík a s otcovskou pýchou se díval na mladíka. „Chudák jeho matka. Nelíbilo se jí, jak je velký.“

Kyklopové se užasle podívali jeden na druhého. „On je tvůj otec?“ zeptal se jeden Luthiena.

Luthien položil paži Oliverovi kolem ramen. „Můj tatínek půlčík,“ odpověděl a napodobil Oliverův přízvuk.

„A co vlastně děláte…“ chystal se zeptat jeden kyklop, ale jeho kamarád ho přerušil.

Kyklopové se opatrně ohlédli. Tucty lidí, několik trpaslíků a hrstka elfů je upřeně sledovaly. Všichni měli zamračené tváře a většina z nich měla za pasem tesáky nebo krátké meče.

Kyklopové v mžiku zmizeli.

„O co šlo?“ zeptal se Luthien.

„Tihle lidé nemají kyklopy právě v lásce,“ odpověděl Oliver. „Pojď, rychle odsud vypadneme. Ten Sekáč měl pravdu, dneska bychom se neměli ukazovat.“

„Polib mě.“ Její melodický hlas a neočekávaná žádost rozechvěla mladíkovi kolena. Luthien přimrzl na místě, zíral na Sioban a nevěděl, jak se má zachovat.

„Chceš to přece,“ konstatovala dívka.

„Přišel jsem, protože prý pro nás máš nějaké novinky,“ řekl Luthien. V okamžiku, kdy to vyslovil, si přál, aby se tak nestalo. Hloupější čas na změnu předmětu hovoru si opravdu nemohl vybrat!

Půlelfka se mu ve stříbrném svitu měsíce zdála ještě krásnější. Usmála se a odhrnula si vlasy z tváře. Luthien se ohlédl přes rameno, jako kdyby očekával, že za ním bude stát Oliver. Půlčík vešel do hospody a řekl Luthienovi, aby za ním přišel, až se se Sioban domluví.

Luthien se podíval zpátky na půlelfku a viděl, že její úsměv náhle zmizel.

„Ten trpaslík…“ začala smutně, ale náhle se odmlčela, neboť Luthien ji políbil na rty. Mladík okamžitě ustoupil zpátky a snažil se ze Siobanina výrazu vyčíst její reakci.

Ale byl to Luthien a ne Sioban, kdo nakonec promluvil. Půlelfka se jen usmála a vypadala poměrně vyrovnaně. „Proč jsi mě požádala, abych to udělal?“ zeptal se Luthien.

„Protože jsi to chtěl,“ odpověděla Sioban.

Luthienovi znatelně poklesla ramena.

„A já jsem také chtěla, abys to udělal,“ připustila Sioban. „Chtěla jsem, abychom to měli za sebou.“

„Abychom to měli za sebou?“ ozval se Luthien. Tohle neznělo příliš slibně.

Sioban se zhluboka nadechla. „Myslela jsem, že byste ty a Oliver měli vědět…“ začala vysvětlovat. Odmlčela se, jako by slova, která chtěla vyslovit, byla příliš těžká.

Luthien začal být znepokojen.

„Vědět co?“ zeptal se a udělal krok směrem k Sioban. Ta však s rukama zdviženýma v obranném gestu ustoupila zpátky.

„Ten trpaslík,“ pokračovala. „Ten, který vám pomohl na Morkneyho náměstí. Praetoriánská garda ho zatkla a uvěznila v jedné kobce, kde čeká na proces.“

Luthienův výraz zkameněl. „Kde?“ zeptal se hluše.

Sioban nepochybovala, že se chystá okamžitě rozběhnout trpaslíka osvobodit.

Její beznadějný výraz však mladíka přesvědčil, že to nebude tak jednoduché. „Praetoriánská garda má hodně kobek,“ řekla a potřásla hlavou. „Hodně kobek. Ten trpaslík bude spolu s mnoha ostatními vyslýchán zítra v Chrámu,“ doplnila rychle. „Pošlou ho do dolů, o tom není pochyb.“

Luthien nerozuměl. Chvíli stál v tichém zamyšlení, pak zvědavě pohlédl na Sioban. Jak se vůbec o trpaslíkovi na Morkneyho náměstí dozvěděla? Vypadalo to, že mu čte myšlenky, neboť na její tvář se vrátil plachý úsměv.

„Říkala jsem ti, že z naší spolupráce bychom mohli mít velký prospěch.“

Luthien přikývl. Takřka vzápětí Sioban dodala: „Ten trpaslík, jmenuje se Šaglin, samozřejmě věděl, že ho možná chytí.“

„Je to člen vaší bandy?“

Sioban zavrtěla hlavou. „Je to jen řemeslník, nic víc.“

Luthien přikývl, že je mu to jasné, ale ve skutečnosti mu nebylo jasné vůbec nic. Proč jim tedy ten trpaslík pomáhal, když navíc ještě věděl, že ho možná chytnou a potrestají?

„Musím už jít,“ řekla Sioban a pohlédla na měsíc.

„Kdy tě znovu uvidím?“ zeptal se Luthien nervózně.

„Uvidíš,“ slíbila Sioban a chystala se zmizet ve stínech.

„Sioban!“ zvolal Luthien hlasitěji, než původně zamýšlel a v hlase mu zaznívala touha. Dívka se k němu vrátila a pohlédla mu do tváře.

Při pohledu do hlubin jejích zelených očí nemohl Luthien nalézt slova. Jeho výraz hovořil za vše.

„Dáš mi ještě jeden polibek?“ požádala ho. Sotva to vyřkla, přitiskl Luthien měkce své rty na její.

„Brzy se uvidíme,“ slíbila znovu. A pak byla pryč, jako by splynula se stíny.

„Je to všechno hra,“ prohlásil Oliver, když v pozdní noci s Luthienem kráčeli domů. „Nevím, jak můžeš být tak hloupý a nechápat to.“

„Tohle tedy nikdy nepochopím.“

„Trpaslíci jsou běžně posíláni do dolů,“ pokračoval Oliver mírně znechuceně. „Je to takové legální otroctví. Tímto způsobem Montfort zbohatl, je ti to jasné?“

„To tedy není.“

Oliver se bál, že právě tohle Luthien řekne.

Těsně před svítáním se už oba společníci plížili ke zdi, která oddělovala katedrálu od zbytku města. Dostali se přes ni poměrně snadno a brzy byli u Chrámu. Oliver vybral postavení ve stínech severního křídla katedrály. Seshora měl Chrám tvar kříže. Několik budov kolem prostor uzavíralo a vytvořilo tak vevnitř otevřené náměstí. „Musíme se dostat k západnímu konci,“ vysvětloval Oliver, prohlížel si masivní zeď a pokynul Luthienovi, aby si sundal plášť.

Luthien konal příkazy, ale byl velmi nervózní. Před Chrámem se cítil nesmírně malý.

Brzy poté, co vyšlo slunce, bylo náměstí zaplněno mnoha lidmi, obchodníky a řemeslníky. Bylo tam také několik praetoriánských strážných. Luthien si všiml, že mnoho lidí má s sebou děti.

„Poslední den týdne," vysvětloval Oliver a Luthien přikývl. Uvědomil si, že už je konec září. „Den placení daní. Berou s sebou děti, protože doufají ve slitování." Oliver se uštěpačně usmál a dával najevo, že nikdo z nich si slitování nezaslouží.

Čekali u zdi, dokud se brány Chrámu na západním konci neotevřely a celé shromáždění se po skupinkách vydalo dovnitř. Po obou stranách stáli kyklopové a počítali muže a jejich rodiny, jako by to byly ovce.

Oliver přitiskl Luthiena ještě více do stínu u zdi. Kolem nich přejela kolona železem kovaných vozů a projela branou uprostřed severní zdi. Z katedrály vyběhlo mnoho praetoriánských strážných, aby zajistili přivezené vězně – čtyři muže, tři ženy a dva trpaslíky. Všichni měli dlouhé šedivé, vepředu otevřené hábity. Luthien s Oliverem okamžitě poznali toho, který jim pomohl, podle dlouhého modročerného vousu a kožené tuniky, která mu vykukovala zpod hábitu. Stejnou měl na sobě i onoho rána na Morkneyho náměstí.

„Šaglin," řekl mladý Bedwyr tiše.

Pobídl Olivera, aby vyrazili, ale půlčík ho zadržel.

„Je jich moc," řekl Oliver a ukázal na nedalekou budovu, stojící přes náměstí naproti věžňům. Luthien si všiml několika postav, které se kolem ní pohybovaly. Pár dalších jich sedělo na dláždění jako žebráci, kteří však byli běžně ke spatření spíše v nižší části města. Byli zahaleni do svých šatů a nebylo jim vidět do obličeje. Když si je však pečlivěji prohlédl, porozuměl Luthien úvaze svého partnera.

Každý z nich byl rozložitý válečník nebo možná kyklop.

„Očekávají nás?" zašeptal Luthien Oliverovi do ucha.

„To by byla velmi jednoduchá past," odpověděl půlčík. „Snadný způsob, jak problém z jejich pohledu vyřešit. Možná vědí, jak hloupý doopravdy jsi." Luthien se na něj vztekle podíval, ale když pohlédl na obrovskou stavbu a množství praetoriánských stráží, uvědomil si, že vlastně neví, co teď.

Po chvíli si všiml, že půlčík si podkasal svůj tmavý kabát, černé boty a klobouk schoval do vaku a byl na nejlepší cestě změnit své oblečení v oděv malého děvčátka. Když své dílo dokončil, vytáhl dlouhou paruku z koňských žíní (kde ji vzal, neměl Luthien představu) a pak si kolem hlavy omotal závoj, čímž strategicky zakryl svůj knír a bradku.

Dobrý starý Oliver, pomyslel si Luthien a měl co dělat, aby se nahlas nerozesmál.

„Jsem tvoje malá dceruška, obchodníku," vysvětlil půlčík a podal Luthienovi měšec, ve kterém cinkaly mince. Luthien ho otevřel a překvapením se mu rozšířily oči, neboť to byly samé zlaťáky.

Oliver ho vzal za ruku a vedl ho podél rohu chrámové lodi. Kyklopům u vozu s vězni věnovali široké úsměvy a mířili do středu náměstí, jako by chtěli do Chrámu vstoupit západními dveřmi.

Západní zeď upoutala Luthienovu pozornost. Byla zaplněná výklenky, na kterých stály překrásné sochy. Zobrazovaly postavy Luthienovy víry: dávné hrdiny, kteří kdysi jako světlo zářili nad Eriadorem. Povšiml si, že je nikdo neudržuje a že je na nich ptačí trus.

Mladý Bedwyr od nich nemohl odtrhnout oči, ale Oliver ho náhle vytrhl ze zamyšlení.

„Říkala jsem ti, že bychom mohli přijít pozdě, tatínku!" zvolal půlčík vysokým hlasem.

Luthien se na půlčíka podíval a všiml si dvou kyklopských strážných, kteří kolem nich právě procházeli.

„Jdeme hodně pozdě?" zeptal se.

„Bojí se, že poputuje do dolů, když včas nezaplatí," poznamenal jeden z kyklopů a zamrkal na Olivera.

„Nebo že mu Morkney vezme jeho malou dcerku." Smích, který následoval, Luthiena málem přiměl vytáhnout meč, ale ovládl se.

Oliver mu dal silný štulec pod žebra, a když se mladík na půlčíka podíval, Oliver pokynul směrem k měšci.

Luthien přikývl a vytáhl několik zlatých mincí. Opravdu tento Oliverův dar oceňoval. Věděl, jak těžko se půlčík se svými zlaťáky loučí.

„Jste si jisti, že jdu pozdě?" zeptal se Luthien kyklopů.

Se zájmem se po něm ohlédli.

Luthien se rozhlédl po téměř prázdném náměstí a pak směrem k nim natáhl ruku plnou zlatých mincí.

„Pozdě?“ zeptal se jeden. „Ne, nejdete pozdě.“ Otevřel jedno křídlo dveří, zatímco jeho kumpán přijal úplatek.

Luthien a Oliver vstoupili do malého foyeru s vysokým stropem. Byl to čtverec o hraně pěti stop a vedly z něj dveře podobné těm, kterými vstoupili. Oba si ulehčením vydechli, když za nimi kyklopové zabouchli domovní dveře a nechali je o samotě.

Luthien se chystal sáhnout na kliku vnitřních dveří, ale Oliver ho zadržel a položil si prst na ústa. Oba nejprve přitiskli uši na dřevo a slyšeli silný hlas vyvolávající jména – daňový úředník, pomyslel si Luthien.

Dostali se sice až sem, ale co dál? přemýšlel mladík.

Pohlédl na Olivera a ten ukázal Luthienovi přes rameno. Když se mladík podíval naznačeným směrem, uviděl asi deset stop nad podlahou průchod ve zdi – tento tunel zřejmě vedl podél celé stěny stavby.

Ke slovu přišel magický hák a oba se vyšplhali nahoru. Minuli několik průchodů, které vedly do hlavní haly, a domysleli si, že tuto cestu používali správci budovy k čištění mnoha soch a oken.

Vyšli po úzkém schodišti a dostali se k chodbě vedoucí do obloukovitého průchodu, který byl padesát stop vysoko nad podlahou hlavní lodi.

„Triforium,“ řekl Oliver, zjevně přesvědčený o tom, že odsud budou moci sledovat události v relativním bezpečí. Luthien pohlédl na strop a na mohutné trámy, které ho podpíraly. Znovu ho přepadl pocit jeho vlastní bezvýznamnosti.

Oliver byl pár kroků před ním a po chvíli se otočil, když si uvědomil, že Luthien za ním nejde.

„Rychle,“ zašeptal půlčík a vrátil Luthiena zpátky do přítomnosti.

Přitiskli se k zadní straně triforia. Pod každým obloukem na přední straně byly poměrně nové doplňky katedrály, okřídlené chrliče v lidské velikosti. Jejich groteskní rohaté hlavy shlížely dolů na shromáždění. Oliver si sochy prohlížel se zjevnou nechutí a také

Luthien se nemohl ubránit pocitu, že něco takového tohle svaté místo znesvěcuje.

Opatrně se doplížili až k rohu triforia, kde se celý průchod stáčel doprava. Šikmo před sebou uviděl Luthien píšťaly obrovských varhan a pod nimi prostor, kde kdysi stával sbor, zpívající písně k oslavě Boha. Nyní tam postávali kyklopové.

Prostor s oltářem byl stále ještě sto stop daleko a stál uprostřed vyvýšeného pódia. Vnějšek byl součástí nižší části montfortské zdi, která město rozdělovala.

Luthienovi se poprvé naskytl pohled na vévodu Morkneyho z Montfortu. Ten starý ničema seděl v pohodlné židli za oltářem, na sobě měl červenou róbu a tvářil se znuděně.

V rohu seděl daňový úředník, obklopený dvěma největšími kyklopy, jaké kdy Luthien spatřil. Přečetl nahlas jméno a počkal na odezvu – přistoupil k němu majitel hospody v nižší části, kterého si Luthien pamatoval.

Luthienovi se zkřivila ústa odporem, když vyvolaný muž podal jednomu z kyklopů váček plný mincí. Obchodník čekal, dokud mince nebyly vysypány na oltář a rychle přepočítány. Výsledek byl sdělen Morkneymu, který chvilku počkal – zřejmě jen proto, aby se obchodníkovi patřičně roztřásla kolena – a pak pokynul rukou na znamení své spokojenosti. Obchodník se okamžitě vrátil do zástupu čekajících, popadl za ruce dvě děti a opustil Chrám.

Celý proces se znovu a znovu opakoval. Většina plátců mohla po zaplacení okamžitě odejít, ale jeden nešťastník, starý prodavač ze stánku na tržišti, zřejmě nedal dost, aby vévodu uspokojil. Morkney něco zašeptal poblíž stojícímu kyklopovi a muž byl vzápětí odvlečen pryč. Stará žena – jeho manželka – vystoupila na pódium a hlasitě protestovala.

Vzápětí ji odvlekli také.

„Opravdu skvělá zábava," zamumlal Oliver.

Zhruba v polovině celého programu, dvě hodiny poté, co Luthien s Oliverem dosáhli svého místa, pozvedl Morkney ruku. Muž za stolkem vstal a jeho místo zaujal někdo jiný.

„Vězni!" zavolal nový muž a skupina kyklopů přivedla spoutané muže, ženy a trpaslíky.

„Támhle je náš zachránce,“ poznamenal Oliver suše a ukázal na jednoho trpaslíka. „Máš nějaký nápad, jak se k němu dostat?“

Zjevný sarkasmus v Oliverově hlase Luthiena rozzlobil, ale neměl co odpovědět. Zdálo se, že půlčík má pravdu. Nemohl udělat vůbec nic. V katedrále bylo nejméně čtyřicet kyklopů a dalších čtyřicet jich bezpochyby bylo někde poblíž. K tomu bylo ještě třeba připočítat ty, kteří hlídali vozy a vstupní brány. To, spolu se skutečností, že Morkney byl údajně nesmírně mocný čaroděj, dělalo z každého plánu na Šaglinovo osvobození sebevražedné šílenství.

Rozsudky byly vyřčeny a devět vězňů dostalo různé tresty. Čtyři muži byli posláni s karavanou do Princetownu – jakmile se dostanou do města, půjdou do armády, sdělil Luthienovi Oliver. Tři ženy byly poslány jako služebnice k různým obchodníkům, vévodovým přátelům – jejich smutný úděl byl zřejmý. A trpaslíci byli podle předpokladů posláni na dlouhou dobu do dolů.

Luthien Bedwyr beznadějně sledoval, jak Šaglina spolu s ostatními odvádějí pryč.

Po chvíli začalo nanovo vybírání daní a Oliver s Luthienem se vrátili zpátky do foyeru.

Kyklopští strážci trousili urážlivé poznámky o obchodníkovi a jeho panenské dcerce, ale Luthien je stěží slyšel. Celou cestu k Zapadlému konci neřekl ani slovo.

Oliver, stále ještě ve svém dětském převlečku, poznamenal, že už se smráká a brzy otevřou u Trelfa, ale Luthien nejevil žádné známky toho, že by poslouchal.

„Nemohl jsi dělat vůbec nic!“ prohlásil Oliver, když se vrátili do jejich bytu. „Vůbec nic!“

„Poslali je do dolů,“ řekl sklesle mladík a nevšímal si poskakujícího půlčíka. „Ale když Šaglina poslali do dolů, půjdu tam i já.“

„U všech Avonských panen,“ zamumlal Oliver, posadil se na židli a rukama si zakryl oči.

Cena polibku

Oliver a Luthien čekali u úpatí skalnatých kopců více než hodinu. Nacházeli se asi čtvrt míle od montfortské jižní zdi a pozorně sledovali úzkou cestu, která vedla do dolů. Lehkonohý a Herka byli rádi, že jsou venku z města a skotačili na malé loučce. Oliver Luthienovi vysvětlil, že vůz s otroky neopustí město, dokud neskončí vybírání daní – pro případ, že by Morkney nalezl další „zájemce“, kteří preferovali práci v dolech před zaplacením tučných daní.

Luthien plánoval zaútočit na vůz zde, daleko od dolů. Oliver byl upřímně zvědavý, jak svůj plán hodlá provést.

Později se ukázalo, že je to neproveditelné, neboť vůz, který kolem nich prokodrcal, doprovázelo dvacet kyklopů na prasečích koních.

„Co kdybychom se vrátili k Trelfovi?“ zeptal se půlčík, ale Luthien místo odpovědi pobídl koně.

Pohybovali se po cestě ve velké vzdálenosti za vozem, ale občas zachytili znamení jeho přítomnosti. Vůz už se dostal na skaliska.

„Tohle není zrovna nejchytřejší,“ zopakoval Oliver snad už posté, ale Luthien neodpověděl. Nakonec, po více než třech mílích jízdy, půlčík Herku zastavil. Luthien pokračoval ještě asi dvacet metrů, pak Lehkonohého otočil a pohlédl na svého přítele.

„Ten trpaslík…“ začal, ale zmlkl, když Oliver pozvedl ruku. Půlčík s hlavou nakloněnou na stranu a se zavřenýma očima pozorně naslouchal a Luthienovi to připadalo, jako by nasával vzduch.

Herka na Oliverův příkaz přeskočila kámen stojící u cesty a ztratila se. Vzápětí Luthien zaslechl rachot kol a dusot kopyt.

Už mu však nezbýval čas následovat Olivera. Sklonil hlavu k hřívě a pobídl Lehkonohého k trysku směrem zpátky k Montfortu. Urazil míli, než nalezl místo, kde mohl sjet z cesty, a jeho kůň na jezdcův pokyn rychle zajel za skálu. Luthien seskočil se sedla a snažil se nervózního koně uklidnit.

Nebyl však důvod se strachovat, protože banda kyklopů, za kterou se kodrcal prázdný vůz, ho minula bez povšimnutí.

Po chvíli Luthien vyvedl Lehkonohého zpátky na cestu, ujistil se, že všichni jednoocí už odjeli, a začal se vracet zpátky. Olivera nalezl právě tam, kde ho opustil.

„Už je na čase," řekl půlčík. „Musíme se k trpaslíkovi dostat dřív, než ho odvedou do hlubokých dolů. Jakmile jednou bude v té hloubce…" Oliver nemusel ani dokončit větu a Luthien už vyrazil vpřed.

Důlní vchod nebyl nic jiného než díra v kopci, na jehož úpatí se vršily hromady kamení. Oba přátelé sjeli z cesty a blížili se k němu oklikou. Kolem neviděli žádné kyklopy, ani žádný pohyb.

„Moc to tady nehlídají," poznamenal Luthien.

„Proč by měli?" zeptal se Oliver.

Luthien pokrčil rameny a chystal se vyrazit z úkrytu. Oliver ho zadržel a ukázal napravo, kde byl další vchod.

„Támhleto budou asi kasárna," zašeptal půlčík. „Anebo je to místo, kde drží vězně, než je pošlou dolů."

Luthien se díval z jednoho vchodu na druhý. „Tak kam?" zeptal se nakonec Olivera.

Oliver se zamyslel a ukázal na hlavní důl. „I když tam ten trpaslík nebude, dolů ho stejně pošlou tudy."

Luthien začal šplhat po úpatí nahoru a Oliver se držel hned za ním. Když dorazili nahoru ke vchodu, Luthien se zastavil a trochu si rozepnul šarlatový plášť. Chodba byla velmi tmavá a Luthien musel nejprve nechat v té tmě zvyknout oči. I poté však mohl terén před sebou jen stěží rozeznat. Nadzdvihl plášť a půlčík si pod něj vlezl. Prošli kolem odbočky vedoucí doprava, která se patrně napojovala na

chodbu za druhým vchodem. Po dalším úseku cesty uviděli blikání pochodní a slyšeli kroky kyklopů.

Přitiskli se ke zdi a vybrali si takové postavení, aby neustále mohli sledovat chodbu před sebou.

Světlo zesílilo. Zpoza zatáčky se vynořili dva kyklopové, kteří spolu rozmlouvali. Luthien si připravil luk a vložil šíp do tětivy. Těžké kroky kyklopů se k nim stále blížily. Luthien vykročil doprostřed chodby a natáhl tětivu.

Kyklopové byli vzdáleni asi dvacet stop a strnuli překvapením.

Luthien chybil.

Mohl tomu sice jen stěží uvěřit, ale jeho šíp narazil do hrudního plátu jednoho z kyklopů, prorazil ho, ale nezpůsobil mu žádné zranění.

Luthien překvapeně zíral na svůj luk, jako by ho zradil. Kyklopové se k němu vrhli, a kdyby v té chvíli nezasáhl Oliver, vypadalo by to s Luthienem velmi zle.

Rapír a dýka se roztočily v divokém tanci a Oliver se podepsal jedné zrůdě na žebra dřív, než si kyklopové stačili uvědomit, že tam ještě někdo je.

Zraněný kyklop si přitiskl paži k boku a zaútočil na půlčíka pochodní. Jeho společník ustoupil o krok zpátky, zaklel a vytáhl těžký kyj. Luthien vytasil meč a ustoupil ke stěně. Bestie s kyjem se soustředila na Olivera a Luthien jí proto bez nesnází proklál krk mečem.

Oliver udělal kotoul vpřed a vyhnul se útoku pochodně. Rapír několikrát zasvištěl a kyklop, s překvapeným pohledem upřeným na Olivera, strnul.

Nakonec padl mrtev k zemi.

Zastavili se jen na chvilku, aby sebrali pochodeň (a Oliver, aby se zeptal: „Jak jsi mohl chybit?“), a hned nato rychle pokračovali v cestě. Zanedlouho se před nimi vynořilo mnoho světel.

Tunel končil u úpatí srázu a pokračoval čtyřicet stop dolů, až do rozlehlé okrouhlé místnosti. Bylo tam pět kyklopů a k ulehčení obou přátel i dva trpaslíci, z nichž jeden měl modročerné vousy a koženou tuniku bez rukávů. Oba měli spoutaná zápěstí a kotníky a byli obklopeni svými kyklopskými strážci. Celá skupina stála u protějšího

konce místnosti, přímo před velkou dírou v podlaze. Nad dírou byla kladka a vratidlo s jedním lanem vedoucím do otáčecího mechanismu s klikou, umístěného na podlaze místnosti a s dalšími dvěma lany vedoucími do díry.

Jeden kyklop se nad šachtu nahnul a další začal otáčet klikou.

Luthien si připravil další šíp, ale Oliver odmítavě zavrtěl hlavou a ukázal na stěny místnosti. Na úrovni podlahy do ní vedly minimálně tři další tunely.

Luthien pochopil, co se mu půlčík snaží naznačit. V tomto povrchovém komplexu jsou zřejmě umístěny stráže a tunely, včetně toho, ve kterém právě byli Luthien a Oliver, se mohou při prvních zvucích bitvy zaplnit kyklopy.

Ale Luthienovi neuniklo ani vrzání otáčejícího se mechanismu. Ta dvě lana bezpochyby vytahovala plošinu, a jakmile se jednou Šaglin i ten druhý trpaslík dostanou dolů, budou navždy ztraceni.

Kyklop, naklánějící se nad šachtou, něco zavolal. Odpověděl mu hlas jiného kyklopa a hned nato se ozval další, nedaleko od okraje jámy.

První kyklop náhle vyjekl a padl hlavou napřed přímo do šachty. Čtyři ostatní kyklopové, kteří viděli šíp trčící jejich kumpánovi ze zad, se rozhlédli po místnosti a podívali se i nahoru, kde spatřili Luthiena, jak vystřeluje další šíp. Šíp se neškodně odrazil od rumpálu, ale kyklop, který jím otáčel, uskočil a zděšeně vykřikl.

Oliver vrhl svůj přísavný hák ke stropu, a jakmile Luthien odhodil luk a uchopil lano, vyskočil mu na záda. Oba dva se zhoupli dolů a za nimi vlál šarlatový plášť.

Oliverovy výpočty byly takřka přesné a půlčík se pustil, když dosáhli nejnižšího bodu. Seskočil na zem, udělal kotoul a postavil se na nohy.

Luthien se zhoupl ještě dál, přímo ke kyklopovi poblíž rumpálu. Během letu vykopl nohou, neboť se chtěl pokusit srazit kyklopa na zem, ale netrefil. Přesto však upoutal kyklopovu pozornost, a to bestii přišlo draho. Když se otočila, spatřila Olivera – nebo spíše hrot blížícího se rapíru. Ostří projelo kyklopovi břichem a ten padl na zem a snažil se popadnout dech.

Luthien na laně opisoval kruh. Když přeletěl nad šachtou, uviděl plošinu, na které stálo půl tuctu pokřikujících kyklopů. Plošina byla naštěstí ještě patnáct stop pod okrajem. Lano se však začalo vracet – přímo k místu, kde čekali tři ozbrojení kyklopové.

Luthien seskočil na zem, přímo k okraji jámy a divoce zamával rukama. Málem spadl dolů, podařilo se mu však naštěstí udržet rovnováhu. Vytasil meč a rozběhl se podél okraje přímo na kyklopy. Jeden z nich vyrazil směrem k půlčíkovi, zbylí čekali na Luthiena.

A všichni volali o pomoc a křičeli, že je tu Šarlatový stín.

„Koukám, že na mě zbyl ten největší," poznamenal Oliver a nebyl daleko od pravdy. Bestie, která mu stála tváří v tvář, byla jedním z největších a nejsilnějších kyklopů, které kdy Oliver spatřil. A co bylo ještě horší, kyklop měl na sobě těžkou šupinovou zbroj – Oliver pochyboval, že ji jeho rapír prorazí – a v rukou svíral obrovskou bitevní sekeru s dvojitým ostřím.

Zbraň se začala snášet Oliverovi přímo na hlavu a půlčík udělal rychlý kotoul vpřed, kyklopovi mezi nohama. Ohlédl se a uviděl, jak z kamenné podlahy, do které zbraň narazila, odletují úlomky kamene.

Oliver se rychle překulil zpátky, rychleji, než se kyklop stihl otočit a opět zaútočit. Znovu stáli proti sobě tváří v tvář.

Luthien, který už dospěl k oběma kyklopům, zaútočil z rozběhu. Oba jeho protivníci byli také velmi dobře ozbrojeni a jejich meče Bedwyrův první útok odrazily.

Luthienovo ostří bylo sraženo stranou a narazilo do kamene. Luthiena zabrněly ruce, ale přesto zareagoval dostatečně rychle, aby odrazil útok jedné z bestií. Odrazil kyklopův meč a kontroval širokým sekem.

Jeho útok však znovu vyšel naprázdno.

Hrot Oliverova rapíru třikrát po sobě zasáhl kyklopovu zbroj, ale ostří se od ní jen odrazilo. Půlčík doufal, že svého nepřítele unaví, ale byl to on, kdo po chvíli začal ztěžka dýchat a byl nucen přejít do obrany.

Rozhlédl se kolem a hledal nějaký způsob, jak kyklopa přelstít. Místo toho si však všiml svazku klíčů, visících na jeho opasku.

Instinktivně se podíval na Luthiena a koutkem oka ho od té chvíle neustále pozoroval, čekaje na ten správný okamžik.

Luthien byl zle tísněn, ale dařilo se mu úspěšně se ubránit každému útoku, čímž na sebe oba kyklopy upoutal. Když pohlédl za své protivníky, viděl, že oběma trpaslíkům se podařilo zbavit se pout na nohách. Luthienův meč zasvištěl zleva doprava v klasické obraně a stále se mu dařilo odlákávat pozornost svých protivníků od vězňů.

Trpaslíci se rozběhli a každý zezadu narazil vší silou do jednoho kyklopa. Ti ztratili rovnováhu a náraz je mrštil vpřed.

Luthien odrazil napřažený meč jedné z bestií, pak se rychle otočil doleva a vrazil do kyklopa, který kolem něj právě probíhal. Ten se pokusil o protiútok, ale jeho zbraň s třeskem narazila do Luthienova meče.

Mladík zaslechl Olivera, který ho volal. Jen tak mimochodem skopl jednoho z nešťastných kyklopů na osu rumpálu a otočil se k místu, kde stál půlčík.

Oliverův rapír se mihl vzduchem a prošel skrz kroužek, na kterém byly zavěšeny klíče. Pak půlčík trhl mečem a utrhl klíče svému protivníkovi z opasku. Potom švihl doleva, čímž klíče vyletěly do vzduchu a spadly přímo do Luthienovy čekající dlaně.

Luthien se vrhl k oběma trpaslíkům a začal Šaglinovi osvobozovat spoutané ruce. Měl štěstí – do zámku pasoval hned druhý klíč a zámek se s cvaknutím otevřel. Pak se mladík s mečem v ruce otočil a vrhl se na zbývající kyklopy.

Přes všechny výhody, které oba přátelé momentálně získali, nebyla situace právě nejrůžovější. Ve dvou postranních tunelech začala probleskovat světla pochodní a z jejich hlubin se ozývaly těžké kroky. Také vojáci na plošině neseděli a nečekali na výsledek. Nad okrajem se vynořily dvě hlavy jednookých. Oba viseli na lanech zajišťujících plošinu.

Žalářník, když viděl, jak jeho klíče letí vzduchem, vztekle zařval. Zeširoka se rozmáchl a udeřil sekerou proti Oliverovi. Půlčík uskočil, neboť si nedělal žádné iluze, že by jeho lehká zbraň mohla sekeru odrazit. Sekera se zaduněním dopadla na zem a Oliver vyskočil na rumpál. Odrazil se a zachytil se na jednom z lan, které drželo plošinu. V okamžiku, kdy se kyklop rozmáchl k další ráně, se půlčík

pustil a dopadl na okraj jámy. Sekera zasvištěla a přesekla lano v místě, kde půlčík před chvílí visel. Zbývající lano plošinu neudrželo a ta se i s tuctem kyklopů zřítila do hlubin.

„Děkuji pěkně," poznamenal Oliver.

Rozzuřený žalářník se znovu rozmáchl, ale ve vzteku se zapomněl dostatečně krýt. Hrot Oliverova rapíru se mu zabořil do oka.

Oslepený žalářník vykřikl bolestí a začal kolem sebe mlátit sekerou hlava nehlava. Oliver k němu přiskočil z boku a vší silou ho postrčil k okraji jámy.

Tam už na něj čekal Šaglin, který mu nastavil nohu. Nestvůra zakopla a spadla dovnitř.

„Neměl by tu sekeru pouštět," zabručel trpaslík, který zahlédl, že padající žalářník pustil svou zbraň.

Luthien se snadno bránil poslednímu zbývajícímu kyklopovi. Nechal rozzuřeného kyklopa, aby zaútočil, a rutinně jeho útok odrazil.

Když nestvůra pochopila, že nemůže vyhrát, s typickým kyklopským hrdinstvím se otočila a prchla – naproti svým kumpánům, kteří do místnosti vbíhali z postranních tunelů.

Obě strany se na chvilku zarazily a navzájem se měřily. Kyklopů bylo asi tucet. Oliver se snažil odhadnout, zda se jim podaří doběhnout k jejich lanu dřív, než se kyklopové k něčemu odhodlají. Luthien rychle osvobodil druhého trpaslíka a Šaglin zvedl ze země meč, který patřil jednomu z mrtvých kyklopů.

Jednoocí u ústí tunelu se však zatím nepohnuli a jemu bylo jasné, že čekají na posily.

„Musíme něco udělat," prohlásil Oliver, jehož myšlenky se zjevně ubíraly stejným směrem.

Luthien zasunul meč, zvedl svůj luk a vložil šíp do tětivy. Kyklopům bylo jasné, co se chystá, a snažili se schovat jeden za druhého.

Luthien zasáhl jednoho z nich do krku a ten se s výkřikem skácel na zem. Ostatní se k mladíkovi rozběhli, aby ho zneškodnili dřív, než znovu stihne vystřelit.

„Úplně takhle jsem to nemyslel," poznamenal Oliver suše.

V hluku dusajících nohou nikdo neslyšel zvuk napínaných tětiv a všechny čtyři proto překvapilo, že několik z útočících kyklopů padlo na zem. Ohlédli se a nad sebou uviděli štíhlé lučištníky – nejspíš elfy, jejichž ruce se bleskurychle míhaly a rozsévaly smrt mezi kyklopy.

Jednoocí zděšeně vykřikli a začali ustupovat. Z tunelů se však ozval dupot přibíhajících posil.

„Rychle!“ zazněl seshora hlas, který Luthien znal.

„To je Sioban,“ řekl Oliverovi a oba se rozběhli ke stěně.

Luthien popadl Oliverovo lano a třikrát s ním trhl, čímž osvobodil magický hák. Siobanina skupina jim shodila jiné lano a Šagtinův společník po něm začal šplhat nahoru. Do ramene se mu zabodl šíp, ale trpaslík se jen zašklebil a šplhal dál.

Luthien vrhnul Oliverovým hákem tak, aby se zachytil těsně nad hranou zdi. Pak lano podal Šaglinovi. Trpaslík pokynul Oliverovi, aby mu vylezl na záda, a oba se začali šplhat nahoru. Luthien udiveně zavrtěl hlavou nad tím, jak rychle je trpaslík schopen lézt.

Do zdi těsně vedle mladíka narazil oštěp. Ze všech tří tunelů vybíhali kyklopové a první vlna nesla veliké štíty, ktere je měly chránit před lučištníky.

Luthien chtěl počkat, dokud Šaglin s Oliverem nevyšplhají až nahoru, neboť nevěděl, jakou váhu je lano schopno unést. Pod tlakem okolností však vyskočil jak nejvýše mohl a začal šplhat.

Nebylo to tak jednoduché, jak se z pohledu na silného trpaslíka mohlo zdát. Luthien dělal, co mohl, ale byl by určitě sestřelen nebo zasažen oštěpem, kdyby Šaglin, který už dosáhl cíle, nezačal s druhým trpaslíkem lano táhnout nahoru.

Luthienovi kolem hlavy hvízdaly šípy a do zdi kolem něj narážely oštěpy. Ucítil náraz do nohy, a když pohlédl dolů, uviděl, že mu z podrážky trčí šíp.

Pak ho však za ramena popadly mozolnaté ruce a přetáhly ho přes hranu zdi. Celá skupina se rozběhla pryč. Minuli několik mrtvých kyklopů, včetně těch dvou, které zabili Luthien s Oliverem. Vyběhli z tunelu a za zády zaslechli kyklopy, kteří už také vyšplhali nahoru a pokračovali v pronásledování.

„Koně máme támhle!“ vysvětlil Luthien Sioban. Dívka přikývla, rychle ho políbila a mladík se rozběhl za Oliverem. Ona, spolu se svými Sekáči, Šaglinem a druhým trpaslíkem, se rozběhla jinudy a všichni zmizeli v mlází.

„Nemůžu uvěřit, že nám přišli na pomoc,“ poznamenal Luthien, když dostihl půlčíka, který už měl jednu nohu ve třmeni.

„Asi umíš dobře líbat,“ odpověděl půlčík. Pak oba vyskočili na koně a Herka s Lehkonohým se cvalem rozběhli pryč.

Kyklopové vyběhli z dolu, ale slyšeli už jen vzdalující se dusot kopyt.

Nežádoucí pozornost

Luthien vešel k Trelfovi přesně podle půlčíkových instrukcí, o něco později než Oliver sám. Po celý týden od chvíle, kdy zaútočili na doly, se pohybovali každý zvlášť a snažili se, aby je nikdo neviděl pohromadě. Luthien nechápal, k čemu je to dobré. V okolí Montfortu bylo tolik půlčíků – zlodějů, že by se mohli klidně ztratit v davu. Pokud praetoriánská garda pátrala po člověku a půlčíkovi, nabízely se jim tucty možností.

Luthien se o tom zatím však raději nezmínil, neboť se obával, že mu Oliver zase vynadá.

U Trelfa bylo, jako každou noc tento týden, plno. Elfové, trpaslíci, půlčíci a lidé obsadili každý stůl – kromě jednoho. V rohu seděla skupina kyklopů, všechno členové praetoriánské gardy, po zuby ozbrojení a s podmračenými výrazy.

Luthien si proklestil cestu davem a posadil se na prázdnou stoličku u baru, vedle Olivera.

„Olivere!“ zavolal vesele. „Moc rád tě zase vidím! Jak už je to dlouho? Měsíc?“

Oliver upřel na bujarého mladíka skeptický pohled.

„Byli jste tu přece oba předminulou noc,“ poznamenal suše Tasman, který se k nim připojil.

„Jasně,“ souhlasil Luthien a usmál se. Rozhlédl se po celé místnosti. „Dneska už je tu zase nacpáno,“ podotkl.

„Přivedly je sem klepy,“ odpověděl Tasman, nalil Luthienovi pivo a odešel obsluhovat další žíznivé zákazníky.

Luthien zachytil několik srdečných úsměvů, které se chystal opětovat, všiml si však, že Oliver vedle něj sedí a mlčí. Půlčík měl na tváři výraz soustředěného pozorování.

„Klepy…“ začal Luthien. Chystal se zeptat, co tak zajímavého ostatní návštěvníci rozebírají, povšiml si však, že veškerá konverzace je poměrně tichá a hluk, který zde obvykle vládl, se kamsi vytratil. Odpověď na jeho otázku byla zřejmá. Všichni hovořili o Šarlatovém stínu – jeden drsně vyhlížející opilec se připotácel až ke stolu, kde seděli kyklopové, zašermoval jim rukou před obličeji a prohlásil: „Stín žije!“ Jedna z bestií vyskočila, aby darebáka ztrestala, ale kamarád ji uchopil za paži a zadržel.

„Dneska se schyluje k pořádné rvačce,“ řekl Luthien.

„Tento týden to nebude poprvé,“ odpověděl Oliver zamyšleně.

Zůstali u Trelfa víc než hodinu. Luthien se docela dobře bavil, ale Oliver celou dobu upíjel z jediného džbánku a netvářil se nijak vesele. Z každého příběhu, který kolem nich zaznával, byla slyšet nespokojenost se současným stavem věcí. Luthienovi se zdálo, že legenda, kterou se stal, dala montfortským chudým špetku naděje a navrátila jim jejich hrdost.

Když Oliver opustil Trelfa a naznačil Luthienovi, aby ho následoval, vykročil mladík lehkým krokem.

„Možná jsme mohli ještě chvíli zůstat,“ řekl Luthien, když vyšli na čerstvý noční vzduch. „Asi se strhne rvačka s kyklopy a ty bestie jsou mnohem lépe ozbrojeny než ostatní návštěvníci.“

„Aspoň se návštěvníci naučí, s kým se rvát a s kým ne,“ prohlásil Oliver.

Luthien se zastavil, podíval se na půlčíka, ale Oliver pokračoval v cestě. Mladíkovi nebylo jasné, co Olivera tak štve, ale cítil, že to má něco společného se vzrůstající pozorností ostatních.

Ve skutečnosti měl Oliver strach z toho, že se jim brzy celá ta věc s „Šarlatovým stínem“ vymkne z rukou. Půlčíkovi nevadilo, že všichni nadávají na tyranii Morkneyho a obchodníků – takové řeči jsou zcela běžné – Oliver měl strach z něčeho zcela jiného: že on a Luthien na sebe přitáhnou příliš mnoho nežádoucí pozornosti mocných protivníků. Půlčík byl rád středem pozornosti a často dělal vše proto, aby se jím stal, ale byly tady určité hranice.

Luthien ho rychle dohonil. „Plánoval jsi dneska výpravu do bohaté části?“ zeptal se mladík a z jeho tónu bylo jasné, že doufá v zápornou odpověď.

Půlčík se na Luthiena upřeně podíval a pozdvihl obočí na znamení, že tohle je dost hloupá otázka. Neprováděli žádnou akci už od doby, kdy osvobodili Šaglina, a Oliver mladíkovi vysvětlil, že by se do bohaté části města neměli vydávat aspoň měsíc. Bylo mu však jasné, proč se Luthien ptá.

„Máš něco v plánu.“ Bylo to spíš konstatování než otázka. Oliver si mohl stejně dobře odpovědět sám – Luthien se chtěl setkat se Sioban.

„Mám schůzku se Sekáči,“ odpověděl Luthien. „Abych se podíval, jak se daří Šaglinovi a jeho příteli.“

„Trpaslíkům se daří dobře,“ řekl Oliver. „Elfové a trpaslíci spolu vycházejí velmi dobře už od doby, kdy začali být společně utiskováni lidmi.“

„Chci se jen přesvědčit,“ poznamenal Luthien.

„Samozřejmě,“ řekl Oliver s úsměvem. „Ale možná bys měl jít spíš domů. Venku je zima a u Trelfa bude naopak horko dřív, než vyjde měsíc.“

Pohlédl na Luthiena takovým způsobem, že se mladík neubránil smíchu nad jeho vážným výrazem. Oliver Luthiena od setkání neodrazoval. Chtěl jen, aby mladík byl opatrný. Podle půlčíkova názoru by láska neměla být snadná záležitost: zakázané ovoce chutná nejlépe.

„Tak dobrá,“ řekl půlčík nakonec. „Ale nebuď tam moc dlouho!“

Luthien se okamžitě rozběhl pryč a Oliver se usmál. Smál se celou cestu domů a všechny jeho starosti zmizely pod návalem romantiky.

Svíce v soukromých komnatách paláce vévody Morkneyho hořely dlouho do noci. Skupina obchodníků ho požádala o audienci a vévoda, který byl příliš zaměstnán koncem obchodní sezóny, si na ně nemohl najít čas dříve.

Morkneymu bylo jasné, co se za tímto setkáním skrývá – celý Montfort nehovořil o ničem jiném než o útoku na doly. Morkneyho

tato zpráva příliš nezaujala – koneckonců to nebylo poprvé, kdy někdo osvobodil vězně, a určitě ne ani naposled. Ale tihle obchodníci, kteří stáli před vévodovým mohutným stolem, tím byli zjevně velmi rozčileni.

Vévoda se pohodlně opřel na židli a poslouchal, jak si obchodníci stěžují a jak všechny jejich zprávy spojuje tajemná postava Šarlatového stínu.

„Nechal po sobě červené stíny v celém mém skladišti!“ řekl jeden muž.

„V mém také,“ řekli současně dva další.

„A takřka v každé ulici Montfortu jsou nápisy, že Šarlatový stín žije!“ připojil další.

Morkney přikývl na znamení, že rozumí. I on už viděl objevující se graffiti. Bylo mu také jasné, že zdaleka ne všechny obrazy Šarlatového stínu pocházejí od něj. Daleko pravděpodobněji tímto způsobem mnoho lidí dávalo najevo, že s Šarlatovým stínem sympatizují. Vévoda Morkney byl dost moudrý na to, aby si uvědomil, že tohle je velmi nebezpečné.

Poslouchal trpělivě stížnosti obchodníků další hodinu, přestože to samé slyšel už mnohokrát. Slíbil, že celý případ uváží, ale tajně doufal, že se tato nepříjemnost vyřeší sama od sebe.

Král Greensparrow poslal novou stížnost na malé daně, které mu Montfort odvedl, a navíc měla nastat tuhá zima.

A tak vévoda z Montfortu přijal s velikým ulehčením, když ho kapitán jeho praetoriánské gardy vyrušil příští ráno od snídaně, aby ho informoval, že kolona vozů, která byla vyslána do Avonu – kolona, ve které byli čtyři muži odsouzení ve stejný den jako trpaslík Šaglin – byla během cesty přepadena.

Kapitán mu ukázal červený plášť, potřísněný na mnoha místech krví.

„Dostali jsme je,“ řekl kyklop. „S Šarlatovým stínem je konec. A spolu s ním sedm dalších,“ a zvedl šest prstů.

„A karavana?“

„Pokračuje v cestě,“ odpověděl kyklop šťastně. „Ztratil jsem čtyři muže, ale získali jsme dva zajatce navíc a Šarlatový stín i ten půlčík jsou mrtví a houpají se na stromech.“

Morkney převzal plášť a slíbil veliteli i jeho vojákům štědrou odměnu. Pak kyklopa propustil a zjistil, že po této příjemné zprávě mu snídaně chutná o mnoho lépe.

Přesto se však později i s pláštěm odebral do své studovny. Vybral si jednu z knih, položil ji na stůl a v zásuvkách hledal komponenty pro jedno ze svých kouzel. Šarlatový stín za sebou nechával znamení v podobě magického obrysu na zdech a oknech. Bylo jasné, že za to může ten plášť.

Položil na plášť několik exotických bylin a přečetl z knihy zaříkání. Vzduch kolem pláště náhle temně zmodral a pak modrý nádech zmizel.

Morkney několik minut tiše čekal. Nic se nestalo. Zkrvavený plášť nebyl magický a nikdy nebyl očarován.

Stejně jako vandalové kreslící po zdech na ulicích, i nositel tohoto pláště byl jen obdivovatelem pravého Šarlatového stínu a tímto způsobem dával najevo svůj obdiv.

Vévoda Morkney se zhroutil na židli a zakryl si tvář dlaněmi. Šarlatový stín rychle vyrůstal v opravdový problém.

Trelf byl ve dne v noci nacpaný k prasknutí a bzučel novinkami, že půlčík, zvaný Tlouštík Billy, a lidský zloděj, jménem Špinavý Abner, byli zabiti na cestě východně od Montfortu. Šířila se i povídačka, že Šarlatový stín je mrtev – povídačka, která Olivera z Morous potěšila hned, jak ji při vstupu do hospody zaslechl.

„No, říká se, že je po Šarlatovém stínu," poznamenal Tasman a naplnil jim poháry.

Luthienovi se zdálo, že barmanův veselý výraz byl v podivném nesouladu s jeho předstíraně smutnými slovy. A kdy naposledy, uvědomil si Luthien, chtěl Tasman po něm nebo po Oliverovi zaplatit za pití?

Tasman odešel obsloužit dalšího zákazníka, ale nespustil pohled – vědoucí pohled, napadlo Luthiena – z něj ani z půlčíka, sedícího vedle.

„Připijme si na Tlouštíka," řekl Oliver. „Byl to dobrej půlčík a měl nádherně tlustý břicho." Stejně jako u Tasmana, ani Oliverův výraz nebyl v souladu s tím, co právě řekl.

„Nezdá se, že by tě to nějak rozesmutnilo," řekl mladík. „Nějaký člověk – a ten tvůj dobrej půlčík – jsou mrtví."

„Zloději umírají každý den," poznamenal Oliver a podíval se Luthienovi do skořicově zbarvených očí. „Z tohohle nám navíc plynou výhody."

„Výhody?" zeptal se Luthien, jako by nevěřil vlastním uším.

„Budeme si moct vydělat ještě nějaké peníze na zimu," vysvětlil Oliver. „A já se aspoň zbavím té hrozné představy, že cestuji někde po pláních a přitom mě zasypávají sněhové vločky."

Luthien se se zamyšleným výrazem napil. Celá tahle událost mu způsobila hořko v ústech.

„Teď už jen stačí, abychom nějak přemluvili ten tvůj plášť, aby za sebou přestal zanechávat znamení," doplnil Oliver.

Luthien smutně přikývl. Tohle je cena za to, co dělají, usoudil nakonec. Lidé umírají ve jménu Šarlatového stínu, chovají se jako Šarlatový stín, a teď on a Oliver této skutečnosti využijí ve svůj prospěch. Luthien vyprázdnil pohár a pokynul Tasmanovi, aby mu dolil.

Oliver mu poklepal na rameno a ukázal ke dveřím.

Dovnitř vstoupila skupina členů praetoriánské gardy a zamračeně se rozhlížela kolem.

Brzy poté, co se Luthien a Oliver vrátili do svého obydlí, vypukl u Trelfa boj. Byli zabiti tři lidé a dva kyklopové, mnoho dalších bylo zraněno a praetoriáni museli utéct.

I této noci byl vévoda vzhůru. Půlnoc byla pro jeho plán nejlepší, neboť v této době byla magická energie nejsilnější.

Přistoupil k jedné ze zdí své soukromé studovny a odsunul ji stranou. Za ní se objevilo veliké zrcadlo ve zlatém rámu. Posadil se před ním na židli, začal cosi číst z další ze svých magických knih a hodil na sklo hrst křišťálových kamínků. Zrcadlo téměř okamžitě přestalo odrážet okolní předměty a začala se v něm převalovat šedá mlha.

Morkney pokračoval v zaříkání a vysílal své myšlenky – myšlenky na Šarlatový stín – do zrcadla. Šedá mlha začala získávat

tvar a Morkney se dychtivě naklonil kupředu, neboť věděl, že brzy zjistí, kdo vlastně ten nebezpečný zloděj je.

Náhle se však zrcadlo zbarvilo červeně a kouzelný obraz zmizel.

Morkneyho oči se rozšířily úžasem. Pokračoval v zaklínání téměř hodinu, ale nepodařilo se mu bariéru zničit.

Vévoda se vrátil ke stolu a k hromadě knih a pergamenů, které shromažďoval celý den. Našel několik zmínek o legendárním Šarlatovém stínu, zloději, který terorizoval Gaskonii ve dnech okupace. Vesměs to však byla nicneříkající slova. Jedna zmínka však hovořila o šarlatovém plášti a říkalo se v ní, že jeho magická síla je schopná skrýt majitele před zvědavýma očima.

Morkney pohlédl na zčervenalé zrcadlo – plášť zjevně skrýval svého majitele i před kouzly.

Vévoda však nebyl nijak zklamán. Této noci zjistil mnohé, včetně toho, že zloději na cestě byli jen dvojníci a skutečný Šarlatový stín je stále naživu. A moudrý Morkney, který žil již celá staletí, věděl, jak magickou bariéru kolem pláště obejít. Nedokázal ve svém zrcadle získat obraz Šarlatového stínu, ale možná by dokázal lokalizovat někoho jiného, slabinu v šikovném převleku tohoto zloděje.

Léčka

O několik dní později si Oliver zašel k Trelfovi. Jako obvykle tam bylo plno a jako obvykle se hovor točil kolem Šarlatového stínu. Skupina trpaslíků u stolu poblíž Olivera si šeptala, že Šarlatový stín byl zabit, když se pokoušel osvobodit čtyři vězně. Svalnatí, zarostlí trpaslíci pozvedli číše na památku šlechetného zloděje.

„On není mrtev!“ prohlásil s přesvědčením člověk u jednoho stolu. „Minulou noc byl zase v ulicích! Zabil jednoho obchodníka.“ Otočil se ke svým společníkům, kteří přikyvovali na souhlas.

„Pěkně mu podřízl krk,“ doplnil další a zamáchal pěstí ve vzduchu.

Olivera takovéhle řeči nikterak nepřekvapovaly. I v Gaskonii se stávalo, že legendární zloděj našel spousty svých imitátorů. Existoval k tomu celkem prozaický důvod – obyčejným zlodějům ulehčovalo práci, když své oběti zastrašili napodobováním svého slavnějšího kolegy. Přesto se však Oliverovi myšlenka, že kdosi zemřel, když si někdo hrál na Šarlatový stín, pranic nelíbila. Navíc tu byla možnost, že pokud jeho a Luthiena chytí, obviní je z vraždy obchodníka, kterou spáchal někdo jiný. Pokud se však na to podíval pragmaticky, byly to všechno dobré zprávy. Imitátoři zamlžovali stopu za Oliverem a Luthienem. A pokud navíc obchodníci dojdou k přesvědčení, že Šarlatový stín je mrtev, určitě poleví v pozornosti.

Půlčík přestal věnovat pozornost rozhovorům a začal se rozhlížet po nějaké dámě. Ženská návštěvnost však byla dnes v noci velmi hubená, a tak se Oliver zas vrátil ke svému pivu. Povšiml si

Tasmana, který stál nedaleko od něj za barem, čistil sklenice a díval se na něj. Když mu Oliver pohled opětoval, barman k němu přistoupil.

„Přišel jsi sám," poznamenal Tasman.

„Mladého Luthiena ovládá srdce a ne mozek," odpověděl. „Už zase má dneska v noci sraz se svou láskou – budou na sebe cvrlikat za komínem při svitu měsíce." Půlčík hovořil vesele a zdálo se, že lásku obou mladých začíná schvalovat. Byl založením romantik a vzpomínal na blažené dny v Gaskonii, kdy za sebou v každém městě zanechal (alespoň) jedno zlomené srdce.

Tasman však zjevně půlčíkovu veselou náladu nesdílel. „Tak to se asi vrátí brzo domů," řekl.

„Ale kdepak," začal Oliver, kterému uniklo, kam tím Tasman míří. Když však pohlédl do barmanovy zamračené tváře, došlo mu, že něco není v pořádku.

„Co jsi tím myslel?" zeptal se půlčík.

Tasman se k Oliverovi naklonil. „Sioban, ta půlelfka," vysvětloval barman, „byla dnes zatčena a zítra ji čeká soud."

Oliver málem spadl ze židle.

„Byla obviněna z účasti na přepadení dolů," pokračoval Tasman. „Její majitel ji odpoledne odvedl do vévodova paláce – vůbec netušila, že ji tam uvězní."

Oliver se pokoušel všechno utřídit. Uvěznili Sioban? Proč zrovna teď? Půlčík si nemohl pomoci, ale měl dojem, že půlelfčin profesionální vztah s Šarlatovým stínem v tom hraje svou roli. Nejspíš v tom hraje roli i její osobní vztah s Luthienem. Znal tedy čarodějný vévoda Luthienovu pravou totožnost?

„Někteří lidé říkají, že Šarlatový stín je ona," pokračoval Tasman. „Je jisté, že ji ohledně toho budou zítra ráno v Chrámu vyslýchat."

„Jak to všechno vlastně víš?" zeptal se půlčík a uvědomil si, že Tasman má bystré uši a ví o montfortském podsvětí mnoho věcí. To, že Oliver a Luthien jedli a pili v jeho hospodě zadarmo, mělo určitě důvod. Důvod mělo jistě i to, že Tasman měl z historek o napodobitelích Šarlatového stínu stejnou radost jako Oliver.

„Nedělají s tím žádné tajnosti,“ odpověděl barman. „V hospodách se nehovoří o ničem jiném než o půlelfčině uvěznění. Překvapuje mě, že ty ses o tom doslechl až teď.“

Oliver věděl, že podezřelí zloději byli v Montfortu uvězňováni takřka každodenně. Tak proč dělají z tohohle zatčení takovou veřejnou záležitost?

Odpověď byla zřejmá. Slovo léčka se půlčíkovi uhnízdilo v mysli a setrvalo tam po celou cestu domů.

Oliver si přestal hrát na děvčátko okamžitě poté, co s Luthienem prošli praetoriánskou stráží, stojící u hlavní brány do Chrámu. Když se dostali do foyeru, dával půlčík zřetelně najevo svou nechuť a přemýšlel, proč tohle místo vlastně nemá rád. Oliver pochopitelně už předešlé noci, kdy řekl Luthienovi o Siobanině uvěznění, věděl, že ho návštěva Chrámu nemine. Neměl z toho však žádnou radost.

„Můžeme jí tím jenom ublížit,“ prohlásil už poněkolikáté Oliver a hodil svůj magický hák do tunelu nad místností. Luthien uchopil lano a vyšplhal nahoru s Oliverem v závěsu.

„Morkney zatím jenom tuší, že mezi ní a Šarlatovým stínem existuje nějaké spojení,“ pokračoval Oliver, když procházeli chodbou. „Pokud nás tu dneska chytí, pak na to tvoje milovaná těžce doplatí.“ Raději si nechal pro sebe, jak těžce na to doplatí oni dva. Půlčík si přihladil své dlouhé vlasy a upravil si oděv, který se mu při šplhání vykasal.

„Já vím,“ odpověděl Luthien.

„Už jsem viděl hodně léček podobných téhle,“ řekl Oliver.

„A už jsi někdy nechal svoji milovanou v nesnázích?“ zeptal se Luthien.

Oliver neodpověděl a od té chvíle se zdržel všech dalších poznámek. Půlčík totiž kdysi milovanou v nesnázích nechal – byla to osmnáctiletá půlčice. Oliver byl tehdy velmi mladý a žil v malé vesnici, kde právě začínal se svou zlodějskou kariérou. Místní šlechtic (a první člověk, kterého tehdy Oliver okradl), totiž nemohl Olivera chytit, ale zjistil půlčíkův vztah k této dívce. Proto jeho lásku zatkl a Oliver uprchl. Ospravedlňoval svůj útěk tím, že jednal v jejím nejlepším zájmu.

Oliver nikdy nezjistil, co se s ní stalo, a častokrát se sám sebe v duchu ptal, zda jeho „taktický ústup“ bylo to nejlepší, co mohl udělat.

A tak následoval Luthiena na místo, které už jednou navštívili. Oliver si povšiml, že dnes je tu mnohem víc kyklopů než minule, a také toho, že je zde víc návštěvníků. Vévoda z toho zjevně hodlal udělat společenskou událost.

Oliver poklepal Luthienovi na rameno a naznačil mu, aby přes sebe přehodil šarlatový plášť – i Oliver si vzal svůj fialový převlečník a nasadil si klobouk – ještě dřív, než dojdou do triforia lemovaného chrliči.

V tichosti došli až do rohu, kde se přitiskli za jednu sochu.

Scéna pod nimi se podobala té, kterou viděli při své předchozí návštěvě. Rudě oděný vévoda Morkney seděl v křesle za oltářem a vypadal poněkud znuděně. Zdálo se, že vyvolávání daňového úředníka nevěnuje pozornost.

Luthien ho pozoroval jen chvíli a pak obrátil svou pozornost na první řadu lavic. Sedělo tam několik lidí, kteří na sobě měli šedé hábity vězňů a byli stráženi skupinou kyklopů. Jen jediný z nich byl trpaslík a Luthien s ulehčením zjistil, že to není Šaglin. Další tři byli zřejmě lidé, ale zbývající vypadali jako mladí chlapci nebo dívky.

„Kde jsi?“ zašeptal mladý Bedwyr a pečlivě si postavy prohlížel. Jedna z nich se trochu pohnula a Luthien si povšiml pramínku pšeničných vlasů. Mladík se instinktivně nahnul kupředu, jako by chtěl skočit dolů.

Oliver uchopil Luthiena za paži a zadržel ho.

„Je to stejné jako tehdy s tím trpaslíkem,“ zašeptal půlčík. „Nevím, co tady vůbec děláme.“

„Ale já vím,“ prohlásil Luthien.

Odvádění daní pokračovalo další půlhodinu a zdálo se, že všechno jde hladce. Oliver se však stále nemohl zbavit pocitu, že něco není v pořádku. Sioban byla zatčena z nějakého důvodu a zpráva o jejím zatčení byla dozajista šířena uměle. Pokud Šaglina uvěznili jako varování, pak případ se Sioban měl sloužit bezpochyby jako návnada.

Daňový úředník shrnul své dokumenty na jednu hromadu a vstal ze židle. Jeho místo zaujal někdo jiný, který praetoriánské gardě rozkázal, aby připravila vězně. Sedm šedě oděných postav bylo přinuceno vstát a muž sedící za stolem začal vyvolávat jejich jména.

Starší muž, který vypadal zhruba na padesát let, byl hrubě postrčen před oltář. Několikrát klopýtl a byl by upadl na obličej, kdyby ho dva kyklopové nepřidrželi.

Byl to klasický případ: ukradený kabát ze stánku. Poškozený obchodník byl přivolán jako svědek.

„Tohle nevypadá dobře," poznamenal Oliver. Půlčík kývl směrem k obchodníkovi. „Je to boháč a vévodův přítel. S tím ubožákem to vypadá opravdu zle."

Luthienovy rty se zkřivily v smutném úsměšku.

„Už někoho, kdo stál před tímhle soudem, shledali nevinným?" zeptal se.

Oliver odpověděl přesně, jak předpokládal. „Ne."

Obžalovaný byl po chvíli shledán vinným. Veškerý jeho majetek, včetně domu v montfortské nižší sekci, připadl obchodníkovi, který také získal právo osobně odsouzenému useknout levou ruku a připevnit si ji ke stánku pro výstrahu budoucím zlodějům.

Starý muž chabě protestoval a kyklopové ho odvlekli pryč.

Další přišel na řadu trpaslík, ale Luthien se už na to nemohl dívat. „Kde jsou Sekáči?" zašeptal. „Proč tady nejsou?"

„Možná, že tu jsou," odpověděl Oliver. „Ale ani jim nezbývá nic jiného, než se dívat," doplnil po chvíli. „Když chytnou nějakého zloděje, zůstává sám. To je pravidlo, které všichni dodržují."

Luthien pohlédl zpět k oltáři, kde byl právě trpaslík odsouzen ke dvěma letům práce v dolech. Mladík Oliverovo vysvětlení chápal. Kdyby vévoda věřil, že se zlodějské bandy budou pokoušet osvobodit své kamarády, pak by měl s vyčištěním města snadnou práci.

Luthien uznal, že to má svou logiku – ale pokud to byla pravda, proč se on právě teď nacházel padesát stop nad podlahou Chrámu?

Podle předpokladů předvolali Sioban až jako poslední. Vstala z lavice, a přestože měla spoutané ruce, setřásla kyklopy, kteří ji uchopili, a vykročila sama.

„Otrokyně Sioban!“ zavolal soudce hlasitě a krátce pohlédl na vévodu. Morkneymu však zůstal na tváři znuděný výraz.

„Byla jedna z těch, kteří přepadli důl,“ doplnil muž.

„A kdo to říká?“ zeptala se půlelfka pohrdavě. Kyklop, stojící za ní, ji zezadu udeřil násadou kopí a Sioban se po něm vztekle ohlédla.

„Je opravdu nezlomná,“ zašeptal Oliver obdivným tónem. Přidržoval Luthiena za šarlatový plášť, neboť se obával, že mladík každou chvíli skočí dolů.

„Vězni hovoří, jen když jsou tázáni!“ řekl vztekle muž na pódiu.

„Tvé žvásty mě nezajímají,“ odpověděla Sioban a vysloužila si další ránu.

Luthien temně zavrčel a Oliver rezignovaně zavrtěl hlavou. Půlčíkův pocit, že je v nesprávný čas na nesprávném místě, jen zesílil.

„Zaútočila na důl!“ vykřikl muž vztekle a podíval se na vévodu. „Navíc je to přítelkyně Šarlat…“

Morkney se prudce naklonil, dopředu a pohybem ruky ho umlčel. Oliverovi se zdálo, že Morkney nechce, aby toto jméno bylo vysloveno nahlas.

Morkney se upřeně podíval na Sioban. Jeho oči jako by svítily magickým žárem.

„Kde jsou ti trpaslíci?“ zeptal se.

„Jací trpaslíci?“ odpověděla Sioban.

„Ti dva, které jste ty a tví… společníci odvedli z dolů,“ vysvětlil Morkney a jeho odmlka znovu utvrdila Olivera v přesvědčení, že celý proces byl připraven kvůli němu a Luthienovi.

Sioban zavrtěla hlavou. „Jsem jen služebnice,“ řekla klidně. „Nic víc.“

„Kdo je majitelem této otrokyně?“ zeptal se vévoda. Siobanin pán povstal a zvedl ruku.

„Ty jsi bez viny,“ vysvětlil mu vévoda. „Takže bys měl dostat náhradu za tuhle ztrátu.“ Majitel ulehčením vydechl a posadil se.

„Ale ne,“ zamumlal Oliver. Luthien, který se díval střídavě z obchodníka na vévodu a z vévody na Sioban, ničemu nerozuměl.

„Ale ty,“ zavrčel Morkney a poprvé za celou dobu vstal ze židle. „Ty jsi vinna,“ řekl vévoda a znovu se posadil. „Příštích pět dní strávíš v mých kobkách.“

Pět dní? přemítal Luthien. Tohle že měl být rozsudek? Uslyšel Oliverův povzdech a pochopil, že Morkney ještě neskončil.

„A bude to tvých posledních pět dní!“ doplnil vévoda. „Pak budeš pověšena za krk – na náměstí, které nese mé jméno!“

V celém shromáždění se začal vzmáhat nespokojený hluk. Kyklopské stráže pevněji sevřely své zbraně a rozhlížely se kolem, jako by čekaly potíže. Takovýhle rozsudek nikdo nepředpokládal. Během Morkneyho vlády se rozsudek smrti vynášel pouze nad vrahy lidí, a pokud zavraždění nebyli nijak zvlášť důležití, často se změnil v pouhé doživotní otroctví.

Olivera v myšlenkách znovu napadlo slovo léčka. Přemýšlel, co bude následovat. Bylo mu jasné, že Luthien takovou nespravedlnost nedovolí a alespoň se pokusí dívku osvobodit. Bylo mu jasné, že následujících pět dní bude pěkně zaměstnán. Bylo mu jasné, že bude obstarávat spojení mezi Sekáči a kýmkoli dalším, kdo by jim mohl pomoci.

Půlčík však změnil názor, když pohlédl na Luthiena a uviděl ho stát s napjatým lukem v ruce.

Se vzteklým výkřikem vypustil mladý Bedwyr šíp, který mířil přímo na vévodu. Ten se překvapeně podíval na triforium. Objevil se stříbrný záblesk a ne jeden, ale pět šípů náhle letělo vzduchem. Pak se zablesklo znovu a počet šípů se znovu zpětinásobil. Po třetím záblesku bylo ve vzduchu sto pětadvacet šípů. Všechny mířily na vévodu a Oliver s Luthienem tomu nevěřícně přihlíželi.

Čekalo je však zklamání. Tucty šípů nebyly nic jiného než stíny toho prvního a všechny se rozplynuly v nicotu nebo prostě proletěly skrz vévodu, který stále seděl na židli a usmíval se.

Luthien se cítil jako nebetyčný hlupák, v čemž ho jen utvrdila Oliverova následující poznámka.

„Tohle nebyla ta nejchytřejší věc, kterou jsi mohl udělat.“

Řekni jim!

Luthien odskočil od okraje v okamžiku, kdy socha vedle něj začala ožívat. Švihl lukem a rozbil ho o tvrdou hlavu nestvůry. Začal se rozhlížet po Oliverovi. Všiml si, že půlčík je zle tísněn ostatními sochami, které se díky volání svého čarodějného mistra také probudily k životu.

„Proč se vždycky přistihnu, jak bojuju někde nad propastí?“ zavrčel půlčík a bodl – jen aby zjistil, že jeho rapír nedokáže prorazit tvrdou kůži chrliče.

Celé shromáždění dole v katedrále propadlo zmatku. Kyklopové vykřikovali rozkazy. Vévodův soudce volal: „Smrt psancům!“ A pak udělal zásadní chybu, neboť svůj pokřik změnil na: „Smrt Šarlatovému stínu!“

„Šarlatový stín!“ Mnoho lidí povstalo z kostelních lavic a ukazovalo směrem, kde stál Luthien. Právě v tom okamžiku mladý Bedwyr zaútočil na chrlič a jeho meč se svezl po jeho krku a zasekl se hluboko do křídla. Stvůra se sesula dolů, a přestože se pokoušela zraněnými křídly pád zastavit, zřítila se ve spirále na podlahu.

„Šarlatový stín!“ Zvedl se znovu pokřik a mnoho lidí v hrůze vykřiklo, když zblízka pohlédlo na oživlý chrlič.

Oliver, tísněný dvěma oživlými monstry, ustoupil do rohu těsně vedle Luthiena. Mladý Bedwyr vztekle sekal mečem a zanechal na tváři jedné ze zrůd dlouhý šrám.

Bylo mu však jasné, že přestože se jim zatím daří držet si nestvůry od těla, je jich na ně příliš mnoho.

Kyklopové se rychle dávali dohromady a pokoušeli se zvládnout vzmáhající se nevoli mezi lidmi. Mnoho návštěvníků s dětmi utíkalo k západním dveřím. Jeden kyklop se vrhl k Sioban a dostal kopanec do břicha. Další, který se k ní přiblížil, měl ještě větší smůlu, neboť ho do předloktí zasáhl šíp (střela vyletěla odněkud z davu).

Další a další lidé ukazovali na tajemného zloděje v šarlatovém plášti. Oliver s lanem a hákem v ruce si toho povšiml.

„Ano!“ vykřikl tak hlasitě, jak jen dokázal. „Přišel Šarlatový stín! Hodina svobody přichází, dobří lidé z Montfortu.“

„Za Eriador!“ vykřikl Luthien, který okamžitě pochopil půlčíkův plán. „Za Bruce Mac Donalda!“ A pak podstatně tišším tónem dodal: „Pozor, Olivere!“ když jeden z chrličů zaútočil:

„Do zbraně, stateční lidé z Montfortu!“ zařval půlčík, roztočil hák nad hlavou a mrštil jím mezi trámy, podepírající střechu. „Svoboda čeká. Do zbraně! Přichází čas hrdinství. Stateční lidé z Montfortu, do zbraně!“

Luthien zasykl bolestí, když ho pařát jednoho z chrličů zasáhl do ramene. Zapotácel se a narazil do Olivera. Pak uchopil lano a on i Oliver začali šplhat dolů.

Pohled na Luthiena s Oliverem, za nimiž vlál šarlatový a fialový plášť, jak se spouštějí dolů k oltáři a tyranskému vévodovi, způsobil, že paniku vystřídala odvaha, která zotročeným montfortským obyvatelům vstoupila do srdcí. Jeden obchodník s vakem mincí, které dnes přinesl jako daň, se náhle rozmáchl a udeřil jím nejbližšího praetoriánského gardistu do obličeje. Kyklop upadl a přes něj se převalila kupa těl.

Nedaleko zdi byl další kyklop zavalen útočící hordou.

A vzadu náhle Siobanini spojenci Sekáči vytáhli ukryté zbraně a luky a postavili se vlně útočících kyklopů.

Siobanin soudce s dýkou v ruce seběhl z pódia, se zjevným úmyslem půlelfku zabít. Změnil však názor, když se před ni postavil rozložitý trpasličí vězeň. Muž se rozběhl pryč a volal praetoriánskou gardu.

Sioban a trpaslík se rozhlédli kolem sebe a uviděli, že jejich žalářník klesl na zem zasažen šípem. Sebrali mu od opasku klíče a hledali ty, které patřily do zámků na jejich poutech.

Oliver a Luthien byli už v půli cesty na zem, když na ně náhle zaútočil jeden chrlič. Luthien se jednou rukou pustil a vytasil meč.

Oliver se obával, že k zatím osamocenému chrliči se brzy přidají další. Ještě horší byla skutečnost, že viseli ve vzduchu a představovali snadný cíl pro rozvztekleného čarodějného vévodu. Půlčík pohlédl na zem pod nimi, povzdechl si a třikrát po sobě škubl lanem.

Luthien, půlčík i chrlič, který skočil mladíkovi na záda, se zřítili patnáct stop na podlahu. Oliver při cestě dolů vytasil dýku a její hrot opřel o chrličovu hlavu. Náraz byl natolik silný, že ostří projelo hluboko dovnitř.

Luthien byl na nohou první a mečem držel nejbližší kyklopy v uctivé vzdálenosti. Chrliče zatím zaměřili svou pozornost na dav. Jeden se snesl dolů, uchopil nejbližšího člověka a vyletěl s ním na triforium.

Každý bojoval tím, co mu přišlo pod ruku a znovu a znovu se ozýval pokřik: „Šarlatový stín!“

Vévoda Morkney vztekle zaťal pěsti. Přerušil zaříkávání, které by na Olivera a Luthiena vyslalo zášleh energie. Když se rozhlédl kolem, uvědomil si, že zaměřit se na ty dva by nebylo právě nejmoudřejší. Lidé v katedrále vysoko převyšovali jeho kyklopy počtem a k vévodovu překvapení měli někteří z nich zbraně. Morkneyho chrliče byly sice působivé, ale bylo jich málo a zabíjely pomalu.

Kolem vévody zasvištěl další šíp, který však, stejně jako ty předchozí, narazil na jeho magickou bariéru.

Morkneyho celá situace nijak neznepokojovala. Už dávno počítal s tím, že se něco takovéhleho může stát, a dobře se na to připravil. Chrám stál už stovky let a během této doby pod ním bylo pohřbeno mnoho těch, kteří ho pomáhali stavět anebo mu věnovali velké dary.

Myšlenky vévody Morkneyho nyní zamířily do duchovního světa, dosáhly až k pohřbeným tělům a zavolaly je zpět. Podlaha a zdi se zatřásly. Celé kamenné bloky se vyvalily ven a pod nimi se objevily ruce se zahnívajícími zbytky kůže.

„Co jsme to vlastně udělali?“ zeptal se Luthien, když se jim podařilo na chvíli se uvolnit z boje a popadnout dech.

„Nevím!“ řekl půlčík. Pak náhle oba v hrůze ustoupili, neboť ze země povstala kostra, na níž visely rozkládající se zbytky masa a jíž v hloubi prázdných očních důlků zářilo rudé světlo.

Vzduchem se mihl Luthienův meč a oddělil lebku od zbytku těla.

„Tohle jsou Morkneyho zrůdy!“ vykřikl Oliver.

Luthien skočil před půlčíka. Vrhli se na ně dva kyklopové. Bedwyrův meč zasvištěl kupředu, pak nahoru a do strany a srazil protivníkovu zbraň stranou. Luthien prudce udeřil odkrytého kyklopa pěstí. Pak se mladík instinktivně sehnul a nad hlavou mu zasvištělo ostří druhé bestie. Otočil se a sekl překvapeného kyklopa přes břicho.

Oliver udělal salto a během něj nějakým záhadným způsobem vrhl svou dýku. Ta se zabodla dalšímu praetoriánovi, který právě přibíhal, do krku. Zasažený vykřikl a zachroptěl. Oliverův rapír mu projel srdcem a kyklop klesl na zem.

Luthien mrtvolu přeskočil a vrhl se na kyklopa s těžkým mečem, který držel v obranné pozici.

Luthien byl na něj příliš rychlý. Z otočky kyklopův meč odrazil a poranil ho na paži. Přestože nebyl nějak vážně zraněn, kyklop raději ustoupil a šel si vyhledat nějakého snadnějšího soupeře.

Oba přátelé se dostali k oltáři a mezi nimi a vévodou Morkneym, který stál před svým pohodlným křeslem, už nebyl žádný nepřítel.

Luthien začal obíhat oltář zleva a Oliver ho následoval. Vévoda náhle rozpřáhl ruce a hodil po nich hrst malých kuliček. Dopadly na podlahu všude kolem oltáře a začaly vybuchovat. Zasypaly oba přátele jiskrami a zahalily je kouřem. Oliver vykřikl a vytřepával si jiskry z šatů. Oba dva se po chvíli probojovali dýmem až k místu, kde vévoda Morkney před chvílí stál – jen aby zjistili, že už tam není.

Oliver ukázal na vlnící se tapisérii na protější zdi. Luthien se tam vrhl a odhrnul ji stranou. Objevil dřevěné dveře a za nimi úzké kamenné schodiště, vedoucí do nejvyšší věže Chrámu.

Sioban a osm Sekáčů se rozběhli různými směry, aby se pokusili uklidnit a zorganizovat bojující dav. Jeden ze Sekáčů dal půlelfce luk a toulec a sám vytáhl meč a vydal se vstříc dvěma blížícím se kyklopům. Jeden z kyklopů náhle padl a Sioban s úsměvem sklonila luk.

Kyklopové si nevedli právě nejlépe, ale jejich nemrtví spojenci a oživlé chrliče vháněli děs do srdcí těch, kdo stáli proti nim.

Jedna žena, používající svou vycházkovou hůl jako kyj, s její pomocí srazila hlavu jednomu kostlivci a její oči se rozšířily šokem, když se po ní ta nechutná bezhlavá věc začala sápat. Byla by určitě mrtvá, kdyby se trpasličí vězeň, který se už také osvobodil z pout, na kostlivce nevrhl a nesrazil ho na zem.

Sioban se rozhlédla kolem a uviděla ženu s třemi malými dětmi, jak se snaží dostat z dosahu jednoho chrliče, cvakajícího tesáky. Půlelfka do něj vystřelila šíp, pak ještě jeden, a když se k ni nestvůra obrátila, vrhla se na ni skupina mužů, kteří ji pohřbili pod svojí váhou.

Sioban si uvědomila, že je úplně jedno kam půjde, protože bitva zuřila po celé chrámové lodi. Zamířila k oltáři a doufala, že tam najde Luthiena s Oliverem. Došla tam právě včas, aby viděla jak se za jejím milým a za půlčíkem zavřely dveře.

Schodiště bylo úzké a točité a Luthien s Oliverem viděli jen pár stop před sebe. Minuli několik malých okének zdobených sochami a Luthien si je s obavou prohlížel, jakoby se bál, že také obživnou.

Asi po sedmdesáti schodech se Luthien zastavil a otočil se na Olivera, který byl zaujat smotáváním svého magického lana. Luthien mu naznačil, aby se zaposlouchal.

Nedaleko před nimi bylo slyšet zaklínání.

Luthien se přitiskl ke zdi a pobídl Olivera, aby udělal to samé. Než však mohl překvapený půlčík jakkoli zareagovat, přiletělo seshora několik blesků, které proletěly kolem Luthiena. Mladík se podíval po Oliverovi a předpokládal, že najde jen zuhelnatělé zbytky.

Půlčík však stál a pokoušel si upravit propálený kloubouk.

„Víš," řekl nonšalantně, „být malý má občas svoje výhody."

Vyrazili dál a Luthien bral schody po dvou, aby se stihl dostat k vévodovi dřív, než na ně sešle nějaké další kouzlo.

Mladík nezapoměl na žár, který pocítil, když se kolem něj přehnaly blesky, a přemýšlel, co tady vlastně sakra dělá. Jak to, že syn earla z Bedwydrinu bojuje s čarodějným vévodou v nejvyšší věži nejmonumentálnější eriadorské budovy?

Zavrtěl hlavou a zaplašil tyto myšlenky.

Když mladík po chvíli obešel další okruh spirály, rozšířily se jeho oči překvapením a úlekem. Do zdi těsně nad jeho hlavou narazila těžká sekyra. Nad ním za sebou stáli dva kyklopové a bránili schody.

Luthien se prvního pokusil zasáhnout mečem, ale kyklop měl veliký štít a navíc výhodu v tom, že stál výše. Mladý Bedwyr neměl kam udeřit. Těžká sekera se znovu začala snášet Luthienovi na hlavu a mladík jen taktak stihl ráně nastavit meč.

„Rychle se probojuj!“ vykřikl za ním Oliver. „Musíme toho čarodějníka dostat dřív, než nám stihne připravit další překvapení!“

To se snadněji řeklo, než udělalo, protože Luthien nemohl na svého silného a dobře chráněného protivníka pořádně zaútočit. Na rovné zemi by se mladík a Oliver s oběma kyklopy bezpochyby vypořádali, ale takhle na schodech to Luthienovi připadalo beznadějné.

Uvažoval o tom, že se vrátí zpátky do kostelní lodi, kde oba mohli alespoň přispět k boji.

Zezadu přiletěl šíp, prosvištěl Luthienovi kolem hlavy a narazil do zdi. Kyklop, který štítem blokoval ránu mladíkova meče, ho instinktivně pozvedl před sebe. Luthien nezaváhal a sekl kyklopa do odkrytého kolena. Bestie upadla na schody a druhý kyklop se otočil a začal utíkat.

Oliverova vržená dýka ho zasáhla do zad dřív, než stihl udělat dva kroky.

Luthien dorazil prvního kyklopa, ten druhý s dýkou v zádech se zapotácel – a zabodl se do něj další šíp.

Oba přátelé uviděli dole na schodech siluetu Sioban.

„Rychle nahoru!“ pobídl Oliver Luthiena. Obával se, že zamilovaný mladík se zastaví a bude na jejich zachránkyni dělat

celou věčnost sladké oči. Luthien však už byl v pohybu a překračoval těla padlých kyklopů. „Musíme toho čarodějníka dostat…“

„Než nám připraví další překvapení!“ dokončil Luthien za půlčíka.

Spěchali nahoru a Luthiena začaly brnět nohy. Na chvilku se zastavil a ohlédl se po svém příteli.

„Pokud se zastavíme, tak na nás ten čaroděj nachystá něco odporného, to se vsaď,“ řekl Oliver a odhrnul si z obličeje rozcuchané vlasy.

Luthien se chvilku vydýchal a rozběhl se dál.

Vystoupali ještě asi sto schodů nahoru a před sebou uviděli denní světlo. Dostali se až na vrchol věže, což byl kruhový prostor s průměrem zhruba dvacet pět stop, chráněný silnou zdí.

Napříč od nich stál vévoda Morkney. Divoce se smál a jeho hlas se podobal skřeku dravé šelmy. Luthien doběhl na plošinu, ale prudce se zastavil a s hrůzou sledoval, jak se vévodovo tělo mění a začíná se kroutit a vydouvat.

A růst.

Morkneyho kůže potemněla a kolem paží a krku se mu začaly tvořit šupiny. Z úst mu vyrazil dlouhý rozeklaný jazyk. Morkneyho obličej začal vypadat jako hlava obřího hada a z jejího vrcholku vyrazily obrovské zahnuté rohy. Jeho tělo se zvětšilo přinejmenším dvojnásobně a napínalo červenou róbu až k prasknutí. Paráty na dlouhých a mocných pažích krájely vzduch a vévoda dokončoval svou zjevně bolestivou proměnu.

Z koutku úst mu ukápla slina, a když dopadla na kámen, zasyčela jako kyselina. Netvor se se zavrčením zbavil šatů a roztáhl dlouhá kožnatá křídla. Jeho černé tělo bylo cítit žárem Pekla.

„Morkney,“ zašeptal Luthien.

„Nemyslím,“ odpověděl Oliver. „Možná bychom se měli vrátit.“

Démon

„Nejsem Morkney," prohlásil netvor. „Pohlédněte ve strachu na nejmocnějšího z Prastarých!"

„Prastarý?" zašeptal Luthien se strachem v hlase.

„Démon," vysvětlil mu Oliver a snažil se po dlouhé cestě nahoru popadnout dech. „Ten čaroděj se změnil v démona."

„Určitě není horší než drak," zašeptal Luthien a snažil se tak Olivera i sám sebe uklidnit.

„My jsme přece draka nepřemohli," připomněl mu okamžitě Oliver.

Démon se rozhlédl a jeho dech mrazil jako říjnový vzduch. „Ach," povzdychl si. „Je krásné být znovu na světě! Než mě Morkney bude schopen vrátit zpátky do Propasti, budu hodovat na vás dvou a na stovkách dalších lidí!"

Luthien o tomto prohlášení ani na okamžik nepochyboval. Viděl obry, kteří byli stejně velcí jako démon, ale ani oni, a dokonce ani Baltazar, nevyzařovali takovou auru moci a nepochopitelného zla. Kolik lidí už měl tento démon na svědomí? přemýšlel Luthien, ale zjistil, že vlastně ani nechce znát odpověď.

Na schodech za sebou uslyšel kroky. Ohlédl se a uviděl Sioban, jak s lukem v ruce přichází na spodní odpočívadlo.

Luthien se zhluboka nadechl a snažil se uklidnit. Bylo mu, jako by mu do srdce vráželi kůl.

„Jdeme, Olivere," procedil skrze zuby a pevněji sevřel meč. Chystal se na ztělesnění zkázy, které stálo před ním, zaútočit.

Než stihl půlčík na svého vyššího přítele upřít nevěřícný pohled, Prastarý zdvihl ruku a sevřel ji v pěst.

Náhle se zvedl strašlivý vítr, při kterém se oba společníci jen stěží udrželi na nohou. V té chvíli Sioban vypustila šíp, ale vichr ho srazil neškodně stranou.

Luthien se zapotácel a pozvedl paži, jako by se tím chtěl chránit před větrem. Jeho plášť a šaty za ním divoce vlály. Půlčíkovi uletěl klobouk z hlavy. Oliver se po něm instinktivně natáhl, ale vznesl se také a přeletěl přes zeď, chránící vrcholek. Oliver byl od ní vzdálen asi tucet stop, když tu se na hadí tváři démona objevil úšklebek a vítr náhle utichl.

Oliver ze sebe vydal krátký výkřik a zmizel z dohledu.

Se vzteklým výkřikem Luthien zaútočil a jeho meč se zablýskal. Siobaniny šípy se míhaly vzduchem, i když Luthien mohl jen těžko odhadnout, zda dokáží Prastarému ublížit.

Pokusil se netvora bodnout, ale ten jeho ostří hravě odrazil. Luthien klesl na jedno koleno a vyhnul se tak zahnutým pařátům, pak se postavil a uskočil zpět.

Démonovi se do krku zabodl šíp a netvor vztekle zasyčel.

Luthien ho sekl do stehna a jeho meč v něm zanechal krvácející ránu. Mladý Bedwyr uskočil stranou, ale démon ho pařáty zasáhl do ramene a srazil ho na zem.

Mladík pohotově vyskočil a vyhnul se dalšímu úderu. Věděl, že rána musí démona bolet, a když se k němu Prastarý otočil, v jeho hadích očích žhnuly plamínky nenávisti.

Zahlédl však v jeho očích i něco jiného – malé zaváhání, a viděl také, že koutky netvorovy tlamy sebou nepatrně škubají.

Do démonova krku se zaryl šíp.

Záškuby pokračovaly a Luthien získal dojem, že Prastarý se v hmotném těle necítí dvakrát jistý.

Démon udělal krok kupředu a čněl nad Luthienem jako věž. Z jeho očí vyrazily dva rudé paprsky, které se několik palců před démonovým obličejem spojily. Zasáhly Sioban a mrštily jí dolů ze schodů.

Luthienovi se téměř zastavilo srdce.

Oliver, visící na zdi, si pořádně narazil klobouk na hlavu. Dlouhé vlasy mu visely přes tvář a zabraňovaly mu ve výhledu. Nohama se zapíral o kameny a rukama se pevně držel lana.

Půlčík věděl, že tady nemůže viset věčně, a tak nakonec sebral všechnu odvahu a odhrnul si vlasy z tváře. Jeho hák – ten skvělý magický hák! – se zachytil na zdi, i když bohužel dost daleko od vrcholku věže. Oliver neměl ani dost lana na to, aby sešplhal na ulici pod sebou.

Kousek nad sebou, po levé straně, uviděl okno.

„Jsi velmi statečný," zašeptal sám k sobě a odrazil se nohama ode zdi. Pomalu se rozhoupával ze strany na stranu, pak se jednou rukou pustil a zachytil se za okenní výklenek. Po chvíli námahy se mu na něj podařilo vlézt.

Oliver posmutněl, když uviděl, že okno je zamřížované. Pohlédl dolů a spatřil, že pod ním se shromáždil veliký dav, který ho pozoruje. Viděl také oddíl praetoriánské gardy, která si klestila cestu směrem ke vchodu do Chrámu. Půlčík s povzdychem zavrtěl hlavou a třikrát škubl lanem, aby ho uvolnil. Uvědomil si, že nyní by byl schopen upevnit hák tak, aby mohl sešplhat dolů a zmizet. Ke svému vlastnímu úžasu však zjistil, že ho hází nahoru, poblíž dalšího okna.

Za chvíli k němu Oliver, za vydatného povzbuzování shromážděných přihlížejících, došplhal.

„Občas se mi zdá, že mít přítele je jen na obtíž," zamumlal půlčík, ale pokračoval v cestě.

Boj v katedrále pokračoval. Většina kyklopů byla mrtvá a zbývající se bránili z posledních sil. Povstalci však nemohli bojovat proti nemrtvým a oživlým chrličům. Sekáči se snažili směrovat lid k východu.

Každý se snažil co nejrychleji opustit Chrám. Kyklopové to pochopili a házeli jim do cesty kostelní lavice.

V patách měli nemrtvé, kteří srazili každého, kdo nebyl dost rychlý, aby unikl jejich kostnatým pařátům.

Luthien se s nenávistným výkřikem vrhl do útoku. Mladý Bedwyr chtěl bestii za každou cenu zabít a nemyslel přitom na vlastní bezpečí. Proti němu se vztáhly dvě pařátovité ruce, ale mladík jen vztekle máchl mečem a zanechal na nich krvavé šrámy.

Luthien do netvora vrazil a sekal a kopal do jeho těla.

Démon zjevně pochopil nebezpečí plynoucí z této zuřivosti a jeho kožnatá křídla se roztáhla a Prastarý se vznesl do vzduchu. Poodletěl kousek od Luthiena.

„Ne!“ vykřikl Luthien. Nemyslel na nebezpečí, které plynulo z toho, že se Prastarý dostal z dosahu jeho meče. Myslel jen na to, že vražedné monstrum může utéct. Vrhl se na netvora a bylo mu úplně jedno, že ho pařáty zasáhly do zad.

Necítil bolest, i když věděl, že krvácí. Jediné, co cítil, byl vztek a všechnu svou sílu a soustředění vložil do rány mečem. Zbraň se zabořila hluboko do netvorova břicha. Z rány se vyvalil zelený kouř. Mladý Bedwyr zařval a snažil se démona rozpárat. Pohlédl Prastarému do očí a znovu si všiml zaváhání, které znamenalo, že démon není v čarodějově těle pevně usazen.

Démonovy silné paže ho popadly za ramena a srazily na zem. Nestvůra se s mocným pleskotem křídel vznesla do vzduchu.

Odněkud zdaleka uslyšel Luthien hlas – Siobanin hlas.

„Ty odpornej bastarde!“ vykřikla půlelfka a vystřelila šíp.

Střela se zabodla přímo do netvorova hadího oka. Sioban! uvědomil si Luthien a instinktivně se zvedl a napřáhl meč.

Prastarý, který se vrhl střemhlav dolů, se na něj nabodl. Démon se překvapeně podíval na Luthiena a Luthien pohlédl na meč, otřásající se v rytmu netvorova srdce, které proklál.

S řevem, při kterém praskaly kameny, se Prastarý prudce otřásl a ustoupil – a čepel Luthienova meče se v ráně zlomila.

Sioban ho zasáhla dalším šípem, ale ani si toho nevšiml. Démon se znovu otřásl. Z rány mu prýštila rudozelená krev.

Luthien zapomněl na rány a bolest a pohlédl do očí monstra, o kterém si myslel, že je poraženo.

O chvíli později si uvědomil, že se mýlil, neboť z démonových očí opět vyšlehly dva paprsky energie, které se mu spojily před tváří.

Luthien se vrhl stranou a těžce dopadl na zem. Paprsky znovu zasáhly Sioban, která se zřítila ze schodů na odpočívadlo, kde zůstala nehybně ležet.

Luthien potřásl hlavou a snažil se vzpomenout si, kde vlastně je. Ohlédl se a uviděl stojícího Prastarého, který se divoce smál.

„Ty si myslíš, že mi tvé směšné zbraně mohou ublížit?“ zavrčel netvor. Znovu se rozesmál a vytáhl si z rány zbytek čepele Luthienova meče. „Já jsem Prastarý. Ten, který žije již celá staletí!“

Luthien už neměl sílu bojovat. Byl poražen. Věděl to a věděl také, že pokud má Greensparrow víc takových spojenců, jako je Prastarý, pak se brzy na celý Eriador snese noc.

Luthienovi se roztřásly nohy slabostí. Sebral však všechny síly a zůstal stát. Když už měl zemřít, chtěl zemřít se ctí.

„Ne!“ zavrčel Prastarý. Démon se nedíval na Luthiena, ale do prázdna. „Patří mně! Poslouží mi jako potrava!“

„Ne,“ odpověděl hlas vévody Morkneyho. „Je můj!“

Démonův hadí obličej se náhle změnil v Morkneyho tvář. Pak se vrátil do hadí podoby Prastarého a znovu se změnil ve vévodu.

Souboj pokračoval a Luthien věděl, že teď má příležitost zaútočit. Ztěžka vykročil, snažil se najít nějakou zbraň a sebrat sílu k útoku.

Když se podíval na svého nepřítele, neviděl Prastarého, ale vyhublé tělo vévody Morkneyho, který se právě shýbal pro svou róbu.

„Už bys měl být mrtvý,“ řekl Morkney a pohlédl na vrávorajícího Luthiena. „Omezený hlupáku! Buď hrdý na to, že jsi dokázal bojovat s Prastarým tak dlouho a přežít. Buď hrdý, ale nyní poklekni na kolena a zemři.“

Luthien téměř poslechl. Ještě nikdy nebyl tak unavený a věděl, že smrt je blízko. Sklonil hlavu a povšiml si něčeho, co mu dodalo sílu zůstat stát a co mu připomnělo ztrátu, kterou utrpěl.

Oliverův rapír.

Mladý Bedwyr se k vévodovu pobavení shýbl a pozdvihl malé úzké ostří. Snažil se neupadnout a roztřesenou rukou zbraň pozdvihl. Pak vykročil ke svému nepříteli.

Morkney se nepřestal smát, ani když k němu Luthien došel a napřáhl zbraň k ráně.

„Ty opravdu věříš, že si s tebou nedokážu poradit?“ zeptal se vévoda. „Myslíš, že k tomu, abych zničil ubohého šermíře, potřebuji Prastarého, nebo nějakého jiného démona? Poslal jsem ho pryč jen proto, abych si vychutnal požitek z tvé smrti osobně.“ S povýšeným úsměvem rozpřáhl vévoda ruce a začal čarovat.

Luthiena zamrazilo v zádech a mladík s šokovaným výrazem přimrzl na místě. Ucítil prudkou bolest. Obklopilo ho světlo, které začalo plynout k čaroději. K jeho nezměrné hrůze se mu zdálo, že temný čaroděj mu upíjí jeho vlastní životní energii.

„Ne,“ zašeptal, ale věděl, že proti čarodějnému vévodovi nemá šanci. Morkney, jako skutečný parazit, se zvrhlým potěšením pokračoval v mučení.

„Jak sis jen mohl myslet, že mě dokážeš porazit?“ zeptal se vévoda. „Copak nevíš, kdo jsem? Chápeš vůbec sílu Greensparrowova bratrstva?“

Vévoda se opět rozesmál. Umírající Luthien nemohl udělat vůbec nic. Srdce mu tlouklo tak, že se bál, že vybuchne.

Náhle se vévodovi kolem hlavy omotala smyčka na konci lana a strhla ho stranou. Morkney se zapotácel, otočil se a uviděl Olivera z Morous, sedícího na zdi.

Půlčík věnoval vévodovi milý úsměv. Morkney zavrčel a chystal se na něj obrátit svůj hněv. S tím mladíkem může tak jako tak skoncovat později.

Luthien využil okamžiku, kdy byl volný, a vší silou bodl. Ostří rapíru se zabodlo vévodovi do prsou.

Dlouhou chvíli stáli proti sobě tváří v tvář. Morkney překvapeně zíral na toho zvláštního mladíka, který ho právě zabil. Vévoda se naposledy sípavě rozesmál a padl mrtev Luthienovi do náručí.

Dole v chrámové lodi znehybněly oživlé chrliče a kostlivci se vrátili ke svému věčnému spánku.

Oliver pohlédl dolů na obrovský dav a na značný počet praetoriánů, kteří si klestili cestu do Chrámu.

„Ukaž jim ho!“ zvolal rychle myslící půlčík na Luthiena.

Luthien se na něj překvapeně podíval.

„Pověs ho dolů!“ řekl půlčík. „Ať se podívají, jak se houpá za krk!“

Tato představa Luthiena vyděsila.

Oliver ke svému příteli doběhl a odstrčil Luthiena od mrtvého vévody. „Copak nerozumíš?“ zeptal se půlčík. „Musí ho vidět!“

„Kdo?“

„Tví lidé!“ vykřikl Oliver a vší silou strčil Morkneyho přes okraj. Smyčka kolem vévodova krku se pevně utáhla a jeho tělo se začalo houpat sto stop nad zemí.

Ale chudí lidé z Montfortu, kteří mnoho let trpěli pod jeho vládou, ho poznali i na takovou dálku.

Z katedrály vyběhl vítězný dav a zazněly vzrušené a radostné výkřiky.

„Co jsme to udělali?“ zeptal se omráčeně mladík a sledoval boj, který proti praetoriánům rozpoutal dole na ulici.

Oliver pokrčil rameny. „Kdo ví? Jediné, co mohu říct jistě, je to, že teď, když je vévoda z cesty, se nám bude lépe pracovat.“

Luthien jen potřásl hlavou a přemýšlel, jakou lavinu to uvolnilo. Přemýšlel, jak se to všechno mohlo stát.

„Luthiene?“ zaznělo za ním a on se otočil. Uviděl Sioban, která k němu potácivě přicházela a jejíž šedý hábit byl na mnoha místech potrhán.

Ale smála se.

Na tichých ulicích Montfortu ležel sníh, který milosrdně zakrýval prolitou krev. Luthien seděl na střeše vysoké budovy v nižší části a přehlížel město a země na severu.

Obyvatelé Montfortu se vzbouřili a on, Šarlatový stín, byl zvolen jejich vůdcem. Mnoho jich zemřelo a v Luthienově srdci byl smutek. Čerpal sílu z těch, kteří odvážně bojovali za svobodu. Ze statečných lidí, kteří tak dlouho žili pod tyranií a nyní se rozhodli bojovat, byť za cenu vlastního života.

A k Luthienovu překvapení vyhráli. Silná a dobře vyzbrojená armáda kyklopů stále ještě ovládala vnitřní část města za rozdělovací zdí a chránila bohaté obchodníky, kteří za vévody Morkneyho prosperovali. Říkalo se, že jim velí vikomt Aubrey.

Luthien si toho člověka pamatoval. Doufal, že to, co se říká, je pravda.

Nejtěžší boje byly v prvním týdnu po vévodově smrti. Každý den tehdy umíraly stovky mužů, žen a kyklopů. Pak náhle přišla zima a boj se postupně zastavil – každý se raději chtěl zajistit před mrazem. Nejprve se zdálo, že na tom jsou lépe obchodníci a kyklopové v lepších čtvrtích vyšší části města. Postupem doby ale Luthienovi lidé zjistili, že je to naopak. Povstalci kontrolovali vnější zeď – kontrolovali veškeré zboží, které do města přicházelo.

Siobanina skupina, doplněna trpaslíky, osvobozovala zajatce. Nyní měli připravený plán k útoku na doly a k osvobození zbytku Saglinových zotročených lidí.

Přesto se Luthien nemohl zbavit pochybností. Mělo to, co udělal, nějakou cenu, nebo se choval jako hlupák? Kolik lidí muselo zemřít kvůli té události v Chrámu, kdy se Šarlatový stín objevil a lidé ho

následovali? A přestože vyhráli, jaká je čekala budoucnost? Vypadalo to, že bude krutá zima – a s nástupem jara se určitě objeví armáda z Avonu, jednotky krále Greensparrowa, přicházející město dobýt.

A ztrestat povstalce.

Luthien si zhluboka povzdechl a všiml si jezdce, přijíždějícího severní branou. Přivážel novinky a, jak Luthien doufal, také slib pomoci – alespoň od nejbližších vesnic. Říkalo se, že se bojuje v Port Charley na jihu, ale Luthien tomu příliš nevěřil.

„Myslel jsem si, že tě tu najdu," zazněl za ním hlas a Luthien se otočil. Uviděl Olivera, který k němu právě šplhal.

„Přehlížíš své království?"

Luthienův výraz napovídal, že na tom neshledává nic zábavného.

„No nic," pokračoval půlčík. „Přišel jsem ti jen říct, že máš návštěvu."

Luthien překvapeně pozdvihl obočí, neboť na střechu se vyšplhala žena. Mladý Bedwyr si uvědomil, že má zelené oči, stejně jako Sioban, a poněkud ho to překvapilo. Měla však ohnivě rudé vlasy. Stála před ním a v rukou nesla cosi zabaleného v přehozu. S láskou se na svého starého přítele podívala.

„Kateřino," zašeptal Luthien, stěží schopen přes vyschlé rty vypravit slovo.

Kateřina došla až k němu a podala mu předmět.

Luthien, který ničemu nerozuměl, ho převzal.

Rozšířily se mu oči, když rozbalil látku a uviděl *Oslepující zášť*, drahocenný rodinný meč.

„Od Gahrise, tvého otce a právoplatného earla z Bedwydrinu," řekla Kateřina O'Haleová.

Luthien se zkoumavě podíval do jejích zelených očí a přemýšlel, co se stalo.

„Avonesa je v řetězech," řekla Kateřina. „A na ostrově Bedwydrinu již není žádný živý kyklop."

Luthien zalapal po dechu. Gahris následoval jeho příkladu a zahájil válku! Mladík se podíval z usmívající se Kateřiny na rozesmátého Olivera a pak zabloudil pohledem na sněhem pokryté střechy tichého města.

Stál před rozhodnutím a na rozdíl od minulých událostí, které ho dovedly až sem, ho dělal uvážlivě.

„Jdi, Olivere,“ řekl mladík. „Jdi a řekni lidem, aby se připravili. Řekni jim, že válka, válka za jejich svobodu, právě začala.“ Luthien se podíval na hrdou ženu z Hale.

„Jdi, Olivere,“ řekl znovu. „Řekni jim, že nejsou sami.“

Příběh pokračuje v knize
LUTHIENOVA HRA